

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 96

Ple del Parlament

Sessió 55, segona i darrera reunió, dijous 18 de juny de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Proposició de Llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) 202-00045/12	3
Proposició de Llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions, per a la disminució de la càrrega fiscal de la ciutadania catalana (debat de totalitat) 202-00062/12	6
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les discriminacions en els diferents àmbits 302-00212/12	30
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'emergència educativa 302-00209/12	39
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model educatiu 302-00207/12	49
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures en l'àmbit econòmic i social en la situació actual 302-00213/12	57
Interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19 300-00265/12	68
Interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19 300-00266/12	76
Interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma 300-00267/12	83
Interpellació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari 300-00268/12	87
Interpellació al Govern sobre l'atenció de la salut mental 300-00272/12	94
Interpellació al Govern sobre les noves mesures del pla de xoc en l'àmbit social 300-00269/12	101

Interpel·lació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats 300-00270/12	108
Interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis 300-00271/12	116
Interpel·lació al Govern sobre la política industrial 300-00273/12	122
Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions (continuació) 202-00045/12	128
Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions, per a la disminució de la càrrega fiscal de la ciutadania catalana (continuació) 202-00062/12	129
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model educatiu (continuació) 302-00207/12	129
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació d'emergència educativa (continuació) 302-00209/12	130
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les discriminacions en els diferents àmbits (continuació) 302-00212/12	130
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures en l'àmbit econòmic i social en la situació actual (continuació) 302-00213/12	131

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 55.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i el conseller d'Educació.

El president

Bon dia diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat)

202-00045/12

I ho fem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, de 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions.

Abans de començar, els faig avinent que, tal com van acordar la Mesa i la Junta de Portaveus, aquest debat de totalitat se substanciarà conjuntament amb el punt número 6 de l'ordre del dia, que és el relatiu al debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, de 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions, per a la disminució de la càrrega fiscal de la ciutadania catalana.

D'acord amb l'article 116.2, del Reglament, en primer lloc presenta la iniciativa, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per un temps de quinze minuts, el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Diputats i diputades... M'agradaria poder-me adreçar al Govern, però ens ha fet arribar l'excusa de que no podran seguir presencialment aquest debat. Ho lamentem, perquè ens hagués agradat que hi hagués pogut ser present el Govern, per tal de, doncs, sentir l'opinió dels que exposem aquestes proposicions de llei.

Per situar-nos i per emmarcar la proposició de llei. Aquesta proposició de llei la vam presentar al gener del 2019 –gener del 2019. Acumulàvem, en aquell moment, cinc anys de creixement econòmic de forma contínua i es produïen ingressos creixents –també encara es van produir fins inclòs tot l'any 19–, ingressos creixents del marc tributari.

I, en aquell moment, vàrem considerar oportú presentar tot un grapat d'iniciatives fiscals, entre elles, també la pràctica supressió de l'impost de successions, que és el que portem avui a consideració del Ple, perquè totes les dades ens indicaven en aquell moment que els catalans érem –i continuem sent– els espanyols que paguem més impostos. Però no perquè es prenguessin decisions de Madrid que fes que els catalans paguéssim més, sinó perquè les decisions es prenen des d'aquest mateix Parlament i es prenen des del mateix Govern de la Generalitat. I això feia, doncs, que, per exemple, l'impost de successions en aquell moment..., segurament encara no era el més car de totes les comunitats; avui potser sí, però en aquell moment, encara no ho era. Però, per exemple, en l'IRPF, ho hem dit moltíssimes vegades i no ens cansarem de repetir-ho, en l'IRPF, els contribuents de menys de trenta mil euros, que a més a més són el 80 per cent dels catalans que declaren menys de trenta mil euros, som els que paguem més de tota Espanya. I paguem més perquè la quota tributària catalana és la més gran, la més alta de totes les quotes tributàries autonòmiques.

Per tant, vàrem presentar aquell conjunt d'iniciatives. Una, l'impost..., la supressió, pràctica supressió, de l'impost de successions en el cas dels familiars directes; en el cas d'ascendents, descendents i cònjuges. És especialment en aquest cas en el que vàrem presentar aquesta iniciativa.

Com els deia, avui les circumstàncies han canviat. I han canviat per dos motius: el primer motiu és perquè la crisi sanitària que coneixem i que fa, doncs, que tinguem un ple buit..., però buit no en aquest cas, en el dia d'avui..., no perquè no susciti interès aquest debat, sinó perquè tenim l'aforament reduït. I, per tant, aquesta crisi sanitària canvia les circumstàncies, perquè això tindrà efectes sobre la situació socioeconòmica. Veurem quins efectes. Ja n'està tenint i són importants, però veurem quins acaben sent aquests efectes.

Però també per una altra circumstància que no ha tingut res a veure amb aquesta crisi sanitària. I és que el 24 d'abril el Govern, per primera vegada en aquesta legislatura, va aprovar uns pressupostos i va aprovar una llei de mesures. I, fruit dels pactes del Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana amb el Grup de Podem, la primera conseqüència va ser un increment desmesurat –increment desmesurat– de l'impost de successions, tant pel que fa a les herències rebudes per part d'ascendents, descendents i cònjuges, com per part de..., suprimint o eliminant la bonificació que hi havia..., la possible concurrència de bonificacions que hi havia per elements patrimonials afectes a activitats empresarials. Això també afecta el món de l'empresa, no?

I això vostès ho van fer el 24 d'abril, sense tenir en compte i sense tenir la més mínima sensibilitat per la quantitat de gent que estava morint fruit d'aquesta crisi sanitària. A dia d'avui, vora 12.500 persones a Catalunya han mort en aquesta crisi sanitària. I el que fa el Govern és apujar l'impost de successions. Això sí, són generosos i diuen: «Escoltin, no cal que el liquidin immediatament; poden començar-lo a liquidar a partir de l'1 de juliol.» Aquesta ha estat tota la generositat que ha tingut el Govern entorn de les famílies d'aquestes persones que han mort fruit d'aquesta crisi sanitària per tal de que passin per caixa. Això sí, d'aquí a uns dies, no cal que ho facin ara mateix; però que passin per caixa.

Per tant, jo tampoc no els diré, perquè no seria cert, que vostès han fet això expressament. Sabem que no és cert. Perquè vostès van presentar els pressupostos amb anterioritat a que passés això. Però haguessin tingut, com a mínim, la mà esquerra d'intentar corregir aquesta situació d'injustícia. Perquè, al final, qui n'ha acabat resultant perjudicat ha sigut el mateix Govern. Perquè la ciutadania s'ha pensat que, efectivament, l'impost de successions s'apujava perquè estava havent-hi una crisi en la qual estava morint gent, no? I, per tant, hem trobat a faltar aquesta sensibilitat.

En aquestes circumstàncies..., els exposo totes aquestes circumstàncies perquè som conscients de que l'aposta per eliminar l'impost de successions serà difícil que prosperi, en les actuals circumstàncies. Ho entenem perfectament. Però sí que els diem que estem disposats a parlar-ne –sí que els diem que estem disposats a parlar-ne–; estem disposats a parlar de com modelem a la baixa l'impost de successions. N'estem disposats, a parlar. I per això els demanem que retirin les esmenes a la totalitat, permetin que prosperi aquesta proposició de llei, la proposició de llei que també presenta Ciutadans, i siguem capaços de parlar-ne, per corregir –per corregir– el que al nostre entendre és un autèntic despropòsit.

Per què som contraris a l'impost de successions? Saben vostès, històricament, que és un impost que no ens agrada. I permetin-me que els hi digui, eh? L'impost de successions –ho saben perfectament– és un impost estatal cedit a les comunitats, amb capacitat normativa de les comunitats, i les comunitats han disposat d'aquesta capacitat normativa de forma molt diversa, eh?, de forma molt diversa; des de la pràctica eliminació allà on governa el Partit Popular –per exemple, a Madrid, també ara a Andalusia i a altres comunitats–, fins a nivells força elevats, evidentment a comunitats on no governa el Partit Popular.

Però el que els deia, que és aquest un impost que no ens agrada, no? No ens agrada perquè representa doble tributació. D'això, n'hem parlat moltes vegades, però representa que el contribuent, quan genera una renda, tributa. Evidentment, lògicament, tots ho fem; quan tenim una renda, quan tenim un ingrés, tributem. Quan adquirim un bé, tributem. Si és un bé immoble, per exemple, podem pagar l'IVA o podem pagar l'impost de transmissions patrimonials. Si aquest bé dona unes rendes, tributa. Si la persona que té aquest patrimoni o la persona que genera aquestes rendes diu: «Ecolti'm, jo ho estalvio per facilitar d'alguna manera a la meua família que el dia que jo falti, doncs, disposin d'aquests recursos», ve la Generalitat i plam, passa el raspall i clatellot. I li tornen a aplicar un impost, no? No un..., perdó: la Generalitat li cobra un impost, després va l'ajuntament al darrere i li cobra un altre impost, eh?, el de l'increment dels valors dels terrenys de naturalesa urbana, que, en el cas, doncs, de béns immobles, eh?, doncs, saben perfectament que després s'ha d'anar a liquidar a l'ajuntament. Escoltin, nosaltres considerem que això no és de rebut, és doble tributació, i que entenem que no s'hauria de poder gravar d'aquesta manera.

Però, a més a més, com els deia, el que fa és reduir la capacitat..., o sigui, desincentivar l'estalvi. És a dir, si després els meus fills hauran de pagar per allò que jo he estalviat, doncs, escolti'm, m'ho acabo gastant jo i els fills ja es buscaran la vida; és una situació poc solidària. Però és que, al final, l'estalvi el que fa és generar inversió. Generalment, les inversions es produeixen després de fer un estalvi. La inversió genera riquesa, la riquesa genera ocupació i l'ocupació genera benestar social. Per tant, reduint o suprimint aquest impost, el que fem és crear riquesa i redistribuir riquesa. Els sona, això? Redistribuir riquesa.

Dic «els sona» perquè precisament és l'argument que fa servir el Govern per incrementar aquest impost: per redistribuir la riquesa. No; amb els impostos el que fan és sostraure recursos de la butxaca dels ciutadans que, després, moltes vegades, han de recórrer a subsidis de les administracions per poder sobreviure. I el que fan, aleshores, no és redistribuir la riquesa; el que fan, aleshores, és redistribuir la pobresa. I nosaltres preferim redistribuir riquesa que no pas redistribuir pobresa.

Diuen: «Ecolti'm, l'impacte de l'impost de successions és només per les persones més riques.» I jo: «Bé; sí, està clar, perquè les persones que no tenen patrimoni, doncs, no poden donar res en herència, no?, i, per tant, efectivament, afecta les persones que tenen patrimoni.» Diuen: «No, i les més riques, perquè són als qui els hi apugem més.» Escolti'm, les persones més riques no tenen el problema de pagar l'impost de successions; perquè tenen mecanismes per eludir-lo. I no és frau fiscal, senyor Cid, no és frau fiscal, és simplement canviar de domicili fiscal. Els sona? Canviar de domicili fiscal. (*Veus de fons.*) Sí, canviar de domicili fiscal. I això passa i passa molt –passa molt–, molt més del que vostès es pensen. I aleshores, per voler ingressar més, al final acaben ingressant menys. Perquè aquestes persones, que tenen aquesta capacitat, canvien el seu domicili fiscal a una altra comunitat en la que paguen menys. Com s'expliquen, si no, que per exemple la segona comunitat que recapta més impost de successions de tota Espanya sigui Madrid, que és la que té l'impost de successions pràcticament eliminat des de fa més anys? Ara també, per exemple, hi és Andalusia. Però Madrid recapta un pèl menys que Catalunya, de l'impost de successions. I com és possible? Doncs bàsicament perquè està passant que les grans fortunes el que fan és desplaçar el seu domicili fiscal a aquelles comunitats a on tributaran menys, com és aquest el cas de Madrid.

I aquesta és una realitat i això vostès ho saben perfectament. Bé, de fet ho saben tan perfectament, que un exdiputat del Parlament, fa pocs dies, el senyor David Bonvehí, que el deuen conèixer vostès, president del PDECAT, fa pocs dies escrivia un article, eh?, en el que deia..., diré el títol, simplement el títol: «No a l'impost de successions.» Clar, doncs, escolti'm, lo que han de fer els del PDECAT, en comptes d'escriure articles als diaris, és escriure lleis, és escriure lleis i votar lleis en les que

facin realitat allò que escriuen als diaris. Ahir en parlàvem, teníem un altre debat i en parlàvem. Aquest Govern té l'habilitat de dir una cosa i després fer la contrària. Doncs aquest és un altre cas. No es tracta de publicar articles en els diaris, sinó que del que es tracta és de votar lleis, escriure lleis i votar lleis en el Parlament que vagin en el sentit d'allò que s'expressa una determinada voluntat.

Per acabar, estem parlant d'una cosa que a vostès els agrada molt, que és el dret a decidir. Estem parlant del dret a decidir. Tenim dret a decidir quant volem que paguin d'impostos els catalans. El problema és que acostumen a decidir malament. El problema és que vostès acostumen a decidir malament. Doncs nosaltres els hem presentat aquesta proposició de llei. Hi insisteixo, va ser un objectiu el gener de l'any passat, però jo crec que poden aprofitar vostès perfectament aquesta oportunitat per corregir aquestes males decisions que vostès han pres en plena pandèmia i intentar corregir modelant a la baixa aquest impost, per cert, com ja va fer un govern de Convergència i Unió l'any 2011, però, clar, en aquell moment no estava condicionat per Podem ni per Iniciativa, sinó que en aquell moment estava condicionat pel Partit Popular, i la rebaixa de l'impost de successions va ser una exigència del Partit Popular. De seguida que vostès van canviar de soci i van anar del bracet d'Esquerra Republicana van recuperar l'impost de successions.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat.

Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions, per a la disminució de la càrrega fiscal de la ciutadania catalana (debat de totalitat)

202-00062/12

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, per presentar l'altra iniciativa, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bon dia a tothom. Bien, hoy por fin podemos debatir en este Parlamento algo que para Ciudadanos, pues, es de vital importancia, que es la eliminación del impuesto de sucesiones. ¿Y por qué es tan importante? Pues, primero, porque es un impuesto discriminatorio; segundo, porque es un impuesto que genera desigualdad, y, tercero, porque es un impuesto injusto.

Es discriminatorio y a quien más perjudica, además, es a la clase media trabajadora. Tenemos herencias millonarias que apenas tributan, y resulta que luego los hijos no pueden heredar la casa de sus padres, su casa, porque no pueden hacerse cargo de esa herencia.

Genera desigualdad porque a pesar de ser un tributo nacional está cedido a las comunidades autónomas, así que, en cada una, pues, nos encontramos un régimen tributario distinto. Para que me entiendan todos los que están en casa, es más barato heredar en Madrid o en Murcia que heredar aquí en Cataluña.

Y es injusto, y castiga el esfuerzo, porque resulta que, si tus padres o tus familiares han conseguido juntar un pequeño ahorro, seguramente a costa de privarse de muchísimas cosas, con mucho sacrificio, si han trabajado duro para poder tener un pequeño negocio o poder tener su propia vivienda, por la que probablemente también pagaron una hipoteca, más intereses durante toda su vida y también impuestos, al momento de heredar uno tiene que volver a pagar. ¿Qué hay más injusto que volver a pagar dos veces por la misma cosa? Este impuesto es discriminatorio, es desigual y es injusto.

Solo por estas tres razones a nosotros ya nos parecía motivo suficiente para eliminarlo, y ya lo hemos conseguido, por ejemplo, en Andalucía, en Murcia, en Castilla y León y en Aragón, donde hemos conseguido una reducción también muy importante. En algunos sitios hemos conseguido eliminarlo sin ni siquiera gobernar. Y ¿saben por qué? Porque cuando Ciudadanos es decisivo para las mayorías, a cambio pide cosas buenas para los ciudadanos. Nosotros no pedimos sillas, y mucho menos pedimos mesas, señores de Esquerra Republicana; nosotros pedimos cosas útiles, como que se deje, por ejemplo, de asfixiar a los españoles con impuestos, insisto, que son injustos y además son anacrónicos.

Miren, Ciudadanos presentó esta ley para suprimir este impuesto en julio del 2019, mucho antes de la pandemia del Covid-19, esa pandemia que desgraciadamente se ha llevado la vida de tantísimas personas antes de tiempo. Al duro golpe de perder a un ser querido, de hacerlo además en estas trágicas circunstancias, de no haberle podido dar seguramente la despedida que se merecía, ahora imagínense también a todo eso sumarle el duro trago de tener que asumir el pago de una herencia. Y les digo y les pido a ustedes que se lo imaginen, pero hay muchísimas familias catalanas que no hace falta que se lo imaginen porque ahora justamente están pasando por ese momento.

Miren, como les decía antes, la angustia de no poder hacerte cargo de esa herencia no es igual en todas partes. Aquí, en Cataluña, heredar es muy costoso para las familias, pero muy rentable para el Govern. Tantas veces les hemos oído hablar de expolio, tantas veces fantasear con que en una Cataluña separada de España los catalanes vivirían mejor, tantas veces reclamando competencias, y yo pregunto: ¿para qué? –¿para qué? ¿Para hacer como con este impuesto y cobrar más que en otras comunidades autónomas? ¿Así de bien iban a vivir los catalanes, con el separatismo manejando a su antojo? ¿Eso es lo que ustedes quieren hacer con más competencias? ¿Para eso quieren ustedes separarse del resto de España?

Miren, el impuesto de sucesiones se paga en Cataluña porque el Govern de la Generalitat quiere. Ni más ni menos. Y hoy ni siquiera tiene la decencia de estar aquí para escuchar esta propuesta. De verdad que me parece bastante bochornoso y lamentable. Y además es que, lejos de querer eliminar este impuesto, el Govern, además, ha tenido la desvergüenza de subirlo, en plena pandemia. Bueno, el Govern y los comunes, por supuesto, esos que han venido aquí a ayudar a la clase media trabajadora. Oiga, si los van a ayudar a base de sablazos tributarios, no los ayuden más, de verdad, no los ayuden más, no hace falta. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero es que además voy a ir un paso más allá, porque yo quiero que toda la gente sepa lo que han hecho y cómo lo han hecho. Govern y comunes incluyeron esta subida tributaria en los presupuestos de este año, que los negociaron antes de la pandemia. Pero es que se han votado y se han aprobado después, en plena crisis sanitaria, en plena curva de fallecidos. Ustedes podrían haber retirado esta subida, pero no lo hicieron; podrían habernos escuchado y aceptar la enmienda que propusimos desde Ciudadanos para revertir esta injusticia, pero tampoco lo hicieron, y hoy podrían apoyar esta ley y enmendar los dos errores anteriores, pero en lugar de eso ¿qué han hecho? Han presentado una enmienda para tumbar esta propuesta.

Tres oportunidades para aliviar a los catalanes, tres oportunidades para empatizar con quien peor lo está pasando, tres oportunidades para demostrar que de verdad les importan los problemas de los catalanes, y sin embargo no han aprovechado ninguna. Porque no les importa. Porque este impuesto tiene un afán recaudatorio, y les da igual quién esté al otro lado, les da igual si es un hijo, si es una hermana, si es una viuda que aún está llorando la pérdida de su ser querido, que a lo mejor ha perdido su empleo, que a lo mejor ha tenido que cerrar su negocio y que quizá ahora se tiene que hipotecar de nuevo o tiene que pedir un préstamo para poder pagar ese impuesto que además ustedes han incrementado. Es que es una vergüenza. En la mayor tragedia de la historia reciente de Cataluña, ustedes han subido el impuesto de suce-

siones por un lado mientras por el otro lado aprobaban una subida y un incremento del sueldo a los expresidentes. Me parece inmoral.

A ustedes les hace mucha gracia, aquí no hay nadie escuchando lo que yo estoy diciendo (*remor de veus*), se están riendo incluso. O sea, con la que está cayendo allí fuera, con tantísima gente que ha perdido un ser querido, que no se puede hacer cargo tampoco de esas herencias, y ustedes están aquí riendo. De verdad que me parece una vergüenza y una desfachatez. Así se lo digo. Así se lo digo, sinceramente. Y les vuelvo a decir: mientras por un lado estaban subiendo este impuesto, por el otro estaban también subiendo el sueldo a los expresidentes. Es inmoral. Me lo parece a mí y estoy convencida de que también a muchísimos catalanes, ¿eh?

Y no solamente Esquerra Republicana y Junts per Catalunya quieren tumbar hoy esta iniciativa, no, también el Partido Socialista, ¿eh?, que ustedes son firmes defensores de este impuesto. De hecho, estuvieron tantísimos años gobernando en Andalucía y no encontraron el momento para eliminar este impuesto. (*Veus de fons*.) Tuvo que venir Ciudadanos para quitarlo. Sí, sí, señora Romero, sí, que también le hace mucha gracia a usted que la gente tenga que estar asfixiada pagando este impuesto, que es anacrónico, que además dobla dos veces lo que uno ya ha pagado durante toda su vida. ¿De verdad les parece justo que se siga pagando por este impuesto? ¿De verdad que ustedes están de acuerdo con este incremento bochornoso del Govern con los comunes? ¿Les parece bien? ¿Con la que está cayendo? ¿Con el momento tan duro que estamos viviendo?

Miren, déjenme que les ponga un ejemplo para que se entienda bien de qué estamos hablando, porque, además, como lo han hecho en pleno estado de alarma, pues hay muchísima gente que no sabe exactamente en qué ha consistido esta subida del Govern. Pongamos por ejemplo que el valor medio de una vivienda en Cataluña es de trescientos mil euros, ¿eh? Fallece uno de los progenitores y hereda el hijo, de unos treinta años, y pongamos que hereda, pues, un piso, el típico piso vivienda habitual en Barcelona, y un apartamento de vacaciones en Calafell o en Salou (*remor de veus*), que creo que no es ninguna barbaridad –no es ninguna barbaridad. (*Persisteix la remor de veus*.) Mire, de verdad, ni estamos hablando de grandes fortunas ni estamos hablando de herencias propias de la revista *Forbes*. Si preguntáramos aquí o salieran ustedes allí a hablar fuera, seguramente muchas familias tienen un piso en Barcelona y un sitio donde ir de vacaciones que han pagado con el sudor de su frente. Dos inmuebles, es una cosita media; trescientos mil euros cada uno. Antes de su incremento en estos presupuestos, ese hijo tenía que pagar por heredar esos dos pisos seis mil euros; después de esta subida de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana y los comunes, ese mismo hijo tiene que pagar por esa herencia, por la misma, 41.300 euros; 6.600 antes de su reforma, 41.300 después.

Miren, yo no conozco a este hijo que acaba de heredar este piso antiguo en Barcelona y un apartamento en Calafell, pero estoy convencida de que su sueldo anual no llega a los 41.300 euros que ustedes le piden por esa herencia. Entonces, ¿me explican de dónde va a sacar ese dinero? ¿Qué pretenden?, ¿que pida un préstamo?, ¿que se hipoteque? ¿Cómo lo van a hacer? Este impuesto, ¿eh?, perjudica a la clase media trabajadora. Les aseguro que las grandes fortunas no tienen estos quebraderos de cabeza para poder pagar esas herencias ni tienen que pedir ni préstamos ni hipotecas.

Les pongo otro ejemplo, ya que se han reído tanto con el anterior, porque es que, de verdad, es un tema que les hace muchísima gracia, no lo acabo de entender. Miren, cuando la cantidad a heredar, por ejemplo, es menor, que decía la señora Romero que trescientos mil euros por un piso le parece mucho... (*Veus de fons*.) Mire, doscientos mil euros, por ejemplo. Digo yo que con doscientos mil euros le va a costar a usted comprar un piso en Barcelona, también se lo digo. Pero, mire, cuando la cantidad a heredar es menor, doscientos mil euros, por ejemplo, ahora, con este in-

cremento de este impuesto, se paga dieciséis veces más –dieciséis veces más. Quien menos tiene, más sufre, señora Romero.

Estos son los números, y, miren, los números no engañan; los que engañan son ustedes. Ya está bien. Les aseguro que ni este impuesto ni mucho menos esa subida le parecen bien a nadie. Salgan ahí fuera a preguntar. Miren, en el lugar de usar el CEO para hacer esas preguntas capciosas, que además no le interesan a nadie, vayan, vayan a preguntar, pregunten a ver qué les parece a los catalanes que el Govern les haya multiplicado por dieciséis el impuesto de sucesiones; pregunten a los catalanes qué les parece tener que pagar un dineral para heredar una casa que además es que ya es suya, una casa por la que has estado pagando impuestos, intereses, una hipoteca, con el sudor y el esfuerzo y el trabajo de toda una vida; pregunten, a ver qué se encuentran, porque mientras el señor Aragonès está con la calculadora a ver qué más impuestos sube para poder seguir abriendo, pues, embajadas y chiringuitos por ahí, los catalanes también están con la calculadora, sí, pero para saber cómo van a llegar a final de mes, para saber si el banco les va a conceder esa hipoteca o ese préstamo para poder hacerse cargo de esa herencia.

Yo les digo: ¿ustedes necesitan dinero?, ¿para eso han subido este impuesto? Les voy a dar una primicia. Miren, si cierran chiringuitos, si acaban con las duplicidades administrativas, con los enchufados, con los gastos superfluos de actividades improductivas, con algunos de esos «comités de expertos» –y lo pongo entre comillas, porque para lo único que son expertos es para cobrar sin hacer absolutamente nada–, ¿saben ustedes cuánto podrían recaudar con todo eso? Novecientos millones de euros, sin necesidad de tener que meter la mano en el bolsillo de los catalanes ni mantener impuestos injustos como este. Pero, claro –claro–, es más cómodo que ese *modus vivendi* que ustedes tienen lo costeen los catalanes. Y si se tienen que apretar un poquito más el cinturón, pues no pasa nada, ¿no? No les importa. Ya les digo que les importa tan poco que ni siquiera hay ni un solo representante del Govern aquí hoy en este hemiciclo.

Y estos días, por ejemplo, escuchaba al Govern –ayer, sin ir más lejos, el señor Torra lo dijo aquí, en esta sala– que hay que «repriorizar los presupuestos», que no es más que una expresión rimbombante para decir lo que en Ciudadanos ya sabíamos desde el primer día, y es que estos presupuestos no sirven. Si ustedes nos hubieran escuchado, ¿eh?, pues, en marzo, cuando ya se lo dijimos, nos hubiéramos ahorrado estos tres meses, hubiéramos avanzado, ya, en estos tres meses. Pero ustedes no quisieron; prefirieron tacharnos de irresponsables para, tres meses después, acabar reconociendo que teníamos razón. Y hoy me imagino que ustedes irán, pues, en esa misma línea, en sus en sus discursos. Pero es que ya les advierto que no engañan absolutamente a nadie, y que no hay nada más irresponsable que un *govern* que está pensando en sus propios intereses en lugar de estar pensando en el bienestar de los ciudadanos cuando peor lo está pasando la ciudadanía.

El señor Aragonès quería su foto con los presupuestos, los comunes querían su minuto de gloria, y yo les pregunto a qué precio, ¿eh? ¿A costa de los más débiles? ¿A costa de quien peor lo está pasando? ¿Castigando a los que lo han hecho bien, a los que han cumplido, a los que se han esforzado durante toda su vida, a los que poco a poco consiguieron ahorrar un rinconcito para poder dejarles algo a sus hijos al irse?

Pues, miren, yo quiero una Cataluña donde eso se premie, en lugar de castigarse; una Cataluña que ayuda a los que se esfuerzan; una Cataluña que ayude a aquellos que levantan esta tierra con su esfuerzo, con su talento, y que eso no suponga un castigo ni mucho menos una penalización. Y la Administración tiene que estar del lado de esa Cataluña que se levanta y que ese esfuerza cada día. Dejen de asfixiarles a impuestos, dejen de perpetuar una maquinaria separatista a costa del sudor y del esfuerzo, del trabajo de los catalanes, y además de los catalanes que menos tienen. Ya está bien.

Defender un impuesto como este más el incremento que ha hecho este Govern en los últimos meses es poner una losa sobre la clase media, una losa que se suma a la que ya tienen a consecuencia de este drama sanitario que hemos vivido. ¿Quieren ayudar a levantar esa losa? Lo tienen fácil: levanten sus enmiendas; permitan que esta ley pase el primer trámite, demuestren de verdad que quieren ayudar a los catalanes, a quien más lo necesitan. Porque, claro, los discursos que traen aquí, esos discursos de suma, de sacrificio por el pueblo de Cataluña, que se marcan aquí en cada Pleno, les quedan muy bonitos. Pero es que luego a la hora de la verdad lo único que ustedes saben sumar son ingresos a costa de los catalanes.

Miren, esta ley que hoy presentamos pretende igualarnos con el resto de comunidades autónomas, donde ya no se paga este tributo; pretende acabar con las desigualdades por razón de territorio; desigualdades, vuelvo a recordar, que genera única y exclusivamente el Govern de la Generalitat, que ustedes tienen competencias en este impuesto.

Nuestra propuesta es una ley más justa, una ley más moderna, porque además tiene en cuenta, pues, aspectos novedosos, como por ejemplo las nuevas tipologías de familia. Ha cambiado la realidad social de nuestros días, y, por tanto, tenemos también que estar pendientes de eso que está pasando. Qué pasa, por ejemplo, cuando fallece uno de los miembros de la pareja y tienen un hijo que no es un hijo en común, pero que es el hijo de tu pareja, y ¿no puede heredar en este sentido? Pues, nosotros lo hemos incorporado aquí, porque creemos que no se puede discriminar a los diferentes tipos de familia y a los diferentes tipos de modelos de convivencia que tenemos en hoy en día.

Miren, con esta ley, además, también queremos que nadie en Cataluña tenga que renunciar a su herencia por no poder asumir el coste del impuesto; que no tengas que pedir un préstamo, que no te tengas que volver a hipotecar para pagar el dineral que supone asumir además una herencia que es incluso modesta, que se ha conseguido con ese esfuerzo, con ese trabajo y con ese sacrificio de toda una vida.

Nosotros, con esta ley, también queremos recuperar la competitividad y el atractivo perdido en los últimos años, para que Cataluña vuelva a generar riqueza, al situar a Cataluña entre las comunidades autónomas que han suprimido este impuesto, porque así también vamos a evitar la deslocalización de capitales.

También queremos, con esta ley, favorecer las donaciones entre parientes directos, teniendo en cuenta, además, que la esperanza de vida cada vez es mayor. Pues facilitemos ya esta transmisión directa entre los descendientes más directos, como los hijos.

Con esta propuesta, además, pretendemos también garantizar la supervivencia intergeneracional de los negocios y empresas del tejido industrial catalán.

En definitiva, la reducción impositiva que planteamos se centra en gran medida en paliar las dificultades económicas y de financiación que en esta dura etapa de crisis económica nos deja el Covid-19.

Miren, los catalanes necesitan nuestra ayuda, ahora más que nunca; necesitan esa mano tendida, esa de la que hemos hablado tantos días. Pero no puede ser una mano que te limpie el bolsillo. Tiene que ser una mano que te ayude; tiene que ser una mano que te sirva para volverte a levantar; una mano que les acompañe y les apoye.

Hoy tenemos la oportunidad de eliminar este impuesto discriminatorio, desigual e injusto; un impuesto que no debería existir. Este virus nos ha puesto en jaque a todos con alevosía y dándonos donde más nos duele. Así que yo le pido hoy a Esquerra Republicana, a Junts per Catalunya, al Partido Socialista que no hagan lo mismo y que retiren sus enmiendas.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Bon dia, president; bon dia, diputats i diputades. A mi també em sap greu que no hi hagi el Govern. És veritat que a vegades per escoltar segons quines coses fa una certa mandra, no?, però crec que la responsabilitat del Govern és estar aquí també quan es debaten lleis, encara que no ens agradin el seu contingut. Jo m'he hagut d'aguantar unes quantes vegades, també. En fi.

M'agradaria dir una cosa abans de començar aquest debat. Jo crec que s'ha de contextualitzar. No es pot dir, no es pot començar el debat sobre l'impost de successions dient: «Impost de successions, sí; impost de successions, no», d'una manera simplista i descontextualitzada de la situació que tenim i del sistema fiscal que també té Catalunya i Espanya. I, per tant, ja li dic, senyora Roldán, que em sembla simplista, populista i demagoga la seva intervenció, parlant només d'un impost com si això fos un bolet i no contextualitzat en un entorn. I crec que també val la pena quan parlem d'impostos –no només del de successions– també parlar sobre quina societat volem i quin país volem.

Clar, si el que volem és un país amb un estat petit, amb un sector públic petit, que no reforci l'estat del benestar, que no doti els ciutadans d'infraestructures intel·ligents i físiques de nivell, doncs bé, probablement estem d'acord en baixar els impostos i retallar. En canvi, si volem reforçar l'estat del benestar, si volem millorar la igualtat d'oportunitats, si volem tenir infraestructures, doncs voldrem recaptar més; no només via impostos, també lluitant contra el frau fiscal, contra l'economia submergida, que som dels països de la Unió Europea amb més economia submergida i més frau, a l'entorn del 24 per cent del PIB. És a dir que necessitem més recursos, no només han de ser via impostos, però també, nosaltres creiem que també. Ja sabem que la dreta, sigui europea, espanyola o catalana, està per aquesta segona opció, que és retallar, que és un estat petit que permeti el *sálvese quien pueda*, no?, oye, i s'ha acabat, que cadascú faci el que pugui.

Nosaltres, en canvi, creiem que no, que el que toca és posar els recursos al servei dels ciutadans, perquè tinguin millors condicions. Això és el que nosaltres volem. I ho hem vist en aquesta pandèmia. Les comunitats autònomes que havien apostat per aportar, millorar el recurs, per exemple, de la sanitat pública, doncs, probablement se n'han sortit millor. I ara miro el senyor Rodríguez, perquè Madrid, per exemple, és una comunitat que dedica 1.157 euros *per capita*, és de les que menys dedica al sector salut. Les Illes Balears, per exemple, o el País Valencià, amb moltes dificultats, també, de finançament, semblants a les de Catalunya, hi dediquen més que Catalunya. Catalunya dedicava 1.316 a l'any 2010; ara hi dedica 1.127. Bé, doncs tot hi té a veure. Si al final no apostem per posar recursos allà on és necessari per reforçar aquest sistema universal que arribi a tothom, doncs bé, ens trobem amb les situacions que ens trobem. I, per tant, nosaltres som del primer grup, dels que apostem per un estat del benestar fort, perquè un estat porti les infraestructures necessàries i que ens iguali una mica més a tothom.

Està clar que no compartim ni la visió de país ni la visió de societat. I això cal dir-ho. No és que estiguem a favor d'un impost, sí, o d'un impost, no; és que no compartim, senyora Roldán, el model de societat ni el model de país. Això és el que ens passa amb la dreta, a nosaltres, que som, doncs, un partit d'esquerreres, no?

Hi ha molt aquest rum-rum, també, de la senyora Roldán i també una mica del PP... Avui el senyor Rodríguez ha estat molt moderat, eh?, també l'hi haig de dir, senyor Rodríguez. Però vostès utilitzen això de la despesa, que gastem, que gastem molt, etcètera. Doncs, miri, resulta que quan realment anem a mirar les dades, que

és lo que toca, Espanya és dels països de la Unió Europea que menys gasta o menys inverteix en despesa social. Estem en el lloc vint-i-u dels vint-i-vuit. O sigui que tampoc és veritat que som els que més gastem i que, per tant, «despilfarrem» recursos. Segur que es podrien fer les coses millor.

I aquí a Catalunya, nosaltres, que és el que ens pertoca, perquè jo soc diputada del Parlament, no del Congrés dels Diputats—vostè sí, que és *senadora*—..., doncs aquí també ho diem, que és veritat que es podria segurament revisar algunes coses, reformar alguns aspectes, però no invertim en salut, a vegades en educació, evidentment, estem molt lluny d'aquells països als que ens agradaria assemblem-nos de la Unió Europea.

I a mi també m'agradaria, i crec que seria bo, que aquests partits que defensen menys impostos, menys ingressos, menys recaptació, i, per tant, un estat més feble, també diguessin com pensen pagar els serveis públics, perquè jo escolto molt a Ciutadans dir: «No, més inversió, renda garantida, més educació.» Bé, doncs, com ho pagaran tot això? A mi que m'ho expliquin. Perquè, clar, si baixem els impostos i tenim menys recursos, com es reforça l'estat del benestar? És que màgia..., bé, potser vostès en saben fer, jo no, i per tant haig de sumar i restar, i si baixo impostos no puc augmentar la inversió en despesa social, educativa o sanitària.

Miri, vostès diuen que sovint, i ho diu la dreta, i en general ho han dit també vostès..., que sovint paguem molts impostos, i que els ciutadans no volen pagar tants impostos, i que aquí a Catalunya som els que més impostos paguem, i que Espanya..., i en fi. Doncs, miri, jo els hi donaré algunes dades, perquè a mi m'agrada anar a buscar sempre dades, i buscar la ciència, que és la que ens dona la informació i el coneixement per després prendre decisions.

Miri, segons el darrer estudi sobre opinió pública i política fiscal, publicat el setembre-octubre del 2019, el 83,1 per cent dels espanyols opinen que els impostos no es paguen amb justícia i que no paguen més els que més tenen. El 83,1 per cent dels espanyols pensen això. I diu: «I el 78,4 diu que voldria pagar més impostos si això significa millorar els serveis públics.» El 78,4. I, en canvi, el 12,2 per cent diu que vol pagar menys impostos, encara que això signifiqui menys serveis o pitjors serveis. Compte, eh? El 83,1 diu que voldria pagar més. És que és molt, eh? És una xifra molt elevada. O sigui que quan diem: «No, la gent no vol pagar impostos», doncs, jo crec que la gent comença a veure que pagar més impostos, sempre que signifiqui més i millor serveis, doncs, és una cosa positiva. Això..., ara, clar, que no hi hagi corrupció, que no hi hagi *despilfarro*; tot això que vostès diuen. Sí. Però evidentment la gent diu: «Si m'han de donar millors serveis, si haig de tenir una millor sanitat pública, vull pagar impostos.» I, per tant, aquesta brama seva de que la gent no vol pagar impostos no és certa, i ho diu aquest informe.

I després també l'altra brama: que Espanya és un país on hi ha molta pressió fiscal. Doncs tornem a les dades i resulta que no: de la zona euro, dels vint-i-vuit països, estem a la posició divuit. Tenim molt baixa pressió fiscal. Estem sis punts per sota de la mitjana. La nostra pressió fiscal és del 34 per cent del PIB, mentre que la mitjana és del 40. Doncs estem per sota. O sigui, no som els que més impostos paguem d'Europa, no som els que tenim més pressió fiscal. Deixem de dir mentides. És que a vegades ens creiem que per dir les coses moltes vegades fa veritat. Doncs no, anem als informes de la Unió Europea, anem als informes de política fiscal dels experts, i no ens diuen això. La gent vol pagar impostos si vol dir millors serveis i la gent creu que paguen més impostos aquells que menys tenen, és a dir que és injust els impostos, i que, per tant, han de ser més justos i més progressius. Això és el que diu la gent.

I un altre dels elements importants, quan parlem d'impostos, que és si és impost directe o impost indirecte. La gent també diu que prou de pagar impostos indirectes, que els paguem tots iguals, tinguem els recursos que tinguem, per exemple l'IVA. Home, doncs, se'n recorden vostès, no?, què va fer Mariano Rajoy el 2012? El pri-

mer que va fer és pujar l'IVA del 18 al 21. Aquell any, senyor Rodríguez, any 2012 pel 2013, va haver-hi quaranta pujades d'impostos, dos mil pàgines al BOE de modificacions de figures impositives, dotze noves. Tela, eh? (*Veus de fons.*) Sí, sí; tela. I una amnistia fiscal, que me n'oblidava.

No, ho dic perquè, a vegades, la brama: «L'esquerra apuja impostos...», «l'esquerra apuja impostos...» Doncs, escolti, va venir el Rajoy i, escolta, la major pujada fiscal de la història la va fer ell. Per tant, no critiquin vostès tant, perquè després, quan arriben, resulta que fan el mateix.

Però vull anar a lo dels impostos directes o indirectes. Clar, els indirectes els paguem tots igual, guanyem tres o guanyem tres mil. En canvi, els directes són els que realment afecten allò que realment tens, guanyes o heretes. Molt més justos. I nosaltres apostem per aquests. I l'impost de successions és un impost directe que pagues segons l'herència que heretes, segons el que heretes, no..., segons el que heretes. Si heretes poc, doncs quasi no pagaràs res, i si heretes molt, hauràs de pagar més, lògicament.

I miri, això de la meritocràcia m'encanta; és una cosa que m'encanta, això de la meritocràcia. M'expliquen on està l'esforç de qui hereta? És a dir, si els meus pares resulta que s'han esforçat molt, han tingut empreses... No és el *caso*; mons pares no tenen ni apartament, aquest, a Castelldefels, que diu vostè. Però bé. Els meus pares tenen..., imagina't, tenen empreses, no sé què, han fet un gran esforç. Quin esforç he fet jo? Quin esforç he fet jo, sobre aquests immobles, aquest capital? Jo no he fet cap esforç—jo no he fet cap esforç—, el deuen haver fet els meus pares, que han pagat aquells impostos... Ja els han pagat, els impostos, però quan jo hereto, d'aquests guanys nets, d'aquests guanys patrimonials que jo rebo, no haig de pagar? I, en canvi, dels guanys patrimonials... (*Veus de fons.*) I l'IRPF, sí? Escolti'm, sincerament, on està la meritocràcia? La meritocràcia d'aquells que ja no hi són. Bé, és que el que paga és el que hereta, i aquell no fa un esforç. I això, és que m'agradaria també que ho deixéssim clar i que ho tinguéssim tots clar.

Miri, sobre impostos directes i indirectes, també. Quan un analitza les dades, i això són dades que estan a les webs del ministeri, si analitzem els impostos des de l'any 2017 fins ara, fins l'actualitat, tots els impostos s'han anat recuperant. Sap quin impost no s'ha recuperat? L'impost de societats. Fixi's que bé. Resulta que dels 44.000 milions d'euros que recaptàvem el 2017 ara en recaptem 24.000. Tots s'han recuperat, menys l'impost de societats. Quina vergonya.

Miri, li dic als senyors de Ciutadans i als senyors del Partit Popular que presentin proposicions de llei al Congrés dels Diputats per modificar això, que segur que quan hi porti una reforma el Govern de l'Estat això no ho recolzen. I tenim i rebem i ingressem 20.000 milions d'euros menys de l'impost de societats, l'únic que no s'ha recuperat, perquè seguim carregant més pressió fiscal a les rendes del treball que a les rendes del capital. Així és—així és. I, per tant, potser el que hauríem de fer és posar l'ull allà on toca.

Per això dic que no és «impost de successions sí», «impost de successions no»; fem una anàlisi global sobre el sistema fiscal i sobre la societat i el país que volem, que a nosaltres ens sembla que això és lo interessant, i no venir aquí a fer demagògia i dir que bé, clar, que si heretes... No, escolti'm. Doncs si heretes una mica pagaràs poc, i si heretes més pagaràs més. I a mi em sembla normal que si un hereta tres pisos a l'Eixample de Barcelona, doncs, pagui, perquè és que això que rep és gratuït; no ha fet cap esforç, ell, per rebre-ho. Això és així. I no ho dic jo, eh?, ho diuen economistes de reconegut prestigi, vull dir; no l'Alícia Romero, que al final, mira, soc una diputada que surto aquí i faig la meua intervenció, no, no; ho diuen economistes de reconegut prestigi. Però a mi el que m'agrada és, com a mínim, sortir aquí jo..., i vostè dirà: «Bé, vostè llegeix uns economistes.» Bé; doncs surti aquí a dir quins llegeix vostè, perquè la senyora Roldán ni ha citat un informe, ni ha citat dades ni

ha citat un economista; ha vingut aquí a dir vaguetats i fer demagògia, que és al que sovint ens tenen acostumats.

Miri, l'impost de successions és un impost directe que afecta en funció de l'herència que heretes. Així, així de clar. Per tant, a mi m'agradaria que això ho tinguéssim clar. Deia l'altre dia, en un article, un tècnic d'Hisenda, que, a més, l'impost de successions..., una cosa que m'agradaria que també comentéssim aquí és que ataca la perpetuació de la concentració de la riquesa en poques famílies, i, per tant, afavoreix la igualtat d'oportunitats. Vostès, que diuen que és un impost desigual. No, no; si el que justament genera és desigualtat, aquest impost, desigualtat, perquè en origen ja partim de realitats diferents, sense haver fet cap esforç. Aquí el que es premia és el bressol; no la meritocràcia, no l'esforç. A veure si ho tenim clar. L'impost de successions premia el bressol; no la meritocràcia, no l'esforç. Al contrari del que vostès diuen.

Piketty –que saben vostès que s'ha especialitzat molt en això– diu que les fortunes heretades representen més de la meitat de les majors fortunes mundials. El 10 per cent dels ciutadans té el 54 per cent total de la riquesa a Catalunya i Espanya, i el 10 per cent dels ciutadans té el 57 per cent de la riquesa des de fa trenta anys. És a dir que perpetuem la riquesa. Cap esforç. És la línia successòria la que t'aporta aquesta capacitat econòmica; no el teu mèrit ni el teu esforç. I, per tant, això crec que ho tenen vostès una mica equivocat.

Miri, després tampoc és veritat que la gent renunciï a l'herència pel seu cost fiscal. I torno a dades. Informes que han fet el Registre d'Economistes Assessors Fiscals; van publicar un informe el 2018 que deia que només el 10, el 10 per cent –10,89 per cent– de les herències van ser rebutjades. De 429.514, el 10 per cent es van rebutjar. És a dir que tampoc és veritat que la gent renunciï a la seva herència pel cost fiscal que paga. Perquè, ho tornem a repetir, les herències de la classe mitjana no paguen... Tot això que estava vostè..., les famílies que tenen un... No paguen aquestes, no paguen. El 85 per cent de les herències a Catalunya no paguen –no paguen. I, per tant, que facin un esforç més gran aquells que hereten més a nosaltres ens sembla que és el que toca, en uns moments difícils, justament ara, després de la pandèmia. Sí, justament ara, després de la pandèmia.

Miri, a mi em va agradar molt una frase..., que jo deia d'una altra manera, perquè, evidentment, no tinc tant nivell ni tant prestigi intel·lectual com el Joel Slemrod, que és un expert en fiscalitat, consultor del Banc Mundial i l'OCDE, que diu una frase que m'agrada molt. Ell diu: «La fiscalitat no existeix perquè no hi hagi rics; la fiscalitat existeix perquè no hi hagi pobres», perquè no hi hagi pobres. I això és el que jo vull, o el grup al que jo represento, que no hi hagi pobres, no que no hi hagi rics. Però intentem que tots visquem una mica millor; no que tots visquem pitjor. I això és justament el contrari del que vostès volen.

Per tant, nosaltres seguirem recolzant aquest impost de successions; l'impost de successions que s'ha d'anar revisant, però creiem que, dins del sistema fiscal, és un impost que lluita contra les desigualtats, que intenta igualar a tothom des de l'origen, per moltes dificultats..., i, evidentment, mai..., sense aconseguir-ho. Però creiem que qui hereta més ha de poder, també, donar més suport a aquest sistema, si el que realment volem és una societat més justa, més igualitària i amb un estat del benestar fort. Potser és això el que vostès i nosaltres no compartim.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Miri, jo acabava al debat sobre..., en aquest cas, fa unes setmanes..., al debat sobre pressupostos, jo acabava amb una reflexió que deia: «Si po-

den, ho tornaran a fer.» I jo estava convençut que trigarien una mica més, però, bé, al final en dos mesos ho han tornat a fer. Que és tornar a utilitzar una crisi per impulsar les seves polítiques d'austeritat i retallades i de rebaixes fiscals. Però rebaixes fiscals a qui més té. Perquè el debat de fiscalitat no és si es paguen més impostos o es paguen menys impostos, sinó qui paga els impostos i quant es paga en els seus impostos.

I vostès el que estan fent és pura doctrina de xoc. Perquè vostè ha parlat de vergonya. Miri, jo li diré el que és una vergonya. Sap que és una vergonya? El que és una vergonya són els avis i àvies que s'han mort a les residències de Madrid i que no els han derivat a hospitals perquè els hospitals de Madrid estan fets un cromo. I això és responsabilitat seva. I té a veure amb el seu model fiscal. I això és el que és una vergonya. El que és una vergonya és com tenen vostès els hospitals de Madrid o el que han fet vostès amb les residències a Madrid. I això té a veure amb el seu model de fiscalitat.

I, miri, també és demagog parlar que aquesta reforma fiscal s'ha fet aprofitant la crisi del Covid. Aquesta reforma fiscal està pactada del desembre de l'any passat. Si vostès ja sabien que hi havia Covid..., doncs, bé, *ojalá* ho haguessin explicat a tothom.

I l'altra cosa és: els dos textos legals que vostès han presentat avui no modifiquen la fiscalitat de successions d'aquest any, sinó que no entren en vigor fins l'any vinent. Vull dir que vostès, o sigui, aquestes reformes de llei que farien no canviarien la situació, en aquest cas de l'impost de successions, l'any 2020.

Miri, l'impost de successions, l'hi han dit ja, és l'instrument més potent que té la Generalitat per lluitar contra la desigualtat i redistribuir la riquesa. Després parlaré del contingut de les seves reformes. Perquè, miri, hi ha una cosa que es diu «loteria social», que no sé si saben què és, que és que una persona, en funció de la família que neix, posant per exemple una persona que neix, probablement, en una família de Nou Barris, en una família de Sant Andreu, en una família, per exemple, de Sant Roc o una família de Bon Pastor, té probablement moltes menys oportunitats que si neix en una família de Sarrià - Sant Gervasi, moltes menys oportunitats, per tindre formació superior, per tindre feines qualificades. I això és el que vostès no entenen. I el que fa l'impost i el que fa la fiscalitat justa i verda és precisament revertir el fet que tu neixis, per la loteria social, en una determinada família. I no és el mateix, ja l'hi dic jo, ser la filla d'una persona que ha nascut probablement a Sarrià - Sant Gervasi que la filla o el fill d'una persona ha nascut, per exemple, al Bon Pastor.

I vostès parlen de meritocràcia i de cultura de l'esforç! O sigui, aquest..., l'impost de successions és pura –pura– meritocràcia, i, en aquest cas, cultura de l'esforç *versus* la cultura del rendisme, que és el que vostès defensen. Miri, jo els donaré... Jo ja sé que les xifres els són igual perquè vostès el que fan és pura ideologia i és pura doctrina. És a dir, perquè, o sigui, jo..., és que és exactament així. El 30 per cent –el 30, eh?–, el 30 per cent de la gent de Catalunya no deixa cap herència. I, a més a més, és a dir, només..., o sigui, només el 10 per cent de la població de Catalunya deixa herències de més de 200.000 euros. O sigui, jo no sé què estan defensant. O sigui, no estan defensant el que teòricament vostès diuen representar. O sigui, vostès estan defensant en aquest cas les grans herències, és a dir...

I després vostès parlen de doble imposició. Miri, això és la *trola* més gran que han explicat. És a dir, les coses..., o sigui, les coses no paguen impostos. O sigui, els impostos els paguen, en aquest cas, el receptor. És a dir, és, en aquest cas, les persones les que paguen els impostos; no els béns. Per tant, és a dir, no hi ha doble imposició quan algú hereta. En tot cas, després. O sigui, mirin... O sigui, és que ja ho hem viscut això –és que ja ho hem viscut. O sigui, ho vam viure fa deu anys. Ens varen retallar l'impost de successions, el van fer pràcticament desaparèixer fa deu anys, ens vam menjar les retallades de la sanitat pública, durant deu anys hem perdut 5.000 milions en despesa sanitària, i ara vostès ens diuen ara mateix que no, que hem de tornar a fer el mateix, una altra vegada. O sigui, després d'haver recupe-

rat l'impost de successions que van retallar fa deu anys..., ara el tornem a recuperar. Quan, per exemple, la gent de la sanitat ens està demanant que necessiten més recursos, que necessiten 5.000 milions d'euros en tres anys. I vostès el que fan és: «No; escolta, tornarem a retallar l'impost de successions.» Vostès aplaudeixen a les vuit de la tarda, molts aplaudiments, i després vostès volen més UCIs però pagant menys impostos, i això és impossible. Jo els hi he dit més d'una vegada. Vostès al final el que fan, o sigui, és un..., bé, no ho sé, és la teoria de la canyeta d'orxata, que és bufar i xuclar a la vegada: és impossible baixar els impostos com els volen baixar vostès i tindre més recursos, per exemple, per a la sanitat i l'educació pública, és impossible –impossible.

Mirin, jo els explicaré..., o sigui, jo no posaré noms, com va fer el diputat del PP, en aquest cas al Congrés..., inventar-se una història; és a dir, els explicaré una cosa que és probablement el que passa en moltes famílies. Escolti, una persona que ha nascut o viu a Nou Barris, a Sant Andreu o al Bon Pastor i que ha vist com al seu avi o la seva àvia l'ingressen a un sociosanitari i no el poden derivar a l'UCI perquè no hi ha prou recursos per gestionar en aquest cas la sanitat pública i, en aquest cas, ampliar i garantir que tothom tingui una UCI, que tothom tingui un respirador, i vostès el que diuen és: «No, tornem a retallar els recursos en sanitat pública.» Perquè això és el que vostès defensen –això és el que vostès defensen. I, en definitiva, ja els hi he dit abans, és a dir, el seu model, que és el model Ayuso, és acabar com ha acabat Madrid, és a dir, amb hospitals absolutament desmuntats i, evidentment, amb les residències absolutament col·lapsades.

Miri, jo és que..., ja sé que no els importa. Vostè deia abans que jo no l'escoltava. Jo l'escoltava, i per això em posava com em posava, perquè..., de les mentides i, evidentment, demagògies, absolutament, que vostè ha dit.

Miri, només l'1,3 per cent –l'1,3 per cent– de les herències són més grans de 800.000 euros. Vostè creu que una herència de 800.000 euros és classe mitjana? Vostè creu que una herència de 800.000 euros és classe mitjana? Escolti, si és que no... Miri, jo li posaré l'exemple del seu model, lo que vostès representen. Mira..., i els hi vaig dir també en el debat de pressupostos, però és que vostès hi tornen. Una herència de 5 milions d'euros –5 milions d'euros–, sap quant paga vostè per una herència de 5 milions d'euros a la Comunitat de Madrid? Setze mil euros. Vostè creu que això és just? Això és classe mitjana? Escolti, sap quant paga una herència de 5 milions d'euros a Catalunya? U coma dos milions d'euros. I jo hi estic d'acord. És que jo hi estic d'acord. És que, vull dir... Algú que hereta, per no haver fet *res* –res–, només per ser fill d'algú, hereta 5 milions d'euros, vostè creu que ha de pagar setze mil euros? Vostè representa això? Vostè defensa la classe mitjana? Vostè té els nasos d'anar a Nou Barris i dir que algú hereta 5 milions d'euros i només ha de pagar setze mil euros? Vostè, miri, parlava de vergonya; vostè sí que té una, miri, vergonya infinita. Perquè no tenen vergonya a dir allò que defensen. Però és que enganyen la gent, menteixen.

Miri, jo l'hi diré després, però, perquè ara entraré en el contingut del que vostès proposen. Jo tinc la sensació –amb tot el respecte, eh?–, que no s'ha llegit el que proposa. I si s'ha llegit el que proposa, o sigui, aquí ha mentit. Així directament l'hi dic. Perquè ara li posaré els exemples del que vostès proposen. I ara entro amb el PP, que és bonificacions del 90 per cent per a tots els hereus, en aquest cas, que siguin fills i filles. Venga. També les assegurances de vida, que és un sistema, per exemple, d'el·lusió fiscal. I també en donacions.

Però anem a la de Ciutadans. Primera, o sigui, reduccions fins a «vivendes» d'1 milió d'euros. Home! Sí, tota la classe..., la classe mitjana compra «vivendes» d'1 milió d'euros *a tutiplén*. Sí, tothom té una casa d'1 milió d'euros. Venga: reducció. Vostè creu que la gent té una casa d'1 milió d'euros? Si vostès són la Pilar Rahola del centralisme; són la Pilar Rahola del centralisme, vostès. O sigui, vostè diu que classe mitjana és algú que cobra 120.000 euros i també que hereta un pis d'1 milió d'euros.

Vostè m'està dient que una persona que guanya 120.000 euros en l'IRPF o una persona, en aquest cas, que té una herència d'1 milió d'euros és classe mitjana? Jo crec que ens està prenent el pèl.

La segona –que aquesta, també, de traca, eh?, de traca, aquesta. Fins a nivell de cosins et pots aplicar una reducció, en aquest cas, del 95 per cent, per terres, quadres, terrenys rústics. Home, només us heu deixat les joies. Ja, posats, doncs *venga*. O sigui, 1 milió d'euros, quadres, terres, finques... *Joder*, la classe mitjana catalana, tela.

L'última. Aquesta sí que és espectacular. O sigui jo..., de veritat, eh? O sigui és..., és que, de veritat, jo tinc la sensació que no us ho heu llegit. O sigui, vostès el que proposen en aquesta llei és que una persona que hereta 1 milió d'euros –1 milió d'euros– i té un patrimoni de 4 milions d'euros, no paga res. Això el que vostès proposen. És a dir, una persona... Jo no sé..., és a dir, anem-la a buscar als barris populars de Catalunya, eh?, anem-la a buscar a l'Eixample, anem-la a buscar a Gràcia. És a dir, una persona..., vostè defensa, amb aquesta llei, defensa, que una persona que cobra 1 milió d'euros i té 4 milions d'euros, que això és lo que fa el patrimoni multiplicador, que és que en funció del patrimoni preexistent que tens pagues més o pagues menys, *no paga res*. Però vostè, o sigui, en quin país viu? No sé... Quina és la classe mitjana de Catalunya? O sigui, però és que de veritat...

I després, una altra vegada, amb les assegurances de vida, que és un altre «xiringuito» –a vostès, que els agraden als «xiringuitos»–, però que en aquest cas..., de fet, una de les coses que fa la reforma fiscal que nosaltres vam aprovar..., que és acabar amb els «xiringuitos» que permetien, per exemple, que en aquest cas les herències... Miri, una herència de fins a 45 milions d'euros que a través d'un sistema, en aquest cas, amb assegurances de vida, volia tributar com a donacions i no com a successions. Vull dir...

Per tant, vostès defensen el que defensen. I jo els hi dic: menys aplaudiments, menys aplaudiments a les vuit, i més fiscalitat justa i verda. És que d'això va la fiscalitat i d'això va el seu model. I el seu model –jo l'hi he dit diverses vegades– és el de Madrid i és el d'Andalusia. I el seu model hi té molt a veure, perquè quan parlem de fiscalitat no estem parlant de qui paga més i qui paga menys, que també. I nosaltres el que defensem és que aquella gent que en té més pagui més, i aquella gent que en té menys, pagui menys, i aquella gent que contamina pagui més. Aquest és el nostre model.

Però quan parlem d'això també parlem d'hospitals públics. No es pot defensar, per exemple, que els metges i les metgesses catalans cobrin més i defensar retallar l'impost de successions. No es pot defensar que una herència d'1 milió d'euros, que té un patrimoni de 4 milions d'euros, en aquest cas, no pagui res i després dir que volem els millors hospitals de tot Europa; que volem, per exemple, en aquest cas, tindre més UCIs per habitant. És mentir. I vostès menteixen a la gent, i hi juguen, i juguen amb els sentiments de la gent. Perquè, miri, o sigui, vostè el que sap perfectament és que una herència d'una «vivenda» habitual, fins a 500.000 euros, *no paga res*. I, escolti, no hi ha molta gent –i és de valor cadastral, eh?–, no hi ha molta gent a Catalunya..., i si volen discuteixin ara de la gent de la meua edat, de quaranta anys, perquè ara això ja no és com abans. Quanta gent de quaranta anys es pot comprar una «vivenda»? O sigui, no se la pot comprar, amb els treballs precaris que hi han. I vostès m'estan dient que no..., que a sobre..., o sigui, una herència, de veritat, una herència d'una «vivenda» habitual.

Escolti, això que vostè diu que és molt normal que la gent tingui diverses propietats, escolti, jo no sé quina és la seva normalitat, no és la nostra, no és la de la gent dels barris. La gent no té més d'una propietat, en general. Si és que amb prou feines en aquests moments et pots comprar una casa. Però és que és igual, perquè és que, a més a més, una «vivenda», hi torno a insistir, una «vivenda» de 500.000 euros de valor cadastral..., i el que feu vosaltres és una barbaritat: 1 milió d'euros! O sigui,

vosaltres demaneu que una «vivenda» d'1 milió d'euros... Però quantes...?, si és que, bé, entrem-hi: quantes «vivendes» d'1 milió d'euros hi ha a Barcelona? O sigui, als barris on hi ha..., a Sant Andreu, a Nou Barris, a Sant Martí no estan aquestes cases, eh? Aquestes cases estan a Sarrià-Sant Gervasi.

Llavors, cadascú representa el que representa. És legítim. Jo sé qui represento. Vosaltres representeu qui representeu, però no ens enganyeu, o sigui, tinguem el debat amb honestedat. Almenys, com a mínim, expliqueu què és el que proposeu, perquè, si no, o sigui, no es pot tindre el debat en realitat. És a dir, jo no tinc cap problema, tu deies: «Aquesta reforma fiscal que ha aprovat el Govern...» Sí, sí, és que és al nostre programa electoral; és que jo compleixo el nostre programa electoral. I jo dic..., o sigui, el que escric i el que està escrit a la proposta que s'ha aprovat és el que jo estic explicant aquí. I el que hem fet nosaltres en la reforma fiscal és que aquelles herències per sobre de 800.000 euros són, sí, evidentment, les que pagaran una mica més. No els retirem l'herència, eh?, perquè a vegades parlem com si fos un debat confiscatori; no, és que pagaran una mica més.

Jo torno a insistir en el que deia: vosaltres creieu realment que és just que una herència de 5 milions d'euros pagui només setze mil euros? Aquest és el debat, eh? Què és més just que una herència 5 milions d'euros pagui 1,2 milions d'euros o que una herència 5 milions d'euros pagui setze mil euros? Això és el que votem avui, no estem votant una altra cosa.

Jo ja sé que segurament les dades i les xifres no interessin, però tenen a veure amb això, tenen a veure amb la història que jo explicava abans. O sigui, el que estem decidint avui és si una persona a Nou Barris, que és una persona que ha treballat tota la seva vida, que amb prou feines ha pogut pagar-se la seva casa, quan arriba una crisi econòmica com la que estem vivint o quan arriba una crisi sanitària com la que estem vivint, té serveis sanitaris de primera i no té un problema per arribar a una UCI. I això és el que estem discutint avui aquí, i això és el que estem defensant nosaltres avui aquí.

Clar, vosaltres el que us agrada és Madrid, que si tens una mútua i estàs en una residència, doncs, sí que pots arribar a un hospital. En canvi, doncs, mira, si no tens una mútua, et mors en una residència, perquè no les pots derivar als hospitals.

Miri, jo acabo amb una reflexió, i, a més a més, crec que té molt a veure amb el que ens juguem aquests dies: miri, no necessitem la seva doctrina de xoc, que és el que volen tornar a fer, és a dir, aprofitar una crisi per tornar a retallar; el que necessitem és que en la nova normalitat, en paraules de la nostra presidenta, els rics paguin el que toca, ni més ni menys, el que és de justícia. Perquè, al final, si parlem d'igualtat d'oportunitats i de redistribució de la riquesa, parlem d'això, i vostès defensen el que defensen.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà és el torn del diputat senyor Lluís Salvadó. Quan vulgui.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, president. Diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Bé, aquesta és la enèsima vegada que en este Parlament portem a terme el debat sobre l'impost sobre successions, i no ho dic com a retret, ho dic simplement per posar èmfasi o posar en valor la seua recurrència. Si és un debat recurrent, és un debat segurament que és transcendent per a la nostra societat. I molts dels arguments que s'han posat damunt de la taula, tant per un costat com per l'altre, tant per les esquerres com per les dretes, al final acaben sent molt molt reiteratius. Amb l'afegit i amb la novetat que avui, a més a més, s'hi posa el dolor de les famílies que han perdut un familiar pel Covid damunt de la taula. Em sembla lamentable. Com si el dolor de la pèrdua d'un parent, d'un pare, d'una mare siga diferent si ha mort per Covid o ha mort per qualsevol altra malaltia.

I un afegitó: els expresidents no s'han apujat el sou. Torni-s'ho a mirar, ni els expresidents ni el president ni cap membre del Govern de Catalunya el 2020 s'ha apujat el sou.

I és un debat que és recurrent a Catalunya i és recurrent arreu del món occidental. Ja ho és des de finals del segle XIX, quan se va implantar l'impost sobre successions a l'Estat espanyol, i ho és, per exemple, a Anglaterra des de finals del segle XVII, quan s'implanta l'impost de successions. I segurament, un impost poc popular, ho reconeixem, però sobretot és l'impost més coherent amb els principis de l'equitat i de la justícia social.

The Economist, que és una de les bíblies del neoliberalisme, qualificava l'impost de successions com un impost odiat, però just, una eina imprescindible per evitar les elits estanques i hereditàries.

Els impostos sobre la transferència de la riquesa representen en el món de la fiscalitat el debat segurament més ideològic, el més moral, el més polític. I a l'Estat espanyol i a Catalunya, malauradament, tenim unes dretes que defensen els privilegis i defensen els privilegiats. Molt lluny d'aquella dreta liberal europea i americana que defensa *The Economist* que va en contra de les elits estanques i hereditàries.

I en l'àmbit acadèmic –abans la senyora Romero hi feia referència–, l'impost sobre successions genera amplíssims consensos. I en podem citar moltíssims exemples. Segurament un dels informes més prestigiosos que s'han portat a terme, elaborat per l'Institut d'Estudis Fiscals Britànic el 2011, on fan una anàlisi molt detallada del sistema fiscal britànic, parla molt favorablement sobre l'impost sobre successions, un informe signat, entre molts altres, pel premi Nobel James Mirrlees. I economistes i pensadors del liberalisme clàssic com John Stuart Mill o polítics nord-americans com Teddy Roosevelt o com Thomas Jefferson han qualificat l'impost sobre successions com allò que s'anomena «la igualtat *ex ante*», la igualtat de les persones abans. I el qualifiquen com una de les millors fórmules per taxar la riquesa heretada, com un dels millors antídots per evitar els monopolis perpetus i de riquesa i de poder.

I a nivell d'organismes internacionals, l'OCDE últimament ha posat molt d'èmfasi en el creixement –i després m'hi referiré– de la desigualtat. Un creixement importantíssim de la desigualtat sobretot a partir de la darrera crisi. I l'OCDE, entre els seus informes, ha posat molt d'èmfasi i molt de suport a la supervivència de l'impost sobre successions. I fins i tot el Fons Monetari Internacional, un organisme, com bé saben, poc d'esquerres, mentre aquí estàvem aprovant la Llei de pressupostos el 24 d'abril, la seua directora feia declaracions manifestant la necessitat d'implantar un impost sobre successions, la necessitat de fer una reforma fiscal a nivell dels països, arreu del món, amb l'objectiu de fer front a les necessitats sobrevingudes com a conseqüència de la crisi del Covid damunt del sistema de la salut i per disposar de més recursos econòmics per acompanyar les famílies que estan en una situació de vulnerabilitat i per reimpulsar l'economia des de les administracions públiques. Això –ho defensava la directora del Fons Monetari Internacional–, se fa amb recursos públics, se fa amb més impostos, no pas amb menys impostos.

Però per tal de defugir de la pura retòrica, intentaré aportar-hi algunes dades. La senyora Romero feia referència a una primera dada. A l'Estat espanyol estem 6,3 per cent menys de pressió fiscal que a la zona euro –6,3 per cent menys. Per darrere només tenim els països de l'Est i Irlanda. És fals que tinguem aquí una pressió fiscal elevada. I a Catalunya tenim una pressió fiscal molt, molt similar a la de la resta de l'Estat espanyol.

Una segona dada. A partir de la darrera reforma de l'impost sobre successions, que vam aprovar en aquest Parlament fa unes setmanes, les previsions d'ingressos de l'impost sobre successions són de 750 milions. Això representa un 0,3 per cent del nostre PIB. Paguem..., tenim una pressió fiscal del 35,4. Estem parlant del 0,3 per cent. Estem parlant del 0,85 per cent del nostre sistema fiscal avui. Em sembla relle-

vant per posar en context certes afirmacions que s'han abocat a raig per algun dels diputats i diputades que han intervingut.

Una tercera dada. La reforma que avui ens proposa Ciutadans significa retallar els ingressos en 470 milions d'euros l'impost de successions –470 milions d'euros. Més que la proposta que planteja el Partit Popular –i després deien que Ciutadans no era de dretes.

Una quarta dada. Segons el Banc d'Espanya, el 2008 el 10 per cent de la població més rica acumulava el 44 per cent de la riquesa neta –el 44 per cent. Deu anys després, el 54. El 5 per cent de la població més rica acumulava al 32 i passa al 40. L'1 per cent passa del 15 al 21. Les desigualtats durant l'última dècada han crescut d'una forma importantíssima al conjunt de l'Estat espanyol i, també a Catalunya. Per tant, més aviat el corollari és que hem de fer coses per evitar-la, no pas deixar de fer-ne.

Una cinquena dada. A Catalunya una persona que hereta 800.000 euros del seu pare o la seva mare amb l'habitatge habitual del causant inclòs –un 1 per cent de les herències, és a dir, que estic parlant de l'1 per cent de les herències més elevades–, aquesta persona tributarà un 5 per cent. Si aquesta mateixa persona durant vint-i-cinc anys ingressant 30.000 euros acaba guanyant els mateixos 800.000, ne tributarà un 20. Si ho hereta, ne tributa un 5, si treballa durant vint-i-cinc anys per aconseguir la mateixa xifra, tributarà quatre vegades més.

Em sembla que no estem davant, per tant, d'un impost ni injust ni de caràcter confiscatori. Més aviat el que sembla és que algunes formacions polítiques presents en aquesta cambra prefereixen gravar el treball, prefereixen gravar l'esforç, prefereixen gravar, fins i tot, les rendes del capital damunt de les herències que algú t'ha deixat.

Quan escoltem certs discursos en aquesta cambra no avui, sinó tots els dies, tots manifesteu, tots manifestem que estem en contra de la excessiva acumulació de la riquesa. Sembla que allò políticament correcte és estar en contra de les desigualtats d'oportunitats en la nostra societat i en contra de les restriccions de la mobilitat social. En teoria, perquè després quan s'ha de passar del dir al fer alguns fan i plantegen tot el contrari del que diuen.

La dreta espanyola continua instal·lada en el populisme i tirant mà de recursos retòrics tècnicament insolvents. Alguns arguments. S'ha tornat a posar damunt de la taula la doble imposició. Sembla mentida que en aquesta cambra s'atreixin a defensar un argument d'aquestes característiques. Qui ha tributat és el difunt. Els fills, els hereus no han tributat mai per aquestes propietats, per tant, és absolutament fals que hi hagi una doble imposició. I els hauria de donar vergonya defensar arguments tan insolvents políticament i tècnicament en aquesta cambra.

Un segon argument. Parlen sovint que això afecta a les classes mitjanes. Mireu, el 2018 –que és l'última liquidació que tenim–, el 81 per cent dels 122.000 contribuents van declarar menys de 150.000 euros en les herències. 81 per cent, menys de 150 mil euros. Això és la classe mitjana del nostre país. I no van pagar. I amb la reforma continuen sense pagar. El pes de l'impost sobre successions acaba recaient sobre el 13 per cent de les herències, no pas sobre les classes mitjanes ni sobre les classes populars. També s'ha dit l'habitatge habitual del causant. No, no tributa fins a 500.000 euros, té un 95 per cent d'exempció.

Un altre argument. Les empreses continuen tenint un 95 per cent d'exempció, les empreses de caràcter familiar. Més aviat, el que vostès plantegen és incentivar l'acumulació de patrimoni improductiu. Quan se fan transmissions de patrimonis productius no es tributa. Per tant, és un impost que, lluny del que vostès afirmen, no està desincentivant la productivitat del nostre país.

I acabo amb un parell de reflexions. Una primera reflexió que manifesta l'OCDE –de nou, ne faig referència–, el 25 per cent de la funció redistributiva de les administracions públiques ve a través dels impostos. L'altre 75 per cent es desenvolupa a través de la despesa social. I aquesta despesa social és la que necessitem exercir i és

per a la que mos és absolutament fonamental que el nostre sistema tributari siga un sistema eficient i tingue capacitat recaptatòria per a poder fer front a aquestes polítiques de redistribució i de generar una igualtat d'oportunitats al nostre país. I la centralitat de l'impost de successions en tot este debat ve per la seua capacitat redistributiva, ve per la seua capacitat recaptatòria –750 milions d'euros és una aportació molt important per als pressupostos de la Generalitat–, però sobretot la seua centralitat en el debat fiscal ve donada per la seua aportació al principi de l'equitat, al principi de l'equitat i la justícia fiscal. No és de rebut que una persona rebi una herència de 800.000 euros i no recapti i no tributi, i que una persona que es passa vint-i-cinc anys per a ingressar estos 800.000 euros hagi de pagar un 20 per cent, no és equitatiu i no és just. Per tant, sense l'existència d'este impost estaríem davant d'un sistema fiscal injust i amb falta d'equitat.

Una segona reflexió. Probablement s'han fet molts estudis sobre desigualtats, però un dels que em sembla més rellevant és aquell que et diu que una persona que ha nascut en una família del tram de l'últim quintil, del quintil més pobre, la seva probabilitat de passar de llarg de la seua vida al primer quintil, el quintil més ric, és només del 7, 8, 10 per cent, en funció del país. La mobilitat social al segle XXI està absolutament restringida i absolutament limitada. Molts estudis continuen dient-mos que el 60, 70 per cent del patrimoni de les persones acaba sent determinat per l'herència rebuda. Les herències acaben sent els mecanismes de desigualtat en la redistribució de la riquesa; les herències i les donacions familiars són els principals elements que permeten l'acumulació del patrimoni i que provoquen que aquesta acumulació i aquestes desigualtats se perpetuen generació rere generació.

Ni estan defensant la meritocràcia, ni estan defensant l'economia productiva, ni estan defensant l'estalvi; simplement estan defensant que els grans patrimonis, les grans fortunes acaben passant de mans en mans durant segles i segles.

I acabo anunciant òbviament que votarem en contra d'aquestes dos proposicions de llei, per tots els motius que hem acabat d'exposar, perquè també volem ser coherents amb allò que vam votar aquí fa uns mesos i amb allò que vam dir aquí i que vam fer aquí fa uns mesos; per lleialtat també als pactes que subscrivim –la gent seriosa complix amb els seus pactes–, i sobretot perquè, com bé manifestava la directora del Fons Monetari Internacional, avui, després d'esta crisi sanitària, després d'aquesta crisi social i econòmica que estem patint, és més necessari que mai disposar d'una Administració pública musculada per poder fer front a totes les necessitats econòmiques que se'n deriven, tant en l'àmbit sanitari com en l'àmbit de la necessitat de l'impuls a la nostra economia, com per a poder acompanyar aquelles famílies que estan en estos moments passant-s'ho pitjor.

Si volem aspirar a una societat més justa, més social i més lliure, hem de prendre decisions que vagin en aquesta línia, hem de prendre decisions que reforcen la funció redistributiva de les administracions públiques.

Senyors de Ciutadans, dient-ho clar: siguen molt conscients que 500 milions d'euros menys per a la Generalitat de Catalunya són 500 milions d'euros menys per a la sanitat pública catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, de la diputada senyora Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Gràcies. Bon dia a tothom. Bon dia, president, diputades, diputats. Agafo el fil d'on l'ha deixat el diputat Salvadó. El debat d'avui va sobre si necessitem o no necessitem aquests 500 milions d'euros, i hi ha unes forces polítiques que creuen que ara mateix el millor que pot fer el Parlament de Catalunya és deixar perdre 500 milions d'euros, 500 milions d'euros que de natural ja són importants per al pressupost de

la Generalitat, però que nosaltres entenem que, passada la pandèmia, per afrontar la crisi social, la crisi econòmica, encara són més indispensables avui.

Els recordo..., al darrer Ple que vam tenir, fa dues setmanes, vam discutir a bastament sobre l'impacte del tancament de les plantes de la Nissan, de com havíem de fer front a la transformació del sector de l'automoció. Aquesta tarda em sembla que el PP interpel·la la consellera Chacón sobre les polítiques industrials. Saben quin pressupost té el Departament d'Empresa, si exclous Universitats i Recerca? 200 milions d'euros. I avui vostès volen petar-se 500 milions d'euros.

La setmana passada, el Govern de la Generalitat aprovava unes millores de la retribució al personal sanitari de residències. Certament, el sistema sanitari necessita molt més que això, perquè ja va ser transferit infrafinançat, i seguim patint això. Aquell impacte eren 140 milions d'euros. Suposo que hi deuen estar a favor. Suposo que no deuen pretendre que retribuïm el personal sanitari torturant braus, com fa la presidenta de la Comunidad de Madrid. Per tant, 500 milions d'euros, sí o no.

I, finalment, en aquesta pandèmia han sigut objecte d'ERTO més de 725.000 catalans i catalanes; 483.000 són a l'atur ja, dels quals 125.000 hi han entrat arran de la pandèmia. Moltes famílies amb molta incertesa, molts recursos que necessitem per fer polítiques públiques. És per això que nosaltres avui, com a Junts per Catalunya, votem a favor de tenir aquests 500 milions d'euros. Em sembla que és fàcil d'entendre.

I si els preocupen tant els recursos, si els preocupen tant com assoleix els ingressos el Govern de la Generalitat i els preocupa tant que hagin de ser per vies impositives, anem plegats, junts, a Madrid i anem a reclamar els 16.000 milions d'euros del dèficit fiscal. O anem a reclamar el deute reconegut per l'Estat i que decideix que no paguen. I això vostès ho poden fer, perquè vostès negocien pròrrogues del decret d'alarma amb el Gobierno de Madrid, però ahora que fan això no veiem que estiguin defensant els drets i els interessos dels catalans.

Que el debat de l'impost de successions és un debat incòmode per a Junts per Catalunya no és cap secret. Hi ha diversitat d'opinions, algunes certament s'han fet públiques, però crec que fins i tot aquells que defensen dins el nostre espai polític que és un impost que no ha de seguir o que s'ha de rebaixar, crec que avui tenen claríssim que és més important reactivar l'economia, que és més important paliar els efectes socials de la crisi i que és més important que mai reforçar el sistema sanitari que ens salva les vides. Crec que fins i tot aquells que defensen que, en segons quines circumstàncies, en segons quins moments, s'hauria de reduir o suprimir l'impost, són capaços de no fer un debat miop com el que s'està plantejant avui i mirar tots els elements.

De tota manera, no és l'únic espai polític que té divergències d'opinions. Abans es parlava de que Convergència i Unió havia rebaixat l'impost el 2011, però és que la major rebaixa de l'impost de successions ve de l'època del tripartit de socialistes, d'Esquerra i d'aleshores Iniciativa, avui comuns, que el 2008 van començar una rebaixa de l'impost, quan estava, en aquell moment, per sobre dels 1.000 milions d'euros; la rebaixa més gran que hi ha hagut mai.

Abans que entrés en vigor l'actual llei de mesures estàvem amb la versió de l'impost del president Mas que es va pactar en el seu moment amb Esquerra Republicana per una situació també similar a la que teníem avui, que calia blindar l'estat del benestar. I, de fet, també s'hi van introduir millores que tenien a veure amb l'estructura, que feien que l'impost tingués més progressivitat, que és un dels elements que defensem, i que entenc que compartim tots, del sistema tributari. I segurament una gran part de Junts per Catalunya es trobaria còmode entre la versió que teníem el 2011 i la que teníem el 2014.

I certament s'ha de debatre amb elements com, per exemple, els que estava explicant la diputada Romero, i no amb grans conceptes teòrics com «*el sudor de su frente*», quan en realitat estàs parlant del *sudor de la frente* d'unes altres persones, que estem

parlant de coses que estem heretant. Que vostès estan defensant que es pagui més pel que tu treballes que no pas pel que tu heretes, o estan defensant que això és un impost que no existeix arreu i que sembla que aquí siguem extraterrestres, quan això és obertament fals.

També és cert, i abans hi feia referència el diputat Lluís Salvadó, que l'actual versió que tenim és la versió que ve d'un pacte de pressupostos de tres grups: els dos que donem suport al Govern i el grup dels comuns. I com en tots els pactes, aquí s'ha de cedir. I ha hagut de cedir tothom. Nosaltres hem aconseguit mantenir la bonificació del 90 per cent en els cònjuges; les vídues, que vostè diu que tributen –llegeixi's, si us plau, les coses abans de venir–, i el manteniment del 90 per cent en els fills menors d'edat. I també s'han introduït altres elements, com el patrimoni preexistent, que són bones mesures en el sentit que també parlen de la progressivitat i que permeten precisament modular la càrrega tributària a les herències més baixes i a les rendes mitjanes. Hi insisteixo, no és la versió segurament que defensaria Junts per Catalunya, però és que tenim un Parlament que és fragmentat. Tenim un Parlament que és divers, amb les opcions polítiques del nostre país, i per tant s'ha d'arribar a acords. I la versió que tenim és aquesta, la d'arribar a un acord. Potser que vostès ho practiquin de tant en tant i com a grup més gran d'aquest Parlament aprovin de tant en tant les seves propostes.

Per nosaltres era important actualitzar l'eina del pressupost. A vostès, que no els preocupen els 500 milions d'euros, tampoc els preocupava tenir el pressupost, perquè també vam decidir que en el moment en què més es necessitava, doncs, ens hi podíem tirar un o dos mesos més, mentre vostès practicaven l'enèsim exercici de filibusterisme. I també creiem que per aquest motiu, perquè vam arribar a un acord, un acord en què es va treballar durant mesos –mesos; molta feina per arribar a un acord–, avui nosaltres ens hem de mantenir en aquesta posició com un exercici de lleialtat. Que potser hauríem volgut preferir tocar això i allò altre..., però que esperem que aquest exercici de lleialtat el tingui tothom.

Algunes fallàcies. I no entraré molt en els temes, però hi ha hagut algunes coses que no m'he pogut aguantar, fallàcies de les que vostès defensen: la doble tributació. Potser és efectista, no ho sé, però és tan fals com dir que jo ara quan surti d'aquí i em vagi a comprar el dinar estic fent doble tributació, perquè jo aquests diners..., ja he pagat l'impost de la renda. I jo no els veig pas a vostès defensant que ens hem de carregar l'IVA o que ens hem de carregar els impostos especials.

Segona fallàcia: «Això repercuteix directament a la pèrdua de competitivitat de Catalunya.» Escoltin, si volen parlar de la pèrdua de competitivitat de Catalunya: gestió centralitzada d'aeroport, accessos del port de Barcelona i de Tarragona, Corredor Mediterrani, Rodalies, l'energia més cara de tota Europa, inseguretat jurídica, morositat de les grans empreses a la pime; això sí que són elements centrals de la pèrdua de competitivitat. On són vostès a Madrid?, on és la senyora Arrimadas per defensar aquestes coses? Perquè sembla que aquí tot és la competitivitat, però quan arriben allà, no fos cas que se'ls enfadin, no defensen els interessos de Catalunya.

I l'altre tema que també, home, ja m'ha semblat... peculiar que l'aportin: «El cost de la vida a Catalunya és més alt que la mitjana de l'Estat espanyol.» Benvinguts. Però on eren vostès quan s'ha negociat l'ingrés mínim vital? On eren a exigir que s'ajustés al cost de la vida a Catalunya? Això tampoc, no? O sigui, només quan estem aquí al Parlament de Catalunya.

Crec que és important també que reconeguem..., i abans m'ha semblat que la diputada Romero deia: «No podem fer un debat "sí" o "no". Hem de centrar-nos a on som.» I crec que hem de reconèixer una cosa que..., i a mi em sap greu haver-la de reconèixer, i és que el debat sobre el sistema tributari, el debat que podem fer aquí al Parlament de Catalunya, és un debat extremadament limitat. I és extremadament limitat per dos motius. El primer, perquè no tenim capacitat normativa sobre les grans figures tributàries i, per tant, ens impedeix fer una discussió seriosa sobre efi-

càcia, eficiència, progressivitat, d'aplicar recomanacions de la Comissió Europea de les millors pràctiques també de l'OCDE. Perquè al final podem tocar el marge de quatre impostos. I això, excepte en els casos que aquí Catalunya..., sí que ha sigut pionera de corregir externalitats en temes ambientals, de corregir externalitats en temes de salut, impost de pisos buits. Excepte en aquests casos, que, per cert, després hem d'anar a defensar davant del Constitucional per la ingerència del Gobierno espanyol, el que és la part central de la discussió de la fiscalitat no la podem tenir. No podem discutir sobre l'estat del benestar, els principis redistributius, d'una manera seriosa, perquè és un discurs absolutament capat. L'impost de successions, que només representa el 2 per cent dels recursos de la Generalitat, representa el 15 per cent de la capacitat normativa i, per tant, esdevé un nucli central de la nostra discussió tributària.

Primer element, la capacitat normativa. Segon, que a aquest no he vist que la senyora Romero hi fes referència: el dèficit fiscal. Tampoc podem ignorar el dèficit fiscal quan estem parlant dels recursos de la Generalitat de Catalunya, perquè la realitat és que paguem massa amb relació a la despesa que rebem. I aquest ja no és un debat de si vols més despesa o un estat públic més gran o més petit, no; és un tema de relació entre el que tu pagues i el que reps. I la realitat és que el 30 per cent dels impostos que paguen els catalans i les catalanes no es destinen a despesa pública a Catalunya; el 30 per cent. I vostès, que hi donen tanta importància i que els interessa tant i que el tema dels impostos és central en el seu discurs polític, ho haurien de defensar. Ho haurien de defensar, perquè això no són dades subjectives, això no són dades independentistes. Això és la realitat. I, de fet, són les mateixes dades que després vostès, amb cinisme..., després criticaran la manca d'esforç de la Generalitat.

Com a Parlament de Catalunya, tenim un objectiu compartit de gastar com a mínim el mateix que es gasta a la mitjana dels països europeus. I aquest, que hauria de ser un objectiu assumible, un objectiu compartit de totes les forces polítiques, és irrealitzable dins de l'Estat espanyol. Què significaria per a la Generalitat gastar la mitjana dels països europeus, significaria incrementar el pressupost del Departament d'Ensenyament un 90 per cent, incrementar el pressupost del Departament de Salut un 50 per cent i incrementar les polítiques de serveis socials un 50 per cent. I això tampoc és aliè al discurs ni al debat que estem tenint avui. Això és central, perquè el dèficit fiscal és un dèficit social i, per tant, ens obliga a Junts per Catalunya o a altres forces polítiques segurament a anar més enllà i a esprémer les figures tributàries on tenim capacitat normativa més enllà potser del que nosaltres volíem i més enllà del que potser, a vegades, fins i tot la ciutadania pot compartir. Són decisions del Parlament, sí, però no són aïllades de la resta de coses que estan passant. Per tant, de nou ens sembla curiós que vostès que insisteixen tant cada dia, cada dia, cada dia en baixar la tributació, després quan arriben a Madrid s'obliden que l'origen de tot això o una part important de l'origen és l'espòli fiscal. Se n'obliden tots aquells que han tingut responsabilitats a Madrid, com pot ser el PP, o que ara estan pactant amb el Gobierno, com pot ser Ciudadanos.

Tot i que evidentment oblidar-se de l'espòli fiscal i oblidar-se dels interessos de Catalunya no és patrimoni exclusiu d'alguns partits, de fet i això també té a veure amb el debat que estem fent ara, l'altre dia vam conèixer les dades de la inversió feta de l'Estat a Catalunya el 2019, del Partit Socialista, 10,8 per cent del total; 19 per cent del PIB, 10,8 per cent de la inversió. També una gran prioritització de les necessitats de Catalunya. O el Govern Sánchez-Iglesias, quan no paga l'IVA, la DA tercera, l'infrafinançament de Mossos, dependència, etcètera.

Hem fet molt debat avui també sobre la capacitat redistributiva. I és cert que és un dels impostos que, per la seva mateixa estructura, té un caràcter redistributiu, però també és cert que el seu impacte sobre les grans fortunes és molt menor i és molt menor perquè és una figura tributària petita; és petita relativa a les grans figures tributàries. I si volem realment redistribuir, si volem anar a l'arrel del problema,

si volem anar a que no es cronifiquin l'herència de grans fortunes, s'han d'anar a buscar altres figures tributàries. I aquí no veiem tampoc que es faci gran esforç a Madrid. L'impost de societats, què estan fent amb l'impost de societats? Perquè tot el que té a veure amb societats *holding*..., com reparteixen dividends, com reparteixen plusvàlues que no estan invertint en empreses. Què estan fent amb el frau i l'elusió fiscal? Què estan fent? Perquè segueixen reforçant una agència tributària que només persegueix aquells que ja estan dins del sistema. Què estan fent per una harmonització fiscal arreu d'Europa?

Perquè a vegades nosaltres tenim la sensació que parlen molt de lluitar contra els poderosos, però enmig d'una epidèmia sanitària vostès segueixen donant-li marge a l'exèrcit i segueixen gastant-se milers de milions d'euros en l'exèrcit, o enmig de decidir uns ajuts públics que són molt escassos, vostès decideixen que no exclouen les empreses que tenen seus a paradisos fiscals; no fos cas que l'Ibex s'enfadés amb el Gobierno més progressista de la història del món mundial.

I finalment, ho repeteixo, per acabar la nostra posició: avui parlem d'això, de si aquests 500 milions són necessaris o no són necessaris. Si són necessaris per tenir eines per fer front a la crisi..., sino, com ho pensen fer vostès? No ens digueu que esteu disposats a parlar de les coses i de parlar, quan en realitat l'única cosa que voleu parlar és de quatre elements, però no de la globalitat del debat, ni del dèficit fiscal, ni de la manca de capacitat normativa, ni de res que afecti els impostos i els ingressos que té la Generalitat de Catalunya. Avui heu volgut portar un debat estèril al Parlament de Catalunya, un debat estèril, perquè sabíeu perfectament que això avui no s'aprovaria. Ara podreu sortir falsament enfadats i seguir projectant la crispació que tant us agrada.

Gràcies.

El president

A continuació, hi ha un torn per posicionar-se en contra de les esmenes a la totalitat, i el primer d'intervenir en aquest torn és, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. No, «enfadats», no sortirem pas enfadats. Nosaltres hi estem acostumats, malauradament –esperem que pugui canviar aviat això, i com més aviat millor, que puguem presentar iniciatives i que ens les voti una majoria de la cambra–, perquè si ens haguéssim de regir per aquests paràmetres de si no s'han d'aprovar, no les presentem, escoltin, doncs, no presentaríem cap iniciativa. Però volem presentar iniciatives, és el nostre dret i ho continuarem fent encara que a vostès no els agradi.

Jo crec que avui, després, recollint una mica totes les intervencions, la idea aquella que alguns ens va sorprendre que va expressar la ministra d'Educació del Govern d'Espanya de «*que los hijos no son de los padres*» està bastant més estesa del que jo em pensava, perquè al final vostès han vingut avui a defensar aquí això: «*Los hijos no son de los padres.*» I, per tant, no tenen dret a que els esforços que han fet els pares els puguin rebre els fills. No, per a vostès això no..., sembla ser que això no és així, no? Escolti, nosaltres discrepam profundament. Deia: «Quin model de país volem?» No, volem, doncs..., volem un model de país en què la solidaritat intergeneracional estigui dintre de les famílies i comenci per les mateixes famílies. I, per tant, els fills siguin dels pares, puguin ser educats com els pares volen i, a més a més, si els pares han fet un esforç, precisament, perquè els fills puguin viure millor el dia de demà, doncs ho puguin rebre també els fills.

Ho deia la senyora Romero i ho comparteixo, eh? Al final, el debat és viure millor o viure pitjor, i fins i tot jo estic convençut de la bona voluntat, de la seva bona voluntat, de vostè i evidentment del Partit Socialista, que vostès el que volen és que la gent visqui millor. El que passa que n'hi ha uns que se'n surten i altres que no se'n

surten i escoltin, ho lamento, però és així. Ho lamento sincerament, perquè quan governen vostès i no se'n surten, ho paguem tots. Diu: «Escolti, és que el 2012 el PP va haver d'apujar els impostos». Home, contextualitzi, no? Ho deia vostè al pujar al faristol. Contextualitzi. Sí, vam haver d'apujar els impostos. Sí, se'n recorda del 2012?, 6 milions de persones sense treball –6 milions de persones sense treball. Imagini's si per aquelles èpoques, quan va plegar el Partit Socialista, estàvem malament, que el líder d'aquests senyors s'estava manifestant a la Puerta del Sol. I ara és vicepresident del Govern amb el seu propi partit. Imagini's.

Sí, viure millor o viure pitjor. Uns se'n surten, altres no se'n surten. Nosaltres així que vam poder..., o sigui, així que es van arreglar les finances de les administracions públiques i vam començar a créixer, a generar riquesa i a fer créixer el conjunt de la societat, vam abaixar tots els impostos que vam poder, i si no en vam poder abaixar més va ser per una moció de censura que van presentar vostès. Per cert, vostès conjuntament amb Podemos i conjuntament també amb els independentistes, no? I per això no van poder continuar, no?

Viure millor o viure pitjor. Sí, també..., però no ens vingui a dir que un 10 per cent d'herències rebutjades és poc. No m'ho digui això, perquè la persona que ha hagut de rebutjar l'herència, per ell no és el 10 per cent, és el 100 per cent. Ha hagut de renunciar a una herència per no poder pagar l'impost. No és el 10 per cent, a la persona que li toca li representa el 100 per cent.

Viure millor o viure pitjor. Sí, jo també vull més UCIs, d'acord, volem més UCIs, però volem menys ambaixades, volem menys teleprocés, volem menys sous. Tenim el Govern més ben pagat d'Europa, i ja no dic d'Espanya, d'Europa. El problema no és més/menys 500 milions d'euros, que sí, que evidentment és un problema, és com es gasten aquests milions d'euros. Hi ha qui prefereix gastar-los en despeses que no són prioritàries al nostre entendre.

Viure millor o viure pitjor. Sí, nosaltres creiem en l'ascensor social; sí, hi creiem. No hi creu vostè? Doncs sí, i ja que li agrada a vostè parlar de Madrid, li posaré exemple de barris de Madrid. A mi m'agrada i em satisfà que una persona que viu a Vallecas se'n pugui anar a un xalet a Galapagar. Doncs escolti, doncs sí. Això és l'ascensor social. Ah, per cert, i, a més a més, part dels recursos del xalet de Galapagar, pagat amb una herència del que segurament no deuria pagar l'impost de successions perquè és a Madrid.

I acabo. Senyora Artadi, «la fallàcia de la doble tributació...» Llegeixi's l'article del senyor Bonvehí, punt 3: «Suposa una doble tributació.» Per tant, si tenen contradiccions entre vostès, dintre del seu propi partit, no és el nostre problema ni és el problema dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans té un torn, de nou, la senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. Voy a intentar ir un poco por partes, básicamente para ordenar el debate, y porque se han dicho aquí una serie de barbaridades importantes.

La señora Romero yo no sé si ha venido hoy en representación del Partido Socialista o ha venido en representación del señor Aragonès. Ya sé por qué no ha venido, porque como la tenía a usted aquí no le hacía falta venir aquí a defender nada. La he visto a usted un poquito desubicada, señora Romero, porque usted, por ejemplo, me ha recordado que usted es diputada en Cataluña, que no es diputada en el Congreso, y me ha dicho que, sin embargo, yo sí que soy senadora; y sí, yo soy senadora, señora Alicia Romero, y además a mucha honra. Y entonces nos ha dicho, nos ha dado un recadito al señor Santi Rodríguez y a mí de que hablemos con nuestros compañeros en Madrid, por ejemplo, para presentar leyes también para el impuesto de socie-

dades. A lo mejor a mí es que en estos meses se me ha perdido algo con el estado de alarma y tal. ¿Que no gobiernan ustedes? (*Veus de fons.*) ¿Que no gobierna el Partido Socialista, señora Alicia Romero, que me manda a mí a que vaya yo a cambiar ese impuesto que a usted no le gusta nada? Es que por favor... Sinceramente, de verdad le digo que la he visto un poquito desubicada.

Usted me ha echado a mí en cara que yo no he citado aquí informes de expertos. Bueno, para citarlos como los ha citado usted: «Hay informes que dicen en la Unión Europea...», «hay informes de algunos economistas...» Pues mire, la Asociación Profesional de Técnicos Tributarios de Cataluña y Baleares considera que el incremento de este impuesto afectará directamente al futuro económico de las familias y de las pequeñas y medianas empresas. La Asociación Profesional de Técnicos Tributarios de Cataluña. No hace falta que se vaya usted a informes de la Unión Europea. Que, por cierto, también decía que a usted le gustaría mucho parecerse a ciertos países de la Unión Europea. Yo me acuerdo mucho del señor Torra cuando dice que quiere que Cataluña sea «la Dinamarca del sur». Pues le digo una cosa, la Dinamarca del norte paga la mitad que nosotros por este impuesto, la mitad. (*Veus de fons.*) Y si ustedes quieren comparar la presión fiscal –que me lo está diciendo ahora, señora Romero–, no hagan trampas al solitario y comparen también las rentas, porque muchos impuestos son progresivos, y, por tanto, a mayor renta, mayor impuesto. No me compare una cosa con la otra. (*Remor de veus.*) No me compare una cosa con la otra, señora Romero, que ustedes hacen trampas al solitario, le digo.

También me ha dicho que hablemos de la injusticia de los impuestos. (*Remor de veus.*) Hablaba de la injusticia de... ¿Pueden respetar el turno de intervención como yo he respetado cuando ustedes hablaban, o no? ¿Tampoco son capaces de eso? Mire, señora Romero, también decía usted que hay, a parte de los impuestos directos, que hay otros, indirectos, que también son muy injustos, como, por ejemplo, el IVA. Y mire, ¿sabe qué? Es lo único, de lo que ha dicho en toda esta intervención, en lo que estamos de acuerdo. Así que llama usted a su jefe, al señor Sánchez, y le dice que acepte la propuesta de Ciudadanos, que hemos pedido que bajan el IVA de las mascarillas, que es una vergüenza que están cobrando el 21 por ciento del IVA de las mascarillas, que ahora mismo es un elemento esencial para no contagiarse en esta pandemia. ¿Cómo tiene usted aquí la desfachatez de hablarnos de la injusticia del IVA? Desde luego que...

Bueno, sinceramente, voy a pasar ya al señor Cid, porque usted también se ha despachado aquí a gusto, pero yo no sé si usted ha sido consciente, por ejemplo, del propio «autozasca» que usted se ha dado a sí mismo. Ha venido aquí a reprocharme la gestión en Madrid de las residencias... ¿Pero usted no sabe que su jefe, el señor Pablo Iglesias, asumió el mando único de las residencias el 19 de marzo? ¿Pero a mí que me explica de lo que hicieron allí? –¿pero a mí que me explica de lo que hicieron allí? El mando único lo asumió el señor Iglesias. Sean ustedes consecuentes con las decisiones, que ustedes están gobernando, ustedes están en el Gobierno de España. Sean consecuentes, que antes les venía muy bien lo de echarle la culpa a los demás, pero es que ahora las decisiones las toman ustedes, y el señor Pablo Iglesias el primero.

Ha venido también usted aquí y me ha puesto unos ejemplos, me ha dicho a mí: «¿Es que usted cree que heredar 1 millón de euros le parece que no sé qué...?», es que yo no le he puesto el ejemplo de 1 millón de euros, lo que pasa que como estaba de risitas y de comentarios con los demás, pues no me ha escuchado la intervención, pero yo le he hablado de una herencia modesta de 200.000 euros, no de 1 millón de euros.

Y luego le voy a decir otra cosa. No venga aquí a darnos lecciones y a decirnos dónde tenemos que ir o dónde no tenemos que ir. Ha repetido aquí en varias ocasiones que vayamos a Nou Barris a preguntar. Le voy a decir una cosa, ¿sabe quién ganó las últimas elecciones catalanas en Nou Barris? Ciutadans, mi partido ganó las

elecciones en Nou Barris; mi partido. Vayan a preguntar allí, qué les parece este impuesto. Vayan a preguntar allí, qué les parece que ustedes estén aquí, pegándose la vida padre, mientras ellos tienen que pagar por esas herencias. Que sí, que han conseguido sus padres, con el esfuerzo de muchísimos años; vayan a preguntar.

Y le digo más, a mí no me hace falta ir a Nou Barris; me voy a mi propio barrio. Un barrio de gente trabajadora y de gente humilde. Y le digo que, en ese barrio, hay muchísima gente que no puede aceptar esas herencias. Que sí, son del esfuerzo y del sacrificio de sus padres, de tantísimos años, porque ustedes han subido ese impuesto. Porque ustedes lo han multiplicado hasta por dieciséis veces. No me hace falta irme a Nou Barris. Yo ya sé perfectamente de dónde vengo, y, además, muy orgullosa de ello.

Así que ustedes dejen de dar lecciones, señor Cid. Sinceramente, me parece que lo que han defendido hoy aquí deberían pensárselo. Sobre todo, en un momento como este –sobre todo, en un momento como este. Esta es una losa que cae encima de las familias que peor lo están pasando. Es una losa que cae encima de la clase media y trabajadora que, a duras penas está ahora pudiendo levantarse de esta crisis de estos últimos días. Que seguramente ha perdido su empleo. Que no ha podido abrir su negocio en los últimos meses. Que, a lo mejor, tiene un ERTE aprobado, señora Romero y que todavía no lo ha cobrado. Así que piensen en ellos. No hace falta que estén de acuerdo con lo que nosotros pedimos; piensen en...

El president

Diputada...

Lorena Roldán Suárez

...esos catalanes que también les necesitan.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

I finalment, per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bon dia, diputats, diputades, conseller. Crec que durant aquest debat ja s'han fet servir, pràcticament tots els arguments. L'única cosa que no he sentit de ningú és el qüestionament de la propietat privada. I sí, nosaltres creiem que s'ha de qüestionar la propietat privada. De fet, aprofitem avui per donar tot el suport a les companyes de l'Hospitalet, a les activistes en defensa del dret a l'habitatge que avui estan fent front al primer desnonament postconfinament. El primer no, perquè ja se n'han donat molts altres; però un d'aquests que es van suspendre i que ara s'han tornat a reprendre.

De fet, al Principat només, hi ha vuit-cents desnonaments aturats al jutjat, esperant que siguin executats. I crec que ha arribat el moment de plantejar-nos el concepte de propietat privada. Tota propietat, al final, és social, i finalment, ha de retornar a la societat. De fet, la propietat privada és una construcció social, perquè aquest pis, a Calafell, que ha comprat una determinada persona, amb tant d'esforç, doncs, segurament ha tingut també, doncs, determinades treballadores, que s'han dedicat a la construcció. Que, en aquest país han estat moltes, que han hagut de fer un gran esforç per construir aquest edifici, perquè hi hagi un gran propietari que s'emporti, per exemple, aquesta plusvàlua.

De fet, la manca de polítiques transformadores, la manca de qüestionament de la propietat privada i la insuficient inversió social ens ha portat a una situació com la que estem vivint avui, on les desigualtats, cada vegada són més palpables. De fet, fa, doncs, aproximadament tres legislatures que la CUP parlem que vindrà o vindria una crisi de consum. Ara sembla que l'aparició de la Covid-19, que ha accele-

rat aquesta crisi de consum, sigui l'única responsable de la crisi de consum. Però, la crisi de consum comença quan les empreses comencen a guanyar competitivitat a costa de precaritzar la classe treballadora. I, per tant, quan una empresa guanya diners a costa de pagar vuit-cents euros o sis-cents euros al mes a algú, doncs, finalment hi ha una crisi de consum.

Ho hem vist, sobretot, molt, durant aquests mesos amb els treballs de cura. Treballs que són molt necessaris per a la societat, però que, en canvi, estan desprestigiats socialment. Quantes persones cobren aproximadament uns vuit-cents euros al mes, per jornades de vuit hores, per cuidar les persones més vulnerables de la nostra societat. Quantes persones s'aixequen cada dia per netejar edificis públics i, al final de mes, es troben amb sous de set-cents euros mensuals. I nosaltres, com a Administració o vostès que governen, són corresponsables d'aquesta situació. I aquestes rendes del treball, doncs, sí que es graven i ningú ho qüestiona. O, com a mínim, no els he vist qüestionar, als proposants d'aquesta llei, que es gravin aquestes rendes del treball.

De fet, tampoc els he vist qüestionar, doncs, per exemple, la situació de –com hem explicat històries avui tots, doncs, jo també explicaré avui una història– quan una persona de trenta anys decideix que vol emancipar-se, no?, i vol marxar de casa i diu que vol una «vivenda» habitual. I resulta que els seus pares, doncs, no tenen aquesta casa a Barcelona i aquest piset a Calafell. I, per tant, van a una entitat bancària i s'asseuen allà i li pregunten a la de l'entitat bancària: «Escolti, que és que vull comprar-me una casa, perquè és que no puc anar de lloguer o no vull anar de lloguer, perquè no és una alternativa estable i no vull que demà em facin fora de casa.» I a més a més, hi ha hagut una cultura molt forta, no?, que ens ha explicat a la gent jove: heu de comprar, perquè anar de lloguer és llençar els diners. Doncs mirin, ara ni podem anar de lloguer, ni podem comprar, perquè no tenim capacitat econòmica, la gent jove, per poder accedir a un habitatge habitual.

Aleshores, arribes al banc i li preguntes a aquella dona, o a aquell home, que hi ha, atenent-te a l'entitat bancària, doncs, que què pots fer. I et diu: «Doncs, mira, com a mínim, has de tenir el 20 per cent del valor d'aquest habitatge en metàl·lic. Perquè si no, no et donarem el préstec. En el moment en que ens acreditis que tens el 20 per cent del valor de l'habitatge, doncs, aleshores potser pots accedir a un préstec del 80 per cent del valor de mercat d'aquest habitatge. I, a més a més, els interessos que li ofereixo a vostè, que no té un patrimoni al darrere ni uns pares avalistes, doncs, són uns interessos elevats.»

Al cap d'un temps, doncs, has aconseguit estalviar aquest 20 per cent de l'habitatge, perquè no tens ningú que t'hagi deixat en herència un habitatge. I vas al banc i li dius: «Miri, ja ho tinc.» I compres un habitatge, amb molta il·lusió, comences a viure en el teu primer habitatge habitual. I resulta que, al cap de poc temps, l'Estat es dedica a rescatar entitats bancàries, però a tu no et rescata. I quan perds la feina i no pots pagar aquell habitatge, doncs, et fan fora de casa teva. Aquí va haver-hi un moviment molt potent, les plataformes, no?, en defensa de l'habitatge, la PAH, que va..., doncs, com a mínim, explicar que això no era responsabilitat pròpia, sinó que era una responsabilitat col·lectiva i responsabilitat d'un sistema que posava la propietat privada per sobre de tot, com un bé o un principi diví, dins del sistema neoliberal.

A dia d'avui, els desnonaments per habitatge de propietat, doncs, per no poder pagar la hipoteca, són mínims, perquè la gent que tenia una hipoteca ja ha perdut el seu habitatge. Hi ha una generació de quaranta anys, de gent dels quaranta, dels trenta als quaranta i escaig, amb insolvències permanents. Mirin, jo treballava, en el meu despatx d'advocats, doncs, humil, i em venia la gent per procediments d'execució hipotecària. I jo, quan veia que, després de tants anys d'esforç, hi havia persones que serien insolvents per tota la vida i que, si volien guanyar-se la vida ho haurien de fer amb l'economia submergida, perquè en un moment de la seva vida van perdre la

feina i no van poder pagar la seva hipoteca, doncs..., la veritat és que això et fa qüestionar-te un sistema que prima la propietat privada per sobre de tot.

I mirin, han parlat vostès de tots els tòpics. Tant per una banda, com per l'altra. Però, o comencem a expropiar habitatges, o comencem a qüestionar-nos la propietat privada, o d'aquí a uns anys, allò de la història d'aquella persona que té el seu piset a Barcelona i l'apartamentet a Calafell, s'haurà acabat. Perquè, diguin vostès, quantes persones de la nostra edat, a dia d'avui, per molt d'esforç que fem, tenim un piset a Barcelona i un apartament a Calafell.

La veritat és que la realitat social ha canviat moltíssim i no estem als noranta. Estem al 2020. I en el 2020, tenim una crisi de consum, estem en una situació global d'emergències diverses: ecològica, sanitària..., que segurament ens costaran molt d'afrontar i que demanen alternatives. Demanen alternatives al model actual. Demanen alternatives a una societat que el que fa és posar al centre els beneficis econòmics d'unes poques, en detriment de la majoria. Quan parlen vostès de la Forbes, parlin vostès, també d'Amancio Ortega i de com aquest senyor, per exemple, va regalant, doncs, maquinària als hospitals públics com a caritat.

Mirin, ens cal un model de societat diferent. Un model de societat diferent al capitalisme depredador que ens roba cada dia la vida. I no hi ha sortida. I hem d'abandonar els debats clàssics. Aquest és un debat clàssic, que han tingut o que s'haurà escoltat en aquestes parets i en aquest Parlament moltíssimes vegades, però hem d'anar més enllà. No podem parlar d'aquests debats, només. Hem de parlar d'una transformació social i nosaltres plantejem una alternativa anticapitalista, feminista, ecologista i independentista, perquè creiem que és necessari, ara més que mai.

El president

Gràcies, diputada. Hem acabat aquí el debat. Els recordo que la votació d'aquests dos punts es farà al final de la sessió d'avui, com la resta de debats.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les discriminacions en els diferents àmbits

302-00212/12

Passem al següent punt, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les discriminacions en els diferents àmbits. Moció presentada pel Grup Parlamentari Republicà, per defensar-la té la paraula la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bé; bon dia, conseller, diputats, diputades. Abans de començar, voldríem expressar el nostre rebuig a l'agressió xenòfoba que va tenir lloc al municipi de Premià de Mar. De la mateixa manera que lamentem la criminalització a les víctimes dels atacs racistes, per part de l'alcalde del municipi. Així com volem expressar el nostre rebuig i condemna a l'agressió racista que ha sortit a la llum aquesta setmana, per part dels agents dels Mossos d'Esquadra, a un jove del Bages. I dir-li, des d'aquest faristol: Wubi, estem amb tu i amb totes les víctimes de la discriminació i racisme.

La moció exposa diferents realitats i àmbits on la discriminació és evident. I que la crisi de la Covid-19 ha agreujat i ha generat desigualtats que, si no som capaços de revertir i corregir a temps, seran desigualtats fixes que ens costarà molts anys poder-les corregir. És preocupant veure la crescuda desmesurada d'actituds xenòfobes i de discursos d'odi per part de l'extrema dreta. Fins i tot cataloguen els moviments antifeixistes com a terroristes. Motiu més que necessari perquè votem tots els punts d'aquesta moció a favor.

Durant l'estat d'alarma hem vist l'augment de l'actuació policial, detencions i identificacions racistes, actuacions clarament discriminatòries, que han de ser re-

butjades inequívocament per aquest Parlament. La violència policial racista també és un problema a Catalunya i cal que la condemnem i hi posem solució de manera immediata.

El passat 5 de març, aquest Parlament va aprovar el seu compromís per a la creació d'una comissió d'estudi sobre el racisme institucional i estructural en l'àmbit de la seguretat. Creiem que és més que necessari poder tenir aquest espai per intentar trobar solucions, i que esperem el suport de tots els grups aquí presents a l'hora que la portem a la seva aprovació.

Són moltes les veus que ens avisen que prop del 30 per cent de les discriminacions són produïdes per part de les administracions, vinculades a cossos de seguretat i a vulneració de drets socials. Aquestes discriminacions institucionals, és responsabilitat de tots i totes solucionar-les, i crec que ho hem de fer i de manera immediata. I quan parlem de discriminació institucional és normal que també exigim i demanem als ajuntaments que no discriminin les persones a l'hora de no voler-les empadronar, perquè d'aquesta manera l'únic que fan és agreujar la seva situació de vulnerabilitat i discriminar una part de les seves veïnes i veïns.

Des d'Esquerra Republicana considerem que cap persona és il·legal o irregular, i per aquest motiu hem defensat i defensem la derogació de l'actual Llei d'estrangeria, la qual discrimina més de 150.000 persones aquí a Catalunya, de les quals demanem la seva regularització; i no només les 150.000 de Catalunya, sinó les més de 600.000 persones que hi ha arreu de l'Estat. També demanem el reconeixement de les capacitats professionals de les persones migrades i que puguin tenir agilització a l'hora d'homologar els seus estudis, de la mateixa manera que considerem que aquest Parlament no pot obviar la situació de les dones migrades, dones que en la seva majoria són treballadores de la llar, i les quals volem..., i ho hem fet moltes vegades: el company Jordi Albert i la companya Rut Ribas, aquí, en aquest faristol, han defensat la dignificació de la seva situació laboral. Nosaltres lo que li reclamem al Govern espanyol és que rectifiqui el Conveni 189. No per res; simplement perquè ha d'equiparar-les a la resta de les treballadores en el règim general de la seguretat social.

Diputats i diputades, hem d'adquirir el compromís de treballar per assolir una societat lliure de discriminació, de la mateixa manera que cal que reconeguem que les institucions generen violència institucional i que sovint ajuden a perpetuar el racisme i la desigualtat estructural. Per això és necessari que aprovem la Llei d'igualtat de tracte i no discriminació.

Per acabar, només dir que per combatre la discriminació hem de ser responsables i fermes. I mirar cap a una altra banda no només no ajuda, sinó que destrossa la vida de moltes persones.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor David Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, president. Diputadas, diputados, tenemos la suerte de vivir en un gran país, como es España, una democracia plena, reconocida internacionalmente y que además en su norma suprema garantiza la igualdad de todos, sin discriminación de raza, de sexo, de religión, de condición personal o social. Pero, efectivamente —efectivamente—, eso no nos puede hacer caer en la autocomplacencia y en pensar que todo está hecho. Y tenemos que estar vigilantes, obviamente, y no bajar la guardia en ningún momento, para que ello se cumpla en la realidad. Y eso, evidentemente, significa denunciar cualquier tipo de abuso que exista frente a esta igualdad que debe haber en nuestra sociedad.

Hay expresiones normalizadas que no podemos tolerar, sin duda, totalmente cierto. Y no solo ante la inmigración, sino también frente a cualquier otro tipo de

colectivo. Debemos luchar contra la xenofobia, obviamente, debemos luchar contra el LGTBIfobia o contra cualquier otra existente. Y hay que hacerlo además conjuntamente, es verdad. Pero no deja de ser curioso que sea precisamente Esquerra Republicana quien presente en esta cámara una moción contra el racismo, porque probablemente no hay ningún otro partido, a excepción de Junts per Catalunya, que tenga un historial más manchado de manifestaciones, dijéramos, poco adecuadas y que además no han sido condenadas.

Por eso creo importante recordar desde este *faristol* algunas de estas perlas que se han manifestado por parte de dirigentes o exdirigentes de su partido. Voy a empezar, por ejemplo, con uno de sus fundadores, que además fue diputado en esta cámara, en el Parlament de Catalunya, el señor Pere Rosselli Vilar; y dijo: «En las razas de fuerte contenido extraño, la producción mestiza puede ser abundante y la pureza mental resentirse» –una buena perla. Pero también podríamos hablar del que fuera líder de su partido en la década de los noventa, en la que decía que el cociente intelectual de los negros en Estados Unidos era inferior al de los bancos. Pero no hace falta irse tan lejos: en este propio siglo XXI, y mucho más reciente, tenemos las declaraciones del señor Oriol Junqueras que decía en un artículo, teorizando sobre las diferencias genéticas entre los catalanes y los españoles. Cosas de la superioridad que algunos se creen que tienen.

Pues bien, el partido de Rossell i Vilar, de Barrera, de Oriol Junqueras, es decir, Esquerra Republicana, vienen hoy aquí a darnos lecciones a todos los demás sobre lo que es el racismo estructural o la discriminación institucional. Y yo me pregunto: «¿Qué más discriminación institucional puede haber como las palabras de sus líderes a lo largo de la historia?» Sí, hay más. También las del señor Torra, las que..., ustedes hicieron presidente a una persona a pesar de su extenso historial de declaraciones xenófobas. Que además quiero recordar una cosa: estas declaraciones xenófobas que fueron condenadas por los principales partidos del Parlamento Europeo.

Pero también me gustaría recordar el último ejemplo que tuvimos de supremacismo en esta cámara y que venía por parte de las filas separatistas. Y fueron las diputadas..., la diputada Anna Erra, hablando de personas que por su aspecto no parecen catalanas; muy igualitarias, estas declaraciones. Sin olvidar, obviamente, la presencia de *consellers* firmantes del manifiesto Koiné, una auténtica declaración de supremacismo lingüístico.

Miren, yo no sé los demás, pero desde luego..., no tengo claro si por mi aspecto parezco o no catalán, pero lo que sí que tengo claro es que me siento orgulloso de ser catalán, y de ser español, y de ser europeo. Y les voy a decir más: también me siento orgulloso de mis raíces colombianas, herencia entrañable de mi padre. Cuando uno se reconoce y se enorgullece de su propia pluralidad, cuesta entender que quienes suspiran por una sociedad homogénea y cerrada en sí misma hagan declaraciones como las del señor Torra, en que decía que los españoles eran bestias taradas con forma humana. Leyendo su moción me llegué a plantear que ustedes hubieran decidido hacerse el harakiri político, pero me da a mí que no es así.

Señores y señoras de Esquerra Republicana, para condenar el racismo siempre nos encontrarán y tendrán nuestro apoyo, pero si de verdad quieren resultar creíbles empiecen por condenar las muestras de xenofobia que han dado expresiones de algunos dirigentes de su partido a lo largo de la historia, así como las palabras del señor Torra. Pero ustedes no han aceptado nuestra enmienda y han quedado retratados; ni esta ni cualquier otra. En lugar de venir aquí a dar lecciones, lo que tendrían que hacer es precisamente hacer un propósito de enmienda, y así resultarían creíbles.

Gracias.

El president

Gràcies. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Diputada Driouech, li agraeixo la presentació d'aquesta moció subsegüent a la interpellació que va fer al Govern en el Ple anterior. El cert és que la moció, diguem-ne, té diversos tipus de continguts, no?: uns continguts que van adreçats bàsicament a la qüestió de la discriminació, del racisme, i altres que tracten temes de política d'estrangeria, eh?, que evidentment poden tenir connexions i, per tant, té un cert sentit.

També és veritat que, degut a aquest caràcter que tractava diversos aspectes de la moció, nosaltres pensàvem que hi cabien algunes de les esmenes que li hem plantejat. Vostès, finalment, han declinat assumir-ne algunes d'aquestes. A nosaltres ens sap particularment greu que s'hagin declinat aquelles que tenen a veure amb la situació dels menors estrangers no acompanyats, amb polítiques que depenen de les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria d'infància i adolescència i d'aquests menors no acompanyats; és veritat que vostè pot al·legar l'especificitat d'aquests temes perquè siguin matèria d'una nova moció, però a nosaltres ens semblava que tenia ple sentit aquí. I també hem de lamentar que no hagin assumit les nostres esmenes en els punts 8 i 12, perquè, efectivament, jo crec que el debat sobre l'existència del racisme i de discriminació en les nostres societats és absolutament necessari, i més davant de l'auge d'opcions nacionalpopulistes, sovint amb expressions xenòfobes i racistes, també d'antigitanisme i de forta homofòbia –per exemple, en països com Polònia, com estem veient a Polònia darrerament–, i, per tant, és necessari plantar cara a tot això amb un discurs i unes polítiques adreçades a la garantia de drets i a la no discriminació.

Nosaltres, per tant, dels divuit punts que conté la moció, en votarem favorablement setze. I no ho podem fer dels altres dos perquè, lamentablement, no s'han tingut en compte les esmenes que plantejàvem. Per no defugir el debat, em refereixo als punts vuitè i dotzè.

En el punt vuitè, on es reclama, amb una esmena dels comuns, que es procedeixi a una regularització extraordinària, nosaltres li hem de fer algunes precisions. En primer lloc, ens sorprèn que no haguem pogut trobar aquí el consens que vam trobar, per exemple, amb la carta que va adreçar el paer de Lleida a la delegació del Govern, en què es demanava literalment que s'estudiés la necessitat d'endegar un procés de regularització de les persones migrades, que és un plantejament fins i tot més moderat que el que els plantejàvem nosaltres com a grup parlamentari en la nostra esmena, en què els dèiem que es plantejessin al Govern d'Espanya «les reformes legals i reglamentàries conduents a evitar les situacions d'irregularitat sobrevinguda, simplificar les tramitacions, facilitar l'arrelament, el reagrupament familiar i la renovació de permisos, així com l'estudi de fórmules per regularitzar la situació administrativa de les persones estrangeres que es troben en situació irregular». Això vostès ho han rebutjat de pla, diguem-ne, no tenint en compte aquesta esmena, quan ens sembla que és una posició que podria fer, diguem-ne, avançar les coses en aquest sentit.

Què està fent el Govern d'Espanya i què està dient el Govern d'Espanya? El Govern d'Espanya, a través tant del ministre com de la Secretaria d'Estat d'Immigració, ha manifestat en diverses ocasions el plantejament de reforma de la Llei d'estrangeria i el plantejament de la reforma del Reglament d'estrangeria, així com ha fet ja, a través de diverses instruccions donades a les oficines d'estrangeria i a través també de decrets, un procés de flexibilització, d'ampliació de terminis, de flexibilització de requisits, per exemple econòmics, per accedir als permisos de treball, en què per exemple es computen també les ajudes socials de qualsevol mena, també les

que puguin donar els ajuntaments, per arribar a uns mínims econòmics per acreditar que es pot sostenir la residència a Espanya, uns límits que també s'han rebaixat, s'han rebaixat molt. I aquest és el plantejament que té el Govern Espanya, que tampoc s'ha tancat en rodó a un procés de regularització –de fet se n'han produït anteriorment a Espanya, amb governs de diferent color– però que està plantejant bàsicament ara aquestes situacions. I vostès, diguem-ne, ho han rebutjat de pla.

Pel que fa al punt dotzè, en el temps que em queda he de dir que nosaltres li plantejàvem una esmena que, en línia amb el que el seu dia va aprovar el Parlament com a conclusions de la comissió d'estudi sobre la revisió del model de centres d'internament d'estrangers, el que plantejava era les reformes legals i reglamentàries conduents a facilitar l'aplicació de mesures cautelars alternatives a l'internament, com les que preveu l'article 61 de la Llei orgànica d'estrangeria. Que, per cert, no ho diuen a la moció, no ho han posat a la moció, però ho ha dit en la seva intervenció, diu: «Nosaltres defensarem la derogació de la Llei d'estrangeria.» Jo vull entendre que això és un recurs retòric, perquè, diguem-ne, l'existència d'un règim jurídic diferenciat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per als estrangers i per als nacionals es produeix a tots els estats, i l'eliminació de la regulació del règim jurídic dels estrangers a Espanya, des del punt de vista jurídic, és molt difícil d'acollir, perquè aleshores com queda regulat allò que està previst...

El president

Diputat...

Ferran Pedret i Santos

...tant en la Constitució com en el Codi civil, diguem-ne, les diferències que hi ha entre nacionals i estrangers? Hi ha d'haver una llei d'estrangeria.

Parlem de la reforma, parlem de la reforma del reglament. Parlem de de tot això...

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Ferran Pedret i Santos

...en el que pensem que ens podem posar d'acord. Però derogar-la, em sembla que ha de ser entès només com un recordatori.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara de la diputada Susana Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; moltes gràcies. Diputats, diputades, membres de la Mesa, nosaltres també considerem, evidentment, que aquesta és una moció molt oportuna, per actualitat, per tot el que ha passat, però sobretot perquè el racisme a la nostra societat ve de lluny, ve de molt lluny. Ho hem vist, és cert, més recentment, darrerament, amb el..., bé, amb l'agressió que va patir el..., la persona dels Estats Units... –perdó, ara m'he quedat una mica en...–, amb el Black Lives Matter, i com ja va passar també a Los Angeles als anys vuitanta. És cert que aquestes agressions ho han posat sobre la taula una altra vegada, però també és cert que no han deixat de passar mai, aquestes agressions, que normalment hi ha molta més diferència en la reacció que té la societat quan hi ha un vídeo tan evident com el que vam veure amb el George Floyd i, en canvi, no hi han aquestes reaccions quan no tenim aquests vídeos.

És també el mateix cas que ha passat amb l'agressió del noi de Manresa, que, clar, ara, com que hem tingut un vídeo, de cop i volta estem tots molt escandalitzats, però se sap que hi havia aquesta denúncia des de fa un any i mig, que des de fa un any i mig no hi ha hagut cap actuació per part de la conselleria d'Interior, en aquest cas, perquè s'estava esperant a que tirés endavant una investigació judicial i, per tant, això inhabilitava, aparentment, qualsevol actuació, i aquestes persones, aquestes

mossos han continuat al carrer durant tot aquest temps. No sabem quantes altres agressions d'aquest tipus poden haver fet durant tot aquest temps, perquè potser no hi ha vídeo i, per tant, tampoc no les sabem. Així que ara se'ls ha apartat del carrer, a reacció d'aquest vídeo.

Nosaltres ja els diem que agraïm que s'hagi acceptat l'esmena que hem proposat, perquè creiem que això s'ha d'investigar ja, amb tots els recursos que pugui tenir la conselleria d'Interior. Però també els diem que creiem que ens hem quedat curts; que ens hem quedat curts en el que demanàvem, perquè ho vam fer quan encara no havia agafat la dimensió que havia agafat això, i nosaltres el que creiem i volem demanar des d'aquí –i ens hagués agradat que a través d'una transacció ho haguéssim pogut acordar amb el grup proponent, però no ha estat possible– és demanar directament la suspensió de servei i sou d'aquests agents, fins que s'esclareixin els fets i hi hagi una sentència. Teníem l'oportunitat, amb la transacció, de poder fer aquesta modificació, però el grup proponent no ho ha vist necessari i, per tant, s'ha quedat l'esmena tal com estava presentada. Però, hi insistim, creiem que és curta i que realment des d'aquest Parlament s'hauria de ser molt més exigent.

Les agressions institucionals, la violència institucional és la més forta que pateixen les persones que pateixen una discriminació racista. El racisme institucional –ho ha denunciat SOS Racisme, ho denuncia Irídia, ho denuncia tothom– és el més greu per a totes les persones. Per què? Perquè són les agressions que et fan aquells que t'han de protegir: l'Estat, el Govern, l'Administració pública; aquells que t'han de protegir i que han de garantir els seus drets són els que els vulneren. És com amb les violències masclistes; és a dir, la violència masclista institucional és probablement la que més agredeix les víctimes, perquè els suposa una revictimització. En aquest cas, també és així.

Però no només són les agressions que veiem i el racisme institucional; són també els microracismes que hi ha a la societat, que també, com els micromasclismes..., potser milers de les persones que estàvem al carrer manifestant-nos contra aquestes agressions i contra aquestes agressions policials i contra el racisme no ens adonem dels microracismes que en el dia a dia tots cometem en la nostra vida quotidiana. Ho fan nens i nenes a les escoles; ho fem potser quan anem al metro i ens asseiem en un lloc o en un altre en funció de la persona que hi hauria asseguda al costat; ho fan amb molta més violència, molta més agressivitat, per exemple, els agents de seguretat al transport públic, quan interpeilen amb molta més violència les persones que tenen un origen i una identitat diferent... Per tant, aquest microracisme existeix. Per què? Doncs perquè estem en una societat que efectivament és heteropatriarcal, capitalista i racista. I fins que no entomem això des de l'educació –i aprofito que hi ha aquí també aquí el conseller–, fins que des del zero-tres no entomem la formació de les persones per combatre aquest racisme que està permès a tota la societat, no avançarem.

Aquesta és una moció del que diu i del que no diu. És una moció que diu el que han de fer uns altres, com en aquest cas el Govern de l'Estat, però no diu el que ha de fer el Govern de la Generalitat. Que és una cosa curiosa tenint en compte que és el Parlament de Catalunya, no?; vull dir que potser alguna referència al que hauria de fer la Generalitat de Catalunya en aquest aspecte hagués estat bé. Alguna s'aconseguirà a través de les esmenes, d'altres no.

Nosaltres ja els hi hem dit: votarem a favor tot el que interpeleja el Govern de l'Estat, i ens hi trobaran, allà, a donar totes aquestes batalles, perquè hi estem d'acord, i a més creiem que aviat es presentarà una iniciativa en aquest sentit al Congrés dels Diputats. Però no entenem per què no s'han volgut acceptar segons quines esmenes que parlen del que ha de fer el Govern de la Generalitat de Catalunya; del que ha de fer el govern de la Generalitat de Catalunya amb la renda garantida de ciutadania. Perquè se'ns ha dit que això també s'hauria de demanar a l'hora de l'ingrés mínim vital, i els hem dit: «D'acord. Fem una transacció on diguem que les persones en si-

tuació administrativa irregular també poden accedir a l'ingrés mínim vital i a la renda garantida de ciutadania», però se'ns ha dit que no, que això no, que no es podia fer; tot i que també acceptaven que fos a nivell de l'Estat, eh?, però no.

O en el tema dels temporers. Que el Govern insisteix en dir «continuarem treballant», i el Govern el que no fa precisament és treballar en aquests temes. Hi ha una proposta de resolució, una resolució que va aprovar aquest Parlament el mes de març de l'any passat, amb tota una sèrie de coses que s'haurien d'haver fet per prevenir la crisi que cada any pateixen els temporers, i que no s'ha volgut acceptar ni una esmena que està en aquella proposta de resolució que ja està aprovada.

Estaria bé valentia i, a més de dir el que han de fer els altres, que hi podem estar d'acord, entomar el que hem de fer des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Després de totes les coses que hem escoltat, jo penso que aquesta moció s'ha quedat a mitges. Encara que la nostra companya Najat ha fet molt bona feina, però jo penso que hem de fer tot un monogràfic sobre el tema.

Amb relació a aquesta moció que ens interpel·la sobre el tema de les discriminacions en els diferents àmbits, des de Junts per Catalunya considerem que les discriminacions són generadores de desigualtat i són un dels grans problemes de la humanitat des de sempre, i continuen amb molta presència en les nostres convivències. Avui, les discriminacions s'anomenen «persona migrada», «persona racialitzada», que no poden gaudir dels seus drets fonamentals. I ara més que mai no podem abaixar la guàrdia amb relació al repte de les discriminacions, perquè els rostres infames de racisme, de les xacres socials, de la xenofòbia i la incitació a l'odi en l'extrema dreta i de les agrupacions de caràcter violent estan aflorant amb molta força en diferents espais, estan tenint les seves influències i repercussions sobre joves i algunes persones de l'Administració pública.

I això és denunciable. No podem ser indiferents, i cal actuar amb contundència. El color de la pell, l'idioma, el sexe, la religió, el país de procedència i la situació social no fan el ser humà, ni fan que la dimensió humanitària de les persones sigui més gran o més petita. Som blanques, grogues, negres, altes, baixes, jueves, musulmanes, bahá'ís, gitanes, homosexuals, transsexuals o com vam triar ser, o com les circumstàncies ens hi han convertit. I tots i cada un de nosaltres té tot el dret de ser respectat i viure amb dignitat.

Però això la necessitat de garantir el dret de totes les persones, independentment de les seves condicions, conviccions, i els seus colors. Constantment repetim que som iguals, però, la veritat, em sembla anecdòtic dir-ho, dir que tots i totes som iguals, amb tota la situació de discriminació a la qual assistim cada dia i cada minut i de la qual ens hem convertit desgraciadament en còmplices amb el nostre silenci.

Amb relació a la moció que ens ocupa, votarem a favor de tots els punts, ja que considerem que tots els temes exposats són de molta preocupació, perquè encara la perspectiva de justícia social no impregna totes les nostres polítiques, i perquè és necessari reforçar la igualtat i la cohesió social, i perquè la missió i la responsabilitat del nostre Govern és fer front a totes les desigualtats, sense deixar cap persona enrere.

No podem confirmar que la nostra societat és racista, però tampoc podem negar que hi ha polítiques institucionals i actituds, expressions, mirades, discursos, que són xenòfobs i aporòfobs. I no podem generalitzar la nostra consideració amb relació també a cossos policials de seguretat, però tampoc podem negar l'existència ni

l'evidència d'algunes actuacions policials racistes que maten i maltracten, i que han de ser condemnades, i contundentment, i sancionades amb molta contundència, tal com també ha expressat –no podem negar-ho– el conseller Buch ahir. I he de dir que, amb relació als punts 16, 17 i 18, ja són una realitat executada pel Departament d'Interior.

Per posar fi als greuges de les discriminacions institucionals, volem que totes les persones de la nostra societat puguin exercir plenament els seus drets amb dignitat. Per això els drets de les persones migrades han de ser garantits. I, per poder fer-ho, una de les coses que s'imposen és la necessitat de repetir i, hi insisteixo, derogar i acabar amb la Llei d'estrangeria; posar fi a les deportacions arbitràries; regularitzar les persones en situació administrativa irregular; tancar definitivament la vergonya del segle XXI, que es materialitza en l'existència dels CIEs; permetre que les persones qualificades homologuin les seves titulacions sense tantes traves burocràtiques; potencialitzar el paper social i econòmic de les dones migrades, perquè són un factor d'importància crítica per lluitar contra les violències masclistes, per reduir la pobresa, per alliberar-les bàsicament de les desigualtats.

I, amb relació al tema del padró, considerem també que les dificultats a les quals s'enfronten persones migrades per aconseguir empadronar-se en alguns municipis on resideixen no només els impedeixen l'accés a drets bàsics, sinó que també dificulten a la mateixa Administració local tenir un registre real dels ciutadans que habiten en cada municipi.

I per acabar dic: més cohesió, menys desigualtat i menys discriminacions és més progrés en un sentit més ampli, i en un sentit individual i col·lectiu també és més enfortiment dels drets humans, i sobretot davant de tots els reptes que ens esperen amb el post-Covid-19.

I també, per acabar, m'agradaria dir als senyors i les senyores diputades i diputats de Ciutadans que el senyor, molt honorable president Torra no és cap racista, i la companya Anna Erra tampoc no és cap racista. El racisme és ser còmplice amb l'extrema dreta.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Hola, bon dia a tots i a totes. Certament, és una moció que s'escau als temps que vivim o als dies que vivim en l'actualitat política, i nosaltres evidentment donarem suport a tots els punts de la moció presentada per Esquerra Republicana, però és evident que cal parlar sobre el tipus de moció que ens presenten: una moció declarativa, on la major part dels verbs que encapçalen cada un dels punts són «emplaçar», «exigir»..., per tant, emplaçar cap a fora.

A nosaltres ens hagués..., i ens ho vam estar rumiant, no?: «Presentem una esmena, no?, esmenes d'aquest tipus, que contraposen, que facin de mirall, especialment a Esquerra Republicana. Presentem esmenes que condemnin el greu problema que es viu a la DGAIA pel que fa als drets dels infants i els adolescents, que prevalgui el dret dels infants i adolescents, i no que prevalgui l'origen o on han nascut aquests infants.» Pensàvem: «Presentem esmenes per reflexionar sobre el Proderae i sobre com és un protocol i una eina estigmatitzadora. Presentem esmenes per parlar sobre les proves d'edat, que també estigmatitzen i fan que hi hagi..., molts infants i adolescents es quedin fora de l'accés a drets fonamentals.» Pensàvem: «Presentem esmenes que parlin sobre la situació que es viu a Lleida i a Ponent, amb què es fa una perspectiva totalment utilitarista: que vinguin persones a treballar, i ens importa zero quines són les condicions en les que estan duent a terme aquestes feines.»

No ho hem fet perquè entenem que el motiu i la voluntat d'aquesta moció eren uns altres: era una declaració política, una declaració d'intencions, exigir a l'Estat espanyol, per descomptat, exigim a l'Estat espanyol..., un estat en què deia el diputat de Ciutadans que hi ha tanta garantia de drets. Frontex, a l'Estat espanyol, ha assignat 63.000 ordres d'expulsió a persones que vivien a l'Estat espanyol, 270 vols d'expulsió; i a més amb un criteri..., que aquí està la qüestió fonamental del que parlem quan parlem de racisme: és l'accés a drets. Una persona, per ser migrada, pot acabar tancada en un infame CIE per una falta administrativa. A mi això no passaria. Per què? Perquè tinc una condició de ciutadana. Però jo tinc veïns que no tenen aquesta condició de ciutadania.

I, per tant, quan parlem de qüestions com les que es plantegen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president–, que tenen a veure amb qüestions de discriminació i de no igualtat, hem de parlar d'accés a dret, i les institucions del Govern de la Generalitat no estan fent tot el que poden; tampoc els ajuntaments: ni l'Ajuntament de Lleida, ni tampoc l'Ajuntament de Barcelona, que ha de donar moltes explicacions sobre la política policial amb relació als maners que treballen als carrers de Barcelona.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bon dia, diputats, conseller... Instar a la condena de la discriminación y del racismo y de la xenofobia exige algo de lo que ustedes carecen. Lo siento mucho, pero ustedes tienen una historia, que ya se la han recordado aquí, que por lo menos..., de la historia ustedes pueden renegar, pero de la actual sí que pueden instar cambios, ¿no? Entonces, lo que no se puede es aceptar como una cuestión totalmente irrelevante la hispanofobia del señor Torra hablando de bestias taradas de los españoles, o incluso mirar para otro lado cuando representantes de los empresarios hablan de que España es miseria y muerte, o incluso no condenar todas las agresiones que por odio político ha recogido el Observatorio Cívico de la Violencia, o incluso no querer condenar algo que sí que ha condenado un juez hace escasos días, que es la agresión a esas dos chicas de la plataforma de Barcelona con la Selección. Es decir, lo que no puede ser es que ustedes tengan, hombre, un catálogo de valores mutables según la ocasión y según a quién se dirigen. O se condena totalmente el racismo, la xenofobia, la discriminación por todo tipo de razones, o sinceramente queda, digamos, un poco hipócrita, ¿no?, traer una resolución como esta al Parlamento.

Entonces, ¿qué vamos a hacer desde el Partido Popular? Seguir con la coherencia política que siempre hemos mantenido: en aquellas cuestiones que creemos que, desde luego, son intolerables en una sociedad democrática de estado de derecho, como es la nuestra, evidentemente, les vamos a dar apoyo, pero desde luego no vamos a dejarnos llevar por esa mutabilidad de valores que ustedes tienen, ni siquiera de la elevación de la categoría a la anécdota. Porque, por mucho que diga el señor Buch ayer aquí que va a proceder a expulsar a los agentes que están siendo investigados por un juzgado de Manresa, mientras, por el contrario, al señor Donaire, por amenazar e insultar y llamar casi casi al levantamiento de armas, ni siquiera se le abre un expediente en la DAI, pues no nos parece nada responsable aceptar determinados marcos mentales, como por ejemplo que la policía tortura, las instituciones maltratan, los jueces persiguen. Básicamente porque no es cierto. Y cualquier anomalía que se produzca dentro de esos ámbitos, donde no se respeten derechos –y de esto ustedes ya saben–..., el estado de derecho siempre actúa y protege.

Por tanto, todo el apoyo a la condena, y no a la variabilidad de principios y valores que ustedes tienen.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la senyora Driouech. Quan vulgui.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, dir que per combatre la discriminació és necessari que tots i totes ens sentim interpellats a fer-ho, i crec que amb la majoria dels discursos dels companys i les companyes que han intervingut tenim una lluita conjunta en la qual podem, diguem-ne, treballar i podem garantir els drets de moltes persones.

Respecte a les esmenes presentades, agraïm una part molt important de les esmenes que han presentat, i creiem que ens estem trobant o ens hem trobat en molts punts, com el tancament dels CIEs o evidenciar l'obligatorietat dels ajuntaments a empadronar, com altres per part de la companya dels comuns.

A la companya de Junts per Catalunya, també li agraïm les seves esmenes, que fan que la moció sigui més rica en el sentit del contingut, i també en el sentit del conjunt en si.

I al company del Partit Socialistes, jo crec que sí que hem acceptat alguna cosa, n'hem transaccionat alguna altra, però m'hagués agradat que almenys hagués reconegut que hi ha un treball fet de la declaració de la Taula de Ciutadania i Immigració. Ho ha reconegut perquè nosaltres li hem demanat que ho transaccioni, perquè és una feina que s'ha fet i s'ha presentat la setmana passada, i veiem que era honest dir-ho.

Respecte al company de Ciutadans, sap quin és l'inconvenient, company diputat de Ciutadans? Que, quan tu no vols reconèixer que ets racista o que, diguem-ne, d'alguna manera, dones per bones segons quines actituds de l'extrema dreta, dius que els altres ho són. I a més, si hem de parlar de l'història, també podríem parlar de l'història dels seus regidors, com el cas del regidor de Girona o com el cas de la seva regidora a Catarroja, a València.

I, per últim, racisme, company, és no votar la llei de salut universal.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Ha acabat el debat aquí. Com saben, votarem aquesta moció i la resta en finalitzar la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'emergència educativa

302-00209/12

Passem ara al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'emergència educativa. Presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per exposar-la té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, demà acaba el curs escolar, un curs marcat pel confinament, per la pandèmia, pel teletreball, per pantalles, per moltes pantalles, pel tancament dels centres educatius, que ha agreujat la situació de molts infants donat l'increment de les desigualtats socials i educatives preexistents, i, per tant, un curs estrany i difícil, els efectes del qual, doncs, encara no hem aconseguit pal·liar.

Estem davant d'una emergència educativa, és evident. Hi ha alumnat vulnerable que ha estat privat del dret a l'educació, desconnectat del seu procés educatiu per

la bretxa digital, per la bretxa social, i alumnat amb necessitats educatives específiques, tant de l'escola ordinària com d'educació especial, que no s'ha prioritzat en el pla de reobertura dels centres educatius, on ha faltat un criteri pedagògic: infants amb discapacitat o trastorns diferents que per manca de teràpies han deixat de caminar o de comunicar-se, han fet moltes regressions; d'això se n'ha parlat massa poc.

I som conscients que han estat moments molt difícils de gestionar per a qualsevol govern, però ha mancat la voluntat de consens amb el conjunt de la comunitat educativa, de la planificació i de les mesures concretes per afrontar tant la reobertura dels centres el mes de juny com el proper curs escolar, sobre el qual encara planen molts interrogants.

S'ha traslladat també massa responsabilitat als centres educatius sense instruccions clares, amb les conseqüències que ha tingut de desprestigi generalitzat del sistema educatiu, que no mereix.

I ha mancat també, ho hem de dir, el lideratge per situar l'educació en igualtat d'oportunitats al centre de qualsevol pla de recuperació i un model de governança educativa corresponsable amb els ens locals des d'un primer moment, basat en la lleialtat, en la transparència, però també d'acord amb les competències i els recursos disponibles. A tall d'exemple, el món local ha gastat més en trencar la bretxa digital que el mateix departament.

Però sobretot ha mancat, i a dia d'avui encara no tenim notícies, recursos extraordinaris per part del Govern de la Generalitat per afrontar aquesta emergència educativa. Sí que sabem que el Govern de l'Estat aportarà 2.000 milions a les comunitats autònomes, dels quals ens podrien correspondre més de 300 milions per afrontar la despesa en educació, i, a banda, un altre fons específic per impulsar un pla de transformació tecnològica d'educació a Espanya, per aportar dispositius amb connectivitat a centres educatius, per posar-los a disposició de l'alumnat. Però no sabem encara quant ha aportat el Govern que no tingués previst per afrontar aquesta situació.

Mirin, aquesta moció volia ser un intent de compromís per afrontar el proper curs amb unes millors condicions –entenem que preocupa molt el conjunt de la comunitat educativa–, i per això instem el Govern a destinar aquests recursos per l'emergència, a exercir lideratge i a consensuar la planificació del proper curs, un curs que ha de ser especialment compensador de les desigualtats que s'han agreujat per la situació generada per la pandèmia.

Però també proposem un pla d'acció contra la bretxa digital, per garantir la disponibilitat d'equipament informàtic i la connectivitat necessària al conjunt de l'alumnat escolaritzat a Catalunya a partir del proper curs, que reforci també la capacitat digital tant de l'alumnat com dels docents, i també dels centres educatius. Demanem que en aquest proper curs es garanteixi la presencialitat, la màxima presencialitat del conjunt de l'alumnat escolaritzat a Catalunya, prioritàriament a l'etapa infantil, primària o educació especial, però també a la secundària, sobretot evitant diferències horàries molt significatives entre centres d'una mateixa zona educativa. I, per descomptat, re d'aprofitar aquesta situació per retallar encara més alguns espais educatius. Per tant, no a la compactada; ja n'hem tingut prou a la secundària, i encara ho estem patint.

I, davant l'important repunt de l'abandonament escolar dels darrers temps, sí que proposem impulsar un pla contra l'abandonament escolar prematur en aquest context, i també un pla de xoc dotat de recursos per atendre contextos de complexitat o de segregació socioeducativa. Per tant, no ens podem permetre el fracàs del sistema educatiu amb els joves i hem d'apostar fort per fomentar estratègies i trajectòries de progrés i d'oportunitats.

Un tema clau que vull celebrar especialment, el compromís al qual hem arribat amb la portaveu d'Esquerra, la diputada Palacín, i amb el diputat Marc Parés, de comuns: garantir la suficiència alimentària de l'alumnat amb risc d'exclusió social durant els mesos no lectius d'estiu, cap infant sense almenys un àpat garantit per manca

d'ajuts, per tant, via manteniment de les targetes moneder o altres fórmules que permetin garantir aquesta suficiència alimentària en un període no lectiu. Gràcies, conseller, per aquest acord.

Sobre la sisena hora, hem transaccionat també amb els grups que donen suport al Govern que durant el proper curs s'iniciï la recuperació de la sisena hora a l'escola pública, que mai s'hauria d'haver retallat, una reivindicació històrica ja del PSC per compensar les desigualtats educatives i fomentar reforços i activitats, doncs, complementàries en els centres educatius.

Amb relació a l'ampliació de plantilla, també celebrem que es vegi la conveniència de fer-ho per fer front a la necessària reducció de ràtios, i incorporar també nous perfils professionals qualificats de l'àmbit de l'educació social, la psicologia, la pedagogia, que puguin abordar conjuntament amb els docents l'atenció a aquest alumnat amb més dificultat.

El programa «Salut i escola», instem a reforçar-lo per assegurar la presència de personal sanitari a tots els centres d'educació.

I altres qüestions que volem destacar: per exemple –no tindrem temps de fer-les totes–, un pla de foment de l'etapa educativa zero-tres, per evitar que aquesta crisi generada per la pandèmia acabi resultant una pèrdua d'oportunitats per a aquests infants més vulnerables, i també una línia d'ajuts a les llars d'infants amb dificultats, pel servei públic que també presten.

En definitiva, perquè no tinc més temps, demanem al Govern que de cara a la planificació del proper curs tingui en compte totes aquelles propostes del meu grup que avui siguem capaços d'aprovar, que creiem que poden redundar en una millora de la qualitat educativa i de l'equitat que ha patit especialment l'actual context. I, per tant, volia donar les gràcies especialment a la diputada Mònica Palacín, per la seva disposició a acordar i a negociar.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Sonia Sierra. Quan vulgui.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president, i moltes gràcies al personal del Parlament, que tenen ara més feina que mai, en aquestes condicions. Abans del confinament el sistema educatiu català ja tenia mancances, però ara amb aquesta situació s'han fet encara més evidents. Poso un exemple: el fet de que un alumne no tingui ordinador ja era un problema, ja volia dir que aquest alumne no accedia a l'educació en igualtat de condicions; el que passa, que quedava més ocult, i ara, amb aquesta situació de confinament que hem tingut, ha sortit més a la llum. Però, si volem garantir una educació en igualtat de condicions, hem de garantir que tots els alumnes tinguin sempre accés a un ordinador i a internet.

Nosaltres, evidentment, votarem a favor d'aquest punt, perquè és un tema que ja portem molt de temps treballant, i aprofito també per dir que donarem suport a la resta de moció, i li dono les gràcies a la senyora Niubó per haver-la presentat, perquè era necessària.

I també és una qüestió d'igualtat d'oportunitats que tots els alumnes puguin accedir als llibres de text. Des de Ciutadans portem anys lluitant per aquesta qüestió, i de fet vam aconseguir, per fi, que s'aprovés una proposició de llei per garantir la gratuïtat d'aquests llibres de text. Però, com Esquerra Republicana i Junts per Catalunya no volen que tots els alumnes catalans puguin tenir llibres de text gratis, es dediquen a torpedinar tant com poden aquesta llei, perquè és que no volen que surti endavant. Ho han dit clarament: no volen que surti, no volen que tots els nens de Catalunya tinguin llibres gratis, com ja tenen nens d'altres comunitats autònomes,

com per exemple la Comunitat de Madrid, de Múrcia o Extremadura, gràcies a Ciutadans. Els separatistes s'estimen molt més gastar-se els diners en alts càrrecs que no pas en llibres de text.

I un altre dels temes pel que Ciutadans portem molts d'anys treballant és el tema dels alumnes amb necessitats educatives especials. Amb les retallades que els separatistes van fer fa deu anys i que encara patim, es va retallar dràsticament en psicòlegs, en pedagogs, en vetlladors i, en general, en personal de suport; uns professionals que ara és més necessari que mai que tornin als centres, com també és necessari que torni el personal sanitari.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat una esmena en la que demanem augmentar el pressupost destinat a l'educació especial per garantir l'adequada cobertura de les necessitats de l'alumnat tant pel que fa a les mesures de suport educatiu com a les necessitats educatives especials. I agraïm a la senyora Niubó que hagi acceptat aquesta esmena.

D'altra banda, els alumnes amb necessitats educatives especials tenen el dret a gaudir de les activitats de lleure adaptades a la seva realitat, i el Govern ha de garantir que podran accedir-hi. Tots els alumnes, i especialment els més vulnerables, han patit aquests mesos tancats en unes condicions que en molts casos no eren les desitjables, i necessiten més que mai aquestes activitats de lleure. Per això ens sembla pertinent fomentar una campanya de colònies aquesta tardor, sempre que, evidentment, Salut ho permeti perquè les condicions són les adequades. Perquè de ben segur que tota la canalla ho agrairà.

Però, sens dubte, on més es noten les retallades dels separatistes és en l'educació de zero a tres anys. Les llars d'infants han estat les grans damnificades d'aquesta pandèmia, i ara moltes ja es troben en la situació de que potser hauran de tancar, la qual cosa vol dir manllevar als alumnes la possibilitat d'accedir a aquest tipus d'educació, que és fonamental per a l'èxit escolar posterior.

I altres aspectes que també s'han vist agreujats amb la crisi o han sortit més a la llum –perquè Ciutadans portem molt de temps denunciant-ho– són els de la manca de formació del professorat, i s'ha vist especialment pel que fa a la formació del professorat en matèria digital. S'ha de tornar a invertir en formació del professorat. I dic «invertir» perquè per nosaltres és una inversió, i no pas una despesa. Perquè el professorat és una de les claus de l'èxit de qualsevol sistema educatiu; això ho diuen tots els experts. I si volem tenir un veritable model d'èxit, no fer la propaganda de model d'èxit, que evidentment no ho és, sinó tenir un model d'èxit de veritat, necessitem un professorat ben format. Per cert, aprofito –ho he fet moltes vegades, però ho torno a fer– per agrair al professorat l'esforç increïble que ha fet per poder treure aquest curs endavant, i també a les famílies, que han fet una miqueta de professors, i crec que ara es podran posar més en la pell del professorat.

Aquesta moció també ens parla d'arribar a consensos a la comunitat educativa. Tots aquests mesos Ciutadans ens hem estat reunint amb la comunitat educativa, i tots s'han queixat de la falta d'interlocució amb el Departament d'Educació. Ja que tenim avui aquí el senyor conseller, li tornem a demanar un cop més que escolti la comunitat educativa, que escolti l'oposició i que arribem a acords, perquè estic convençuda que tots volem una educació que sigui òptima per a tots els nens i nenes catalans.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín París

Gràcies, president. Bon dia, conseller, diputats, diputades. Bé, avui la moció que presenta el Grup Parlamentari de PSC i Units per Avançar és el resultat de la comple-

xitat i de la preocupació entorn de l'emergència educativa. I nosaltres compartim plenament aquesta preocupació i, per tant, valorem aquesta moció com la voluntat positiva de trobar les millors solucions a la complexitat de la situació.

És satisfactori que d'una moció llarga, de vint punts, haguem estat capaços de fer-ne, gairebé diria, una sola, un bloc, en la qual ens hem posat d'acord –evidentment pel bé d'aquest retorn a l'escola, però també del sistema i del replantejament del sistema– en molts àmbits: un, en l'esforç econòmic que ha fet el departament, en aquest esforç econòmic que encara cal que faci el departament, i també en aquest esforç econòmic que han de fer les aportacions..., o que s'ha de fer a través de les aportacions del fons del Govern espanyol, per tal de donar compliment a l'acordat a la conferència sectorial, per donar solucions a tot allò que hem de tenir o que tenim com a repte endavant; en l'esforç que ha fet el departament entorn de les targetes moneder, per seguir donant cobertura a les beques menjador de les famílies dels infants més vulnerables; solucions a la bretxa digital amb dispositius i connectivitat, que també s'ha de seguir fent, i després, també, mesures de protecció als centres per fer una preinscripció que mai havíem fet, i, per tant, des de l'excepcionalitat del moment.

Tot té cost econòmic, tot requereix un lideratge, lideratge que des del departament s'ha dut a terme. I aquest lideratge també ha comportat una lleialtat, lleialtat que des de l'estat d'alarma i, per tant, aquesta centralització de les competències de l'Estat espanyol..., el Departament d'Educació ha estat lleial amb el ministeri, ha abocat totes les propostes, s'ha arribat als acords, i ara és el moment que aquesta lleialtat que el departament ha tingut amb el ministeri es reverteixi i ara sigui el ministeri qui sigui lleial amb el departament, que recupera plenament les competències per fer front al retorn educatiu.

Ens hem posat d'acord amb el tema de lluita contra la segregació en l'àmbit dels ajuts alimentaris; certament, tot l'esforç que ha fet el departament, amb 5 milions d'euros addicionals a les partides reconegudes ja, i, per tant, el que ve per davant, que és poder donar tots els recursos necessaris, juntament amb la resta d'administracions, també l'Estat, en els ajuts alimentaris.

Era una moció molt llarga, i passa molt ràpid el temps, però ens hem posat d'acord també evidentment, doncs, amb les activitats de lleure, que, malgrat que no són competència del Departament d'Educació, sí que el departament posa a disposició tots els equipaments per poder fer-ho possible, gràcies a la feina feta al Departament de Treball, Afers Socials i Famílies.

Ens hem posat d'acord amb la lluita contra la bretxa digital; per tant, amb vistes a un desenvolupament de contingut digital, formació del professorat i l'equitat.

Ens hem posat d'acord sobretot amb una cosa que és fonamental, que és el consens per fer front al nou curs escolar, a partir de quatre elements fonamentals: garantir la presencialitat, garantir les condicions sanitàries i, per tant, els espais necessaris a tots els centres, garantir que hi hagi els mestres i professors necessaris i els professionals necessaris per al retorn a les aules, i també per l'equitat i l'escola inclusiva; quatre elements fonamentals per tornar a les escoles al setembre.

Ens hem posat d'acord també amb la necessitat de reforçar amb les altres administracions els plans d'entorn; també per una flexibilització del currículum que recuperi tot això que no hem pogut fer, i també el reforç competencial que qüestiona molt l'àmbit memorístic. Programa i escola, també ens hem posat d'acord amb aquest personal de referent de la salut... dels ambulatoris a cada centre; també la conciliació i l'atenció a les famílies en l'atenció a l'etapa zero-tres.

I torno una altra vegada al principi: tot té un cost econòmic. Hi ha una manca de recursos. Segur que ens ajudaran, companys del PSC, a que aquesta arribada del fons acordada a la conferència sectorial arribi.

Gràcies per les esmenes, gràcies també per la retirada del punt 2, perquè nosaltres, a part de poc rigorós, consideràvem que desvirtuava aquesta moció positiva. Per tant, agrair també aquesta actitud al respecte i la retirada del punt.

I, finalment, aprovem aquesta moció amb el més gran dels respectes al sistema educatiu català i a la xarxa d'escola pública catalana, i, un cop més, amb el màxim reconeixement a la comunitat educativa, que, no aliena a la crisi provocada per la pandèmia, ha treballat i treballarà, com sempre, amb l'objectiu centrat en l'educació i amb l'acompanyament en el creixement de tots els infants i joves del país. Per tots ells...

El president

Diputada...

Mònica Palacín París

...-ja acabo, president-, per tots ells i elles, entre tota la comunitat, al setembre tornarem a les aules.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Erra.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, la crisi del Covid ens ha demostrat el paper rellevant de les escoles i el professorat. Tots ho sabem, però aquesta crisi ens ha reafirmat que l'escola, en el sentit més ampli, és un element essencial i no en podem prescindir. Com deia el pedagog Lluís Bello, l'escola és l'edifici, però també és el mestre.

Tothom té clar que el sistema educatiu és una eina fonamental per garantir l'equitat i la cohesió social, i en l'actual context d'excepcionalitat el tancament escolar ha suposat un repte enorme per a tota la comunitat educativa i ha posat en relleu els riscos i les dificultats per aplicar un model d'ensenyament no presencial que garanteixi de forma adequada l'atenció educativa a tot l'alumnat. I a les conseqüències educatives i socials cal afegir les que afecten a la conciliació familiar i a la sostenibilitat del sector, especialment el concertat i el privat.

Per tot això, davant d'aquesta emergència educativa, com a Junts per Catalunya voldríem remarcar quatre aspectes prioritaris.

Primer, el paper de guia i lideratge del Departament d'Educació per planificar i consensuar amb tots els actors el procés de reobertura escolar, amb el compromís de garantir l'educació educativa a tot l'alumnat, facilitar la conciliació familiar, vetllar per la seguretat i la salut de tots els membres de la comunitat educativa i, sobretot, com ja s'ha dit, assegurar la màxima presencialitat en totes les etapes educatives, ja que una de les constatacions que ens ha demostrat aquesta pandèmia és les limitacions del model d'ensenyament *online* i la necessitat de recuperar el paper de socialització de l'escola, que fa que tornar a les escoles esdevingui una prioritat en termes educatius i socials.

Segon, la coordinació conjunta del departament amb tota la comunitat educativa i el món local. Els municipis en aquests moments han exercit el seu lideratge des de la proximitat, i ha estat clau, ja que tenim clar que tot allò que afecta la nostra ciutadania és de la nostra incumbència. Els municipis hi hem estat al costat repartint i comprant si calia ordinadors per arribar a tots aquells nens i nenes que ho necessiten. Hem estat imaginatius fins i tot a fer programes educatius per a les televisions locals, per ser un suport universal. Hem repartit les targetes moneders, i fins i tot hi hem afegit tots aquells necessitats de casos d'urgència social per poder arribar a tots els nens i nenes dels nostres pobles i ciutats. També organitzarem els casals d'estiu, extensos i reforçats, perquè sabem que aquest estiu és únic i ens calen aquests mo-

ments de retrobada i, sobretot, aquest suport emocional. I treballem, a més a més, conjuntament amb el departament, per buscar aquells espais municipals perquè el curs al setembre es comenci amb la màxima i possible normalitat.

Sabem que és un moment excepcional i ens calen mesures excepcionals, però també hem de ser realistes: per cobrir totes aquestes necessitats ens calen molts més diners. I per això voldria aprofitar altra vegada des d'aquí, i com fan el president del nostre país i el món municipal..., que els ajuntaments poguéssim disposar ja d'una vegada dels nostres superàvits i els nostres romanents, per poder-los de dedicar a les urgències d'aquest moment.

Tercer, dotar els centres educatius públics i concertats dels recursos humans i materials necessaris perquè puguin adaptar aquest nou moment.

També –el quart– vetllar i protegir la sostenibilitat dels diversos serveis educatius públics, concertats i privats, com llars d'infants, escoles de música, educació en el lleure. Cal preservar al màxim el nostre mapa escolar i educatiu, i que aquesta pandèmia no en provoqui la desaparició.

Tots tenim clar que per encarar aquesta emergència educativa ens caldrà invertir i obtenir molts més recursos. Cal i s'ha de fer, com demana aquesta moció, que nosaltres en compartim la majoria de punts; però hem de ser realistes de les nostres limitacions com a país, ja que el fet de no ser un estat fa que no puguem disposar de les nostres pròpies possibilitats i capacitats. A nosaltres ens agradaria i voldríem tenir els nostres recursos i prendre nosaltres les nostres decisions. Ara bé, fins que això no sigui possible, hem de demanar a l'Estat espanyol més dotació econòmica per poder encarar aquesta difícil situació.

Per acabar, dir que calen totes les mesures necessàries per afrontar aquesta emergència educativa i ens cal estar a l'alçada. El paper de lideratge del departament és essencial, i la participació activa de tota la comunitat educativa també, ja que la situació que vivim ens ha deixat una premissa clara i que tots compartim: el paper necessari i clau de l'escola.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn, per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bon dia diputats, diputades; bon dia, conseller. Bé, el nostre grup comparteix pràcticament la totalitat d'aquesta moció presentada pel PSC, una moció que efectivament posa en relleu, com ens deia el conseller fa uns dies, no?, que estem en una situació d'emergència educativa. I creiem que és important constatar aquest primer consens, doncs, per poder emprendre tot un seguit de mesures que són absolutament necessàries per fer front a aquesta situació.

Lamentem, per exemple, doncs, que haguem necessitat una pandèmia i tres mesos de confinament perquè la televisió pública del país ahir fes el primer debat extens sobre educació a casa nostra, cosa que entenem que hauria de ser molt més habitual.

Deixi'm dir-li també, diputada Niubó, que el principal problema que trobem en aquesta moció –que, com ja sap, votarem pràcticament en la seva totalitat, eh?– és que adopta un enfocament excessivament conjuntural, és a dir, amb mesures limitades a fer front a una situació derivada de la Covid-19 –que, òbviament, compartim–, però que no afronta canvis estructurals que entenem que serien necessaris. En el punt 10, per exemple, parlen d'ampliar plantilles i reduir les ràtios temporalment per fer front a les recomanacions sanitàries. Nosaltres entenem que calen canvis estructurals en la reducció de ràtios permanent per millorar la qualitat educativa del sistema i no només per fer front a les recomanacions sanitàries.

Nosaltres creiem que el que cal ara és entendre que la crisi que tenim davant, que estem vivint, pot tenir elements d'oportunitat i ens pot permetre impulsar trans-

formacions de caràcter estructural. En aquest sentit, nosaltres no compartim la percepció o el concepte de resiliència entès com prendre mesures per tornar a la situació prèvia a la que teníem –aquesta idea de *bouncing back*, no?, de tornar enrere–, ni tampoc compartim la idea de resiliència com adaptar-nos a un canvi que ens ve de fora i que no podem controlar. Nosaltres creiem que la resiliència consisteix a transformar, a prendre mesures per ser nosaltres els que decidim, en aquest cas, quin model de sistema educatiu volem, i ara tenim l'oportunitat per tirar-ho endavant. En aquest sentit, a la moció que debatrem a continuació, presentada pel nostre grup, doncs portem algunes propostes en aquest sentit.

En qualsevol cas, nosaltres estem d'acord –com els deia– en molts punts: en la major necessitat de consens, a impulsar un pla d'acció contra la bretxa digital, a garantir un accés universal al lleure educatiu d'aquest estiu, a garantir la màxima presencialitat possible durant el curs vinent o a un pla de foment de l'etapa zero-tres. Celebrem també i agraïm també, doncs, al conseller i a la resta de grups que han fet possible l'acord al que hem arribat sobre les beques menjador per a aquest estiu per garantir que durant tot l'estiu les famílies vulnerables tindran accés a aquest suport.

Deixi'm comentar-li també alguns punts els quals recolzarem, però ens agradaria també incorporar elements de dubte per poder anar una mica més enllà, no? El primer és el de la sisena hora: nosaltres també l'hem reivindicada i considerem manifestament injust que els centres concertats d'aquest país tinguin la sisena hora i que els centres públics no la tinguin, amb excepció d'aquells llocs amb alta complexitat que sí que la tenen; això és manifestament injust. Ara bé, també creiem que el canvi de paradigma al que hem d'anar, doncs no sabem si aquesta és exactament la solució per la que hem de passar, si potser hem de passar per altres solucions que tinguin a veure en com redistribuïm els temps, en què fem amb el temps no lectiu, amb quines metodologies docents... Per tant, compartim que hem d'aplicar els mateixos criteris i els mateixos sistemes a tota la xarxa sufragada amb fons públic, però no sabem si la sisena hora, o no tenim clar si la sisena hora és la mesura que ara mateix faria més falta.

El mateix amb els llibres de text. És a dir, nosaltres també garantim que l'educació ha de ser gratuïta i que, per tant, tot l'alumnat ha de tenir accés al material didàctic i als llibres de text de forma gratuïta, però també estem en un moment en què tampoc tenim clar que siguin els llibres de text el que ara mateix hagin de ser l'aposta. Segurament, no, en un moment en què l'educació telemàtica està guanyant pes; en què les formes, les noves metodologies docents, també; doncs, segurament, no sabem si ara l'aposta ha de ser pels llibres de text o si hem d'obrir una mica la ment i pensar en qüestions més innovadores.

I, per acabar, dir-li també que ens abstindrem al punt relatiu a la borsa de personal substitut, perquè creiem que no es tracta només de preveure una borsa de personal substitut necessari per fer front a la situació actual, amb personal temporal que podria anar entrant i sortint dels centres en funció de les necessitats, dels requeriments sanitaris del moment, sinó que creiem que el que cal és personal estable durant tot aquest curs 20-21 per fer front a l'emergència educativa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Carles Riera. *(Pausa.)*

Carles Riera Albert

Bé, gràcies, president, bon dia. Bé, nosaltres votarem que sí a la majoria dels punts d'aquesta moció, tot i que hem de dir que ens ha sorprès que hagin acordat amb els grups del govern retirar el que era el punt 2 sobre la mala gestió –nosaltres en diem «el fracàs»– de la reobertura de centres del mes de juny, justament avui que hem sabut que la Inspecció de Treball, per exemple, ha donat la raó al sindicat CGT

en la seva demanda, precisament, sobre aquesta qüestió de la reobertura de centres. I, d'altra banda, també ens abstindrem –això també val per a la moció que després discutirem dels comuns– en el punt 4, en el que vostès fonamenten la seva tesi, la seva proposta, en el pacte contra la segregació, que, com tots i totes vostès saben, nosaltres no compartim, perquè pensem que, precisament, el que fa és consagrar un model de diversitat de centres escolars que és una maquinària constant i permanent de producció i reproducció de desigualtat i de segregació.

Bé, i aprofitant l'avinentsa, és un moment, efectivament, oportú, atès que s'acaba el curs, per tal que aquí puguem aprofundir tant com sigui possible, en un minut i mig, en el debat sobre l'escola i la situació educativa. Mirin, per a nosaltres –i ara que tenim aquí el conseller– hi ha quatre qüestions fonamentals que hem d'abordar en aquesta moció, en la que vindrà després i en tot el debat i decisions educatives que prenguem en aquest Parlament. En primer lloc, lluita contra la segregació i escola inclusiva: som un dels països de la Unió Europea amb les ràtios més altes i amb el pressupost d'educació més baix; amb això està tot dit. Democratització en l'educació: no només de democratització en els centres, sinó democratització en les relacions amb la comunitat educativa, conseller. Jo crec que aquesta pandèmia, la gestió d'aquesta pandèmia, és un exemple de que hi ha un dèficit democràtic molt important de la relació del Departament amb la resta d'agents de la comunitat educativa, especialment amb els sindicats; cal diàleg, consens i concertació; altrament, anirem al fracàs. Augment de recursos: en la perspectiva d'assolir el 6 per cent, hauríem d'arribar, en aquests moments, com a mínim el 4 per cent per fer front a la situació que hem d'afrontar en aquesta emergència educativa. I, finalment, conciliació: és fonamental una política transversal del Govern en matèria de conciliació, treball, família i educació. No pot ser que això sobrecarregui exclusivament les esqueses de l'escola i del personal docent. Cal un pla que garanteixi que totes les famílies puguin conciliar en aquesta situació de crisi cap a la que ens aboquem.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, finalment, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Conseller, diputados, diputadas... Nosotros compartimos plenamente la moción presentada por el Partido Socialista de Catalunya, incluso con las enmiendas aceptadas de otros grupos parlamentarios. Una moción en la que se expone todo un catálogo de necesidades que se tendrán que abordar de cara al próximo curso escolar, teniendo en cuenta el marco de emergencia educativa que ha supuesto el Covid-19.

Sí que queremos destacar dos cuestiones que revela la moción. En primer lugar, las carencias presupuestarias que tenemos para hacer frente a dicha emergencia educativa, y, en segundo lugar, constatar que, por muchas modificaciones presupuestarias que hagamos, por muchos fondos que puedan venir del Estado y por muchas cuestiones que puedan asumir los ayuntamientos, no va a ser suficiente –no va a ser suficiente– para hacer frente a esta emergencia educativa. De ahí que, aunque la moción no lo diga expresamente, nosotros consideramos vital que se tenga que aprobar un presupuesto de cara al 2021, porque la previsión de ingresos de cara al presupuesto de este año, con esas modificaciones que se puedan hacer, pues ese presupuesto realmente no se ajusta a la realidad de previsión de ingresos que realmente tendremos durante este ejercicio.

Entonces, la pregunta que planteo es si el departamento puede, en el actual contexto político, con un *govern, de facto*, roto, sin más apoyos parlamentarios y con la sentencia del Supremo sobrevolando la cabeza del señor Torra, hacer frente a todos

estos retos. No parece el escenario más ideal y más sencillo para afrontar cuestiones como las que recoge la moción, sin una mayoría clara que apoye al Govern.

Por tanto, en este caso, si realmente queremos de verdad que se lleven a cabo no sólo las cuestiones que dice la moción sino otras muchísimas necesidades en otros departamentos que tendremos que abordar en el futuro, creemos que lo más honesto y lo más sensato es convocar elecciones inmediatamente, para que un nuevo *govern* que salga de las urnas pueda realmente hacer frente a esos retos. Lo contrario, señor Bargalló, va a ser parchear, y no va a ser posible hacer frente a las muchísimas dificultades y retos que tenemos por delante. Por lo tanto, insisto, yo creo que lo más conveniente, dada la situación, es que el Govern, en este caso el señor Torra, convoque elecciones autonómicas cuanto antes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té un torn de nou la diputada Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies a tothom pel suport majoritari. Vull donar les gràcies també a la diputada Sierra, perquè abans no hi he fet referència, que m'ha acceptat l'esmena que posa el focus en un tema molt important: la prioritat que hauria de, també, tenir l'educació especial, l'alumnat amb necessitats educatives específiques, especialment arran d'aquesta situació creada per la pandèmia. I gràcies de nou a la diputada Palacín per l'esforç conjunt per arribar a aquests acords.

Jo estic encantada d'haver..., no?, de retirar el punt 2, si és per poder garantir i assegurar aquest compromís amb la garantia de la suficiència alimentària, que cap nen, cap nena passi gana aquest estiu, que puguem mantenir aquestes beques menjador durant tot el període no lectiu.

I lleialtat, tota, ben entesa, no? El Govern de l'Estat ha anunciat ja uns fons jo crec molt importants, no?, sobretot per a despeses també educatives. De la mateixa manera que l'han tingut tota, i la tenen tota, amb els municipis –la diputada Anna Erra també hi feia referència.

Jo crec que d'aquesta moció en sortim amb un mínim compromís que, de cara al proper curs, doncs, treballem amb consens, treballem amb més recursos, que són, efectivament, necessaris, amb la màxima presencialitat; que acabem amb la bretxa digital, i que fem que el proper curs, si es repetissin episodis de confinament, no es reproduïssin, doncs, situacions que no hauríem volgut; que compensem les desigualtats, reforcem la inclusiva i iniciem aquesta recuperació de la sisena hora.

I amb relació a aquest comentari que feia el diputat Parés, encantats de debatre-ho. Però, com a mínim, no volem que a dia d'avui n'hi hagi uns, els de la pública, que tinguin menys oportunitats que uns altres.

En efecte, aquesta era una moció per donar resposta a una situació conjuntural, perquè entenem que el tema estructural es debatia en els pressupostos, i allà, doncs, ja vam veure com moltes qüestions van quedar limitades per com va anar tot aquest debat.

Per tant, agrair-los el suport, i esperar, doncs, que el proper curs comenci millor del que acaba aquest.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat...

...passem a la següent moció, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model educatiu, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, president. Bé, en aquesta moció hem volgut posar de relleu la necessitat de reconceptualitzar el model educatiu català davant l'emergència educativa derivada de la pandèmia de la Covid-19, però també donar resposta als canvis socials, demogràfics, tecnològics que hem viscut en aquesta darrera dècada. Proposem impulsar un gran acord de país per l'educació que ens permeti redefinir el model educatiu en aquest nou context; un acord impulsat, com no pot ser d'altra manera, a través d'un procés obert a tota la comunitat educativa.

Entenem que en el moment actual cal reforçar allò públic. Ho creiem nosaltres des del nostre convenciment republicà, però creiem, a més, que hauria de ser un dels grans aprenentatges col·lectius que es derivin d'aquesta pandèmia. Per això, en el primer punt de la moció, reconeixent la realitat de l'actual sistema educatiu català, manifestem la necessitat de donar a l'escola pública un tractament preferent en el model educatiu.

Creiem, a més, que el nou model ha d'apostar decididament per erradicar la segregació escolar i per esdevenir un sistema educatiu plenament inclusiu. Volem una escola que elimini les desigualtats educatives, però volem també una escola que garanteixi la qualitat de l'educació, i per això entenem que la reducció de ràtios és absolutament necessària, sense tancar cap grup al segon cicle d'educació infantil i primària i obrir les noves línies necessàries a secundària.

Proposem també una reconceptualització del sistema educatiu des d'una perspectiva comunitària i municipalista. Una reconceptualització que esdevingui un veritable canvi de paradigma, que reforci el paper dels municipis en l'educació, connecti l'educació, la comunitat, les famílies i que converteixi l'educació dels espais i temps no actius en política pública. Apostar, en definitiva, per una mirada territorial de l'educació que vagi més enllà de les parets dels centres educatius. I per això és clau repensar l'escola en clau innovadora. Construir xarxa entre els diferents agents educatius del territori i abocar recursos al temps no lectiu. Com també és clau diversificar el perfil de professionals del sistema, incorporant a les escoles educadors i educadores socials per impulsar aquest canvi de paradigma a través de l'acció socioeducativa.

Ara bé, una educació de qualitat només serà possible si els seus professionals treballen en condicions dignes. Creiem que calen mesures extraordinàries per al personal interí i substitut, que han estat els grans damnificats del sistema durant aquesta pandèmia. I en aquest mateix sentit, volem agrair l'esmena presentada per la CUP relativa a les tècniques especialistes en educació infantil i tècniques d'Integració social, perquè efectivament cal ampliar les places d'aquests perfils professionals per tal de garantir un model d'escola plenament inclusiva. Però cal, també, fer justícia i transformar la seva vinculació laboral temporal en una fixa i indefinida de forma directa, tal com, de fet, estableix la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea del passat mes de març.

La moció també incorpora l'acord a què fèiem referència anteriorment, aquest acord que celebrem a partir de la nostra proposta i de la proposta en la mateixa línia del PSC, per donar cobertura, com deïem, a les beques menjador durant aquest estiu i per garantir un estiu de lleure educatiu per a tots els infants i joves.

I, per últim, la moció incorpora un darrer punt amb un seguit de criteris i mesures que entenem que són urgents i imprescindibles per al proper curs escolar 20-21, entre les quals voldríem destacar: la presencialitat global i obligatòria –s'ha dit tam-

bé abans—; incorporar ja als centres educatius la figura de l'educador social i personal d'infermeria; un programa d'actuacions per revertir les desigualtats generades durant el confinament; tancar la bretxa digital tot garantint el dret a l'accés a internet a tot l'alumnat, però també formant el professorat i capacitant l'alumnat i també les seves famílies; un augment de les polítiques de redistribució, amb beques per a l'estudi, beques menjador i ajuts per a les activitats no lectives; una oferta pública d'educació d'ocupació que respongui a les necessitats reals del professorat.

No ens podem permetre en un curs complex com el que serà el curs vinent que el professorat vagi entrant i sortint amb substitucions temporals. Per això, diem que cal crear vacants que cobreixin tot el curs. Com també garantir que no deixem a l'estacada el personal interí i substitut en una situació de vulnerabilitat com a conseqüència de pandèmia; és a dir, les mestres embarassades o en situació de risc.

Bé, en tot cas agraeixo a tots els grups les seves esmenes i la bona predisposició per transaccionar-les i per acordar-les, i, en tot cas, en el segon torn, miraré de donar-hi resposta.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc i en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados, diputadas: estamos ante una moción que, exceptuando algunos puntos asumibles, resulta una antítesis de la que presentó mi grupo parlamentario hace ahora dos semanas, especialmente en el inicio de la moción que presenta el Grupo de Catalunya en Comú; es decir, una moción que lo que pretende es marginar a una parte sustancial del sistema educativo catalán, aspecto que comprenderá que nosotros no podemos compartir. Y hoy volvemos a insistir, aún a riesgo de reiterarnos, aunque no por ello desistiremos: la mejora de la financiación de la escuela pública no puede ser a costa de profundizar en la infrafinanciación de la escuela concertada, porque ambas forman parte del sistema educativo catalán, se complementa y permiten una oferta que hace que las familias puedan escoger el modelo educativo que quieren para sus hijos, y todo ello han parado en el marco legal vigente. La emergencia educativa no puede ser la coartada que algunos quieren aprovechar para dar el golpe definitivo a la educación concertada.

El sistema educativo precisa ayuda, pero todo el sistema educativo. Las familias precisen de certezas en estos momentos, y de ahí que nuestra enmienda al punto primero fuera encaminada a garantizar lo que muchos predicaban pero ya les cuesta después un poquito más dar trigo, y es garantizar que nadie se quede atrás, y en este caso garantizar que nadie del sistema educativo catalán se quede atrás, en su globalidad, de forma que el curso que viene empiece para todos sin disminuir los niveles de calidad y garantizando la seguridad de todos los profesores y alumnos. Y valgan dos ejemplos en los que el departamento y no pocos grupos parlamentarios de aquí de la cámara, demuestran su nula voluntad de que nadie se quede atrás.

Uno, por ejemplo, negando para el próximo curso a la escuela concertada, en las mismas condiciones que la pública, todos los elementos de protección y seguridad para evitar la propagación del virus en las escuelas de cara al inicio del curso que viene. Si el departamento no corrige esta decisión, lo acabarán pagando las familias otra vez, y eso no es evitar que nadie se quede atrás. Y el segundo ejemplo ha sido la revocación reciente del concierto de once centros educativos porque no se comparte el modelo, en una decisión arbitraria e ilegal, y usted lo sabe, *conseller*, y esto tampoco es evitar en estos momentos que nadie se quede atrás.

En definitiva, compartimos el marco de emergencia y el sistema educativo como consecuencia del Covid-19, pero siendo conscientes de que el virus ha golpeado el

sistema educativo en su globalidad y la obligación del departamento debe ser ayudar a todo un sistema educativo y no a una parte de él, para, aprovechando la pandemia, hundir definitivamente a la escuela concertada.

Muchas gracias, presidente; gracias, *conseller*; diputados, diputadas.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Martín Eusebio Barra.

Martín Eusebio Barra López

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, *conseller*: Catalunya en Comú Podem nos presenta su moción sobre el modelo educativo, pero que más bien podría llamarse moción *déja vu*, porque, aunque hace mención al contexto actual, las propuestas que contiene son las de su discurso obsoleto y maximalista de siempre. Un *déja vu* que me hace pensar que se están volviendo un partido conservador, enfrentando situaciones nuevas con propuestas arcaicas, ancladas en su ideología, una actitud de lo más conservadora. Aunque antes ha hablado que para usted la resiliencia era innovar y adaptarse, bueno, igual no todo está perdido con ustedes.

En el primer punto, insistían en el *déja vu* de reclamar un tratamiento prioritario en la escuela pública respecto al resto del sistema, que, por ustedes, como si desaparece. Les presentamos una enmienda proponiendo que la enseñanza sufragada con fondos públicos, o sea la pública y la concertada, tuviera un tratamiento prioritario dentro de las políticas sociales del Govern y del Servei d'Educació.

Para nosotros es muy importante que la escuela sufragada con fondos públicos tenga de verdad, y no de boquilla, *conseller*, la prioridad al menos en los presupuestos que se merece. Pero las enmiendas de Ciudadanos, nada.

El segundo punto de su moción, otro clásico de *déja vu*. Un pacto nacional por la educación con la participación de toda la comunidad educativa. Pero, vamos a ver, si eso ya lo hicieron hace muchos años, ya en 2006, y fue un fracaso. Porque en realidad era un pacto «nacional-ista», solo entre afines. Qué obcecación tan conservadora repetir modelos fracasados.

En nuestra enmienda proponíamos un pacto en el que, además, participáramos todos los partidos políticos para buscar un consenso que sea aplicable y que, además, tenga estabilidad. Pero los pactos consensuados con todos no es lo suyo. Ya lo demostraron en el Congreso dinamitando la Subcomisión del Pacto de Estado por la Educación, después de más de un año de trabajo.

Otra curiosidad respecto al punto 7 en el que piden una serie de fórmulas para compensar a los docentes que vieron truncado su trabajo durante el cierre de los colegios. ¿Ahora se preocupan por las condiciones laborales del personal docente? Hace solo dos meses que ustedes votaron en contra de muchas de las reivindicaciones laborales de los docentes. Se acuerda de esta imagen, ¿verdad? (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Se la hicieron los sindicatos. Y les pusieron toda una serie de *gomets vermells* en su casillero, como a los alumnos a los que hay que llamarles la atención.

Mire, en su interpelación previa le dijo al *conseller*: «Es de justicia recuperar las condiciones laborales de antes de los recortes.» De acuerdo. ¿Pero es de justicia ahora y hace dos meses no? Bueno, quizás sea su manera de hacer penitencia, a ver si les quitan algún *gomet vermell*, pero en fin..., a buenas horas mangas verdes.

También en su propuesta de un consenso para la formación profesional dual añadíamos que participaran también las empresas, los agentes económicos... ¡qué pecado! Que las empresas tengan voz en la definición del modelo de formación donde más directamente pueden pasar los alumnos a conseguir puestos de trabajo, ¡qué pecado!

Verá, señor Parés, ya sabíamos que a ustedes les gustan más los discursos maximalistas, esos en los que solo ustedes y nadie más que ustedes conocen y son posee-

dores de la veritat verdadera. Pero en la situación actual, en Ciudadanos pensamos que no es momento para que la ideología obstaculice un proyecto que debe ser común.

Reconozco que respecto a su moción *déja vu* inicial con las transacciones que han hecho con otros grupos eran, digamos, que se han bajado un poco del burro. (*L'orador riu.*) Es cierto. Y por eso hay más puntos en los que podremos votar a favor, de acuerdo. Pero en sus transacciones se han olvidado del partido mayoritario de la cámara. Siguen sin darse cuenta de que el futuro será mejor si colaboramos todos. Buscando medidas ponderadas, realistas, responsables y aprovechando lo que hemos aprendido durante estos meses. Medidas que combinen la seguridad sanitaria con el mantenimiento de la calidad educativa y ayuden a recuperar el impacto negativo que han sufrido algunos escolares –y pienso, especialmente, en los que tienen necesidades educativas específicas.

Y no quisiera ser alarmista, pero también hay que estar preparados con planes de contingencia por si hubiera nuevos brotes. Y, por cierto, *conseller*, la mejor manera de evitar el alarmismo es que se den instrucciones claras, precisas y coherentes. Aún están esperando los centros, los docentes, los alumnos y las familias. Esa debería ser ahora la prioridad y en esa línea de trabajo sabe que puede encontrar a Ciudadanos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, de la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Conseller, diputades i diputats. Bé, tornem per parlar d'educació, podria repetir exactament el que deia en la moció anterior, però en aquest cas, doncs, Catalunya en Comú Podem sí que presenta aquesta proposta, poques setmanes després d'haver aprovat uns pressupostos del Govern que ja eren insuficients per abordar els reptes educatius en el seu moment i, per tant, abans de la Covid, que avui ja són totalment obsolets i que, a més, tampoc permetrien impulsar cap de les propostes d'aquesta moció.

De fet, algunes propostes que planteja la moció les vam... no?, són reivindicacions que el meu grup va fer en el debat de pressupostos, que no van ser considerades, i, per tant, hem de dir que ens ha sorprès una mica, no?, aquest intent, no?, com de rentar la cara després del tema dels pressupostos, no? Jo crec que sort en tindrem dels recursos que arribaran del govern de l'Estat.

Però dit això, i valorant el contingut de la proposta al marge d'altres consideracions, sí que hem arribat a un acord en el primer punt, potser la qüestió més de model d'aquesta proposta en què confirmem el nostre compromís amb el servei d'educació de Catalunya, que és el que estableix la LEC, com un servei públic integrat per centres públics i, també, concertats, com a estructura que ha d'estar, en el conjunt, al servei de la cohesió social, de la igualtat d'oportunitats i de la qualitat educativa. I, alhora, també entenem que en aquest marc l'escola pública ha de tenir un tractament preferent, tenint en compte que és el pilar del sistema, que, a més a més, és qui més ha patit les retallades dels últims anys. I, per tant, hem de garantir la màxima qualitat i equitat en l'educació pública en aquest país.

En segon lloc, hem pogut compartir la idea d'impulsar, no?, de la mà de la comunitat educativa un exercici de revisió compartida de l'actual model atenent a la nova realitat, però sí que volem posar de manifest ja d'entrada que la LEC ens sembla que té un llarg recorregut per davant, que pensem que és vigent, que resta pendent de desplegament en molts aspectes que podrien haver reforçat l'equitat del sistema i que haguéssim esperat que un departament d'esquerres hagués pogut tirar endavant. I, per tant, diàleg i revisió de models sempre és bo, però volem defensar, doncs, la vigència de la LEC que, això sí, caldria acompanyar de recursos.

Pel que fa a la segregació, màxim compromís a complir amb les mesures que conté el pacte signat fa mesos per sindicats, entitats municipalistes, famílies, concertades, tothom. Ara bé, es tracta de mesures que, per cert, tampoc en els pressupostos vigents no troben ni una partida per poder-se desplegar. Per tant, ens torna a sorprendre que proposin avançar en les mesures d'aquest pacte, com la gratuïtat real de l'ensenyament, quan a la pràctica són socis d'uns pressupostos que ho fan impossible. Però de tota manera, ho recolzarem.

El punt 6 també el veiem amb un cert escepticisme. D'una banda, es fa una aposta per l'educació comunitària des del municipalisme, reforçant el paper dels municipis en l'educació, però, clar, trobem que no hi ha contrapartida, no? Sembla que hi ha l'exercici de traspasar la responsabilitat als municipis que no tenen les competències, sense dotar-los dels recursos suficients.

I, per això, en aquest punt ens abstindrem, perquè no entenem, doncs, per què no han acceptat la nostra esmena que demanava dotar els ajuntaments de recursos per fer realitat aquesta aposta que ens sembla tan interessant, perquè resulta que fa molts anys que els municipis ja tenen un paper rellevant en l'educació, que compensen amb programes més enllà de l'horari lectiu, d'orientació, d'èxit educatiu, de planificació, el zero-tres i aquí doncs també trobem doncs el desconcert de veure com municipis governats a l'època per Iniciativa havia presentat el famós contenciós contra el Govern per l'abandonament de l'etapa educativa zero-tres, amb l'objectiu d'aconseguir aquest reconeixement d'una obligació de pagament. Doncs, ara hem de veure com els comuns, amb la seva abstenció, acaben contribuint a establir un acord de finançament que, deu anys després, el que fa és trencar aquell acord assolit fa deu anys amb el món municipal i a sobre retallar un 11 per cent el cost de la plaça en aquesta etapa educativa tan important per a la reversió de les desigualtats, per la porta de darrere, via llei d'acompanyament. Per tant, no sabem ni què n'opinen els seus alcaldes i alcaldesses ni, sobretot, les famílies usuàries d'aquestes llars d'infants.

D'altra banda, votarem favorablement a la transacció a la qual han arribat amb el Govern, pensant en el personal substitut actiu a la borsa, que ha prestat servei durant aquest curs per tal de minimitzar l'impacte del tancament dels centres o de la consolidació de la funció pública docent i ampliació del personal per fer front a l'emergència i també a favor del darrer punt, que fa referència a l'ampliació de les places de TEI per garantir un model d'escola més inclusiva.

Pel que fa a les mesures per donar resposta a les necessitats de cara al proper curs, recolzarem, evidentment, totes aquestes que..., moltes també s'han consensuat a la moció anterior: les targetes moneder, per garantir la suficiència alimentària els mesos d'estiu; la màxima presencialitat de l'alumnat als centres educatius; la incorporació de la figura dels educadors socials als centres, així com els professionals sanitaris; el pla per acabar amb la bretxa o l'increment de la política de beques, com sí que ha fet el Govern de l'Estat, per garantir aquest accés equitatiu als serveis educatius i altres activitats complementàries.

En definitiva, farem un vot majoritàriament favorable a la moció i només ens abstindrem en el punt 6, que mencionava; en el punt 8, referent a la formació professional, i en el punt g; i votarem en contra del punt h.

Per tant, vull agrair la predisposició també del diputat Parés a negociar i a buscar acords.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP-Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Nosaltres votarem que sí també a la majoria dels punts d'aquesta moció. Ens abstindrem, però –com ja hem dit– en aquells que fonamen-

ten la seva proposta en el Pacte contra la segregació, que no compartim, i també ens abstindrem en alguns punts que, bé, per iniciativa pròpia en la seva moció original o a partir de les transaccions que hem fet amb els grups que donen suport al Govern, entenem que obren la porta ambigüament o contradictòriament no tant a la idea d'una educació universal, pública, gratuïta, única per a tothom i, en aquest sentit, eficaç contra la segregació, sinó que deixen la porta oberta, en certs aspectes de l'activitat educativa, al que en podríem dir un mercat educatiu regulat amb proveïdors privats. En aquests punts, ens abstindrem.

Vull citar literalment una expressió que apareix en la proposta que la USTEC ha fet pública no fa gaire sobre el seu projecte educatiu de cara a aquesta situació. Diu literalment: «Davant el repte que se'ns presenta, el Departament d'Educació pot optar entre dues vies: planificar un curs presencial amb totes les garanties sanitàries i els recursos necessaris o deixar que sigui l'economia i el pressupost qui determini les polítiques per fer front a la crisi educativa, aplicant només mesures provisionals i de contenció de la crisi.»

Nosaltres hem de dir que compartim absolutament aquest plantejament i, efectivament, considerem que aquesta situació d'emergència educativa ha de ser una oportunitat per tal de transformar el model educatiu, que sigui realment inclusiu, que garanteixi una lluita eficaç contra la segregació, que garanteixi als centres educatius i al professorat els recursos, els drets i les garanties educatives i sanitàries necessàries i, en aquest sentit, considerem que han de tenir molt en compte la proposta de derogar el decret d'autonomia de centres, d'abaixar les ràtios a deu a infantil i a quinze a primària, de també baixar les ràtios a quinze alumnes a la secundària i garantir aquest mínim de quatre metres quadrats per alumne, tenint en compte que el distanciament social a l'escola és impossible, és inassolible. Per tant, recursos educatius, recursos sanitaris, infraestructures necessàries per tal de garantir que la resposta a aquesta crisi educativa no abundi en l'augment de la segregació i de la inequitat i la vulneració de drets laborals que s'han produït durant la pandèmia, sinó que sigui una oportunitat de transformació del sistema.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, treballadors i treballadores de la casa. Amb aquesta moció, abans li dèiem al diputat Parés, just en el punt anterior encara li estava enviant missatges a veure si podíem fer alguna coseta més del que ja hem fet. De fet, ahir vaig estar parlant molt més amb ell que amb la meua mateixa família, la qual cosa és un indicador de les hores que dediquem al diàleg, a la negociació i, en aquest cas, també a l'acord. Hem estat el grup que més esmenes deu haver presentat. Hem presentat setze esmenes com a Grup Republicà. D'aquestes, deu han estat acceptades o bé transaccionades d'una moció amb un total de vint-i-tres punts. Per tant, ens sembla que, de feina, n'hem fet i molta. Li ho dic això perquè, en els seus agraïments, s'ha deixat el nostre grup, que ha estat el més actiu i no li ho dic en va, perquè, a més, hi havia dues esmenes més que teníem apuntalades, que teníem transaccionades, una en el 10f i l'altre en el 10g, que, finalment, a darrera hora i pràcticament amb la botzina, van decidir no tirar endavant.

A nosaltres ens sap greu, perquè creiem que el text s'adeia molt millor ala capacitat real de fer coses que també li podem exigir al Govern i també em sap greu perquè creiem que també, en un dels seus textos, hi havia una part important, que era l'inici del traspàs de competències en matèria de funció pública, en matèria de plantilles i, per tant, aquí li atanso la mà. Crec que ara és un bon moment perquè puguem treballar sobre aquest aspecte a Madrid i, per tant, és important que tam-

bé vostès forcin la màquina per aconseguir que nosaltres tinguem aquestes competències en l'àmbit de la plantilla aquí a Catalunya.

Diverses qüestions, perquè no em vull deixar res, però són molts punts els que té la moció, i podríem estar-ne molt de temps parlant-ne. En el primer punt estem d'acord amb la proposta, estem d'acord en també la lectura que se'n fa i el servei educatiu de Catalunya, el Servei d'Educació de Catalunya, que és un element de cohesió social, és un element d'igualtat d'oportunitats, és un element que permet també la qualitat educativa, i, per tant, el que per a nosaltres és una referència clara és que aquest servei d'educació de Catalunya s'empoderi i tingui molta capacitat. I, per tant, agraïment, aquí, també, per tota la tasca que han estat fent també, i molt intensament, en els darrers mesos.

En el segon punt, un gran acord de país, un acord de país que compartim. N'hem de poder parlar i en volem parlar. Per tant, és bo que un acord que es va subscriure l'any 2006; enguany, el 2020, en puguem parlar, i puguem veure què és el que podem incorporar, què és el que podem modificar, què és el que podem millorar, i sempre fer-ho amb la comunitat educativa. I sí, nosaltres sí que ho reivindicuem. També volem aportar el nostre granet de sorra, també, en com han de ser les coses i com nosaltres des de l'educació també hem de fer que la nostra societat canviï, canviï en aquests valors republicans, que també sabem perfectament que defensen com nosaltres.

Respecte a la qüestió dels substituïts i les substituïdes, és precisament els punts on hem debatut amb major profunditat. Agraïm la transacció feta en el punt setè. Jo crec que és molt important que puguem crear un escenari real per tal de trobar aquestes mesures extraordinàries. Sabem de les greus dificultats que han viscut, i, per tant, ens preocupa, i nosaltres, que també hem parlat amb els substituïts i les substituïdes, també els ho hem traslladat d'aquesta manera: n'hem de parlar, hem de trobar manera de resoldre i de minimitzar les conseqüències tan negatives que heu patit.

Ara bé, també és cert que grinyola algun dels aspectes del punt *f* i del punt *g*, sobretot del punt *g*. Del punt *f*, entenem aquestes vacants en una plantilla estructural, hi ha vacants en una no estructural, no n'hi ha. El punt *fa* referència a la no estructural, per tant, nosaltres considerem que el terme «vacants» no és un terme que es digui. Ara, sí, estabilitat fins al final de curs, estabilitat al llarg del curs, totalment d'acord. Per tant, nosaltres en aquest punt fem aquesta puntualització, aquesta puntualització respecte al terme. Creiem que no està del tot ben definit, però ens sembla interessant fer aquesta puntualització. I, respecte al punt *g*, per a nosaltres és rellevant també, en efecte, aquesta disposició addicional trenta-unena que es va publicar en el BOP, en el DOGC del 30 d'abril, és una disposició addicional que afecta a la Llei 12/2009, però que marca un termini fins al 2022-2023.

D'altra banda –i amb això acabo, molt ràpid–, respecte a l'esmena de la CUP sobre els TEIs i els TIS, sobre... Saben que en aquesta lluita nosaltres hi hem estat també molt implicats, i, per tant, hi donarem suport.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, té un torn el diputat senyor Xavier Quinquilà.

Xavier Quinquilà Durich

Gràcies, president. Diputats i diputats, conseller, ben trobades i ben trobats. La moció que ens presenta el grup dels comuns té dues parts. Una primera part que parla de forma més explícita sobre aquest model educatiu, amb una part més conceptual, que és la part que nosaltres, precisament, menys compartim. I després una altra part amb una sèrie de propostes concretes, a les quals hem sigut capaços d'arribar amb un gruix molt important d'acords que hem de posar en valor. I una part final

que parla més explícitament del tema de l'emergència educativa, a la qual faré referència al final de la meua intervenció. Vostès, en el punt 1, parlen de «compromís amb l'escola pública en el marc dels principis d'equitat i d'igualtat d'oportunitats». Res a dir, però amb un tractament preferent a l'escola pública respecte a la resta de centres que formen part del Servei d'Educació de Catalunya. Senyor Albert, respecte a l'escola pública, no respecte al Servei d'Educació de Catalunya. No sé si vostè realment s'ha llegit bé aquesta moció. Ens proposen, senyor Parés, un model educatiu que atorga drets diferents als alumnes i a les famílies en funció de la titularitat del centre on escolaritzen els seus fills. Ens proposen un sistema educatiu amb uns centres, uns alumnes i unes famílies de primera, i uns altres de segona. Ens proposen, en definitiva, un sistema educatiu que trenca els principis rectors de la LEC. I a partir d'aquí vostès proposen un nou Pacte Nacional per l'Educació, un acord de país, amb l'objectiu de revisar l'actual model educatiu, ja sabeu amb quina carta de presentació.

Entenem que quan un proposa un nou pacte o un nou acord és perquè considera que l'actual ja no és vàlid, i, per tant, tampoc ho és vàlid el marc legal que se'n deriva. Fixi's que quan hem passat del pla conceptual de la seva moció a les propostes concretes, sobre les quals, hi insisteixo, hem arribat en el seu gruix a acords, resulta que totes tenen cabuda dintre del que vostès creuen que ja està superada, aquesta LEC. Fixi's, al punt 3, la lluita contra la segregació escolar: «avançar cap a la gratuïtat real de l'ensenyament». Si mirem la LEC, capítol 5, fa una referència explícita respecte a la gratuïtat real. Com aconseguir aquesta reversió de la segregació escolar? Superant la barrera econòmica, el tema de l'infrafinançament que afecta, efectivament, tot el sistema.

La disposició final tercera fixa, vostè sap, l'objectiu d'inversió d'educació en un percentatge en el qual, lamentablement, encara estem molt lluny. I tot això per a què? Per revertir desigualtats des de la corresponsabilització de tots els centres que conformen el Servei d'Educació de Catalunya, tal com també fixa la LEC en el capítol 2, per aconseguir una distribució equilibrada de l'alumnat, capítol 46 també de la LEC.

Hi insisteixo, per nosaltres la LEC i els acords que la sustenten són un marc d'estabilitat i de progrés, i hi insisteixo que aquestes propostes concretes que inclou la seva moció estan plenament sustentades, sobre tot aquest marc, que crec que encara ens uneix a un gruix molt important d'aquest Parlament i d'aquest país. Vull posar, hi insisteixo, en valor la LEC com una eina d'estabilitat per al sistema, i precisament d'estabilitat en contraposició, per exemple, del que sorgeix a l'Estat espanyol, que viu una permanent inestabilitat educativa per la incapacitat, precisament, de bastir grans acords que permetin posar les llums llargues imprescindibles en la millora educativa.

Insisteixo, ara no és el moment de nous acords, sinó d'enfortir i desenvolupar el que hem sigut capaços de construir, desplegar la LEC, reforçar el Servei d'Educació a Catalunya, i, sobretot, poder abordar tots aquests reptes començant, en primer terme, pel d'emergència educativa.

Coincidim en que és imprescindible el retorn a la presencialitat en totes les etapes educatives. I coincidim també en que tot això s'ha de desenvolupar des de l'estabilitat i amb lideratge, on el paper, conseller, del departament és clau, és fonamental per definir una estratègia compartida des del diàleg i el consens amb tots els actors que conformen la comunitat educativa.

Està a les nostres mans, està a les seves mans, conseller, transformar aquesta crisi educativa en una oportunitat de país per enfortir el nostre sistema educatiu, per reforçar el Servei d'Educació de Catalunya, trencant barreres i reforçant vincles entre centres públics i concertats, avançant en un model de cogovernança amb els ens locals, reforçant el sistema educatiu en el seu conjunt, fent copartícep al sector privat, també, que està patint especialment, centres privats, escoles bressol, etcète-

ra, tot un ecosistema educatiu que cal preservar. Hi insisteixo, ens hi juguem molt, caldran molts recursos, caldran molts esforços. Junts per Catalunya, com no pot ser d'una altra manera, hi serem, disposats a arremangar-nos, a remar de forma lleial i constructiva.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té el torn el diputat Parés, de nou.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bé, vull començar agraint a tots els diputats, especialment al senyor Albert, amb qui hem tingut moltes hores de conversa aquests dies. Ho he dit abans, he dit a tots els grups però, en tot cas, sí que el diputat Albert, el diputat Quinquillà, la diputada Niubó, amb els que hem arribat a acords, però també al diputat Barra, al diputat Serrano, al diputat Riera, òbviament, amb alguns dels quals no hem arribat a acords però sí que hem pogut interlocutar.

Nosaltres som conscients que repensar elements del model educatiu requereix assolir grans consensos, i això requereix també que tothom es mogui. I és amb aquesta voluntat que hem plantejat aquesta moció i que hem abordat el procés de negociació de les de les esmenes presentades per tots els grups. Nosaltres, fixin-se, per exemple, que en el punt 2, on parlem d'aquest gran acord de país, que hem transaccionat, que hem acceptat l'esmena del Grup Republicà, nosaltres renunciem, no?, o traiem una part del nostre redactat inicial on fèiem una aposta clara pel model que nosaltres defensem d'escola pública com a preferent de lluita contra la segregació i d'escola inclusiva, amb l'objectiu que parlem de quin és el model i ho puguem acordar.

Molt ràpidament, algunes de les coses que s'han dit, el Partit Popular o Junts per Catalunya, que també el Partit Popular ens deia: «Un model que ningú es quedi enre-re», o Junts per Catalunya ens diuen que el nostre model que proposem pretén instal·lar drets diferents. Clar, jo no sé si són conscients del model que tenim ara. Creuen que el model actual és igualitari? Que uns centres tinguin sisena hora i que els altres no, això és igualitari? Que uns alumnes puguin tenir activitats extraescolars i els altres no, això és igualitari? Som conscients de les diferències que es generen per un model segregador com el que tenim i el qual hem de combatre? Per tant, aquesta és la realitat, i amb això nosaltres el que volem canviar. I, senyor Barra, el nostre model no és conservador, no creiem que sigui conservador defensar l'escola inclusiva, la lluita contra la segregació o reduir ràtios. Per tant, nosaltres creiem que estem fent propostes per avançar i per transformar aquest model educatiu.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les mesures en l'àmbit econòmic i social en la situació actual

302-00213/12

Passem ara a la següent moció, que és la moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les mesures en l'àmbit econòmic i social en la situació actual presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, per defensar-la té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent... Doncs Carles Riera, el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Li demanava la paraula per demanar-li un instant, perquè la diputada...

El president

D'acord, d'acord.

Carles Riera Albert

...Maria Sirvent està a punt d'arribar. De fet, ja hi era però ha hagut de sortir...

El president

Molt bé, doncs, ens esperarem. Jo he interpretat que és que la defensava vostè. Esperem, gràcies.

Carles Riera Albert

Ja és aquí. Gràcies, president...

(Pausa.)

Maria Sirvent Escrig

Bé, bon dia, diputats, diputades. Hem presentat una moció tenint en compte les paraules del vicepresident, que va comprometre's a fer un d'aquests pressupostos un pla de xoc social. Disculpeu, que m'he deixat un paper i vinc corrent. *(L'oradorariu.)* I, per tant, nosaltres, atenent a que aquests pressupostos no contemplen, ni contemplaven les necessitats actuals de la població, hem demanat al Govern fer o presentar una modificació pressupostària per consensuar amb tots els grups parlamentaris i que aquesta tingui determinades finalitats. Una d'elles és fomentar l'economia social i cooperativa i un teixit productiu amb retorn social i ambiental, i amb una perspectiva feminista, que creiem que és molt important en aquest moment.

Per altra banda, també li demanem que faci un pla d'internalització de serveis públics i que acabi amb les privatitzacions, i que qualifiqui exactament quant ens pot costar això, aquesta transició cap a uns serveis cent per cent públics.

Per altra banda, també li demanem que dignifiqui les condicions laborals de les treballadores, entre d'altres punts. I també hem fet transaccions amb d'altres grups perquè s'incorporin determinades sol·licituds com, per exemple, que es pugui desenvolupar el Pacte nacional per a la indústria per tal de protegir el nostre teixit industrial i dotant-lo d'instruments i recursos per liderar la transició ecològica, cosa que hem pactat amb Catalunya en Comú, o per exemple, un pla específic de construcció d'habitatge de lloguer social, que hem pogut també transaccionar amb Ciutadans, més enllà del punt que ja portàvem nosaltres d'augmentar el parc públic d'habitatge.

Per altra banda, entenem que tant o més important que els altres punts és poder democratitzar l'Institut Català de Finances i convertir-lo en una veritable banca pública per poder planificar la nostra economia. I per altra banda convocar també, cosa que hem pactat amb Catalunya en Comú, els ens locals i supralocals per acordar les actuacions necessàries per donar continuïtat a les convocatòries dels fons Feder previstes que tinguin una especial incidència en l'àmbit local, atenent tota la problemàtica que està havent-hi arran d'aquestes convocatòries.

I per últim, hem demanat que es rescindeixi de forma immediata el contracte que la Generalitat ha subscrit, de fet l'empresa Semsas –Servei d'Emergències Mèdiques SA–, que és una empresa que pertany al Departament de Salut, amb Ferrosel, serveis auxiliars, per fer el seguiment dels contactes positius mitjançant *scouts* per un valor de 18 milions d'euros.

Nosaltres ens preguntem com pot ser que el Govern de la Generalitat, que fa molt de temps que infrafinança l'atenció primària, hagi decidit contractar amb aquesta empresa un servei tan important, i no ens ho expliquem per diversos motius. En primer lloc, pels casos de corrupció associats a aquesta empresa, a Ferrovial, una empresa de l'IBEX 35. En segon lloc, tampoc ens ho podem explicar perquè les treballadores

d'aquesta empresa, en diversos serveis, ja fa molt de temps que denunciem precarització de les condicions laborals, i aquesta empresa, a més a més, ha estat condemnada, en diverses ocasions, per vulneració dels drets fonamentals de les treballadores. Tampoc ens ho expliquem després del que va passar, o el que ha passat, amb els serveis de neteja i bugaderia i altres serveis de la residència de Lleida al barri de Mariola - Sant Josep de Lleida, que inclús el departament va fer un informe que parlava de la insalubritat, de les condicions d'insalubritat d'aquesta empresa. Malgrat això, aquest govern decideix adjudicar amb un contracte negociat sense publicitat i per tant, adjudicat a dit, donar un servei tan important com és el seguiment dels casos de Covid a una empresa filial de Ferrovial. I nosaltres voldríem saber quins són els motius que porta el Govern a fer això? I, per altra banda, ens agradaria també saber la gran incògnita, quant li costarà a la gent la rescissió d'aquest contracte?, que ja hem dit que rescindiran. Esperem que aquest punt s'aprovi per unanimitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ja acabo, president...

Esperem que no sigui la gent la que hagi de pagar aquesta rescissió contractual i que sigui el Govern qui, de la seva butxaca, o els responsables del Govern, assumeixin aquesta rescissió contractual.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc i en nom del grup parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Bé; en primer lloc, m'agradaria donar les gràcies al grup proposant la voluntat de treballar conjuntament la moció i que hagi acceptat les nostres esmenes.

Des de Catalunya en Comú Podem donarem suport al conjunt de la moció perquè nosaltres creiem que fa quatre coses rellevants. La primera és que situa la necessitat d'encarar de manera dialogada i compartida una modificació pressupostària. Nosaltres entenem, i hem estat molt crítics amb el Govern de la Generalitat, que aquesta lògica d'anar portant decret a decret, sense un plantejament global, mesures que tenen a veure amb el Covid i altres amb la situació de crisi econòmica doncs no és la manera més adient d'afrontar precisament la reconstrucció, i fins i tot d'una part de l'emergència sanitària, sinó que necessitem realment un diàleg que també inclogui els agents socials i que ens permeti encarar la reconstrucció de manera compartida des del diàleg i l'acord.

De fet, un dels punts que nosaltres hem esmenat, de les prioritats que fixa en aquest cas la CUP, és bàsicament quan es parla de dignificar les condicions laborals de les treballadores que presten serveis públics. Jo crec que aquesta setmana també val la pena que siguem tots i totes conscients que, bé, que la Mesa de la Funció Pública de Catalunya no va acabar bé. Aleshores, clar, hi ha hagut molta polèmica amb les gratificacions i els sindicats en aquest cas que formen part de la Mesa de la Funció Pública de Catalunya, doncs no estaven d'acord en com havia encarat aquest procés el Govern de la Generalitat, i a més acusaven de manca de diàleg i de manca de negociació precisament a l'hora de decidir aquestes, jo diria, mal anomenades gratificacions que teòricament haurien de servir per compensar l'esforç que s'ha fet per part dels treballadors públics, pels sanitaris, en aquest cas també, però no només, sinó pel conjunt de treballadors i treballadores públiques, no? Per tant, jo crec que això és important, reclamar aquest diàleg social en el marc general de negociació dels empleats públics, en aquesta mesa general, perquè fins ara el Govern, doncs no ho està fent així més enllà de, òbviament, seguir els preceptes que són obligatoris de portar-ho, però no a la voluntat real de negociació.

El segon element que hem introduït, que crec que també és rellevant, fa referència al Pacte Nacional per a la Indústria. Nosaltres creiem que la situació actual és clau, ha de ser una de les prioritats de la construcció per protegir el nostre teixit industrial, i en definitiva també, per preparar-lo perquè sigui capaç de liderar la transició ecològica, com hem vist aquests dies, amb les dificultats que tenen empreses del sector de l'automoció, com per exemple Nissan, que vull aprofitar també aquest moment per enviar-los tot el nostre suport i la nostra solidaritat amb aquesta vaga indefinida que estan fent per intentar revertir la decisió errònia que ha pres, en aquest cas, aquesta multinacional.

I després, també, jo crec que hi ha dos elements més que volia destacar. El primer, òbviament, donar suport en aquest cas a la proposta que es fa també per part de la CUP de tirar enrere aquest contracte per a l'externalització dels rastrejadors, en aquest cas, de Covid, i nosaltres entenem que això ho ha de fer l'atenció primària i no cal privatitzar-ho, o no cal externalitzar-ho, que és el que ha fet el Departament de Salut, i per tant esperem que això es pugui revertir, i que si que, finalment, també hi ha costos per, en aquest cas, per al pressupost de la Generalitat doncs que si cal, qui hagi pres aquestes decisions, doncs, qui hagi pres aquesta decisió que assumeixi les seves responsabilitats.

I també volíem destacar una esmena que se'n ha acceptat, que hem introduït, que fa referència als fons Feder, que és una nova decisió jo diria errònia, erràtica, sense diàleg que ha pres el govern de la Generalitat, que bàsicament ha decidit acabar amb totes les convocatòries dels fons Feder d'aquest any, retirar els recursos, ha generat una polèmica molt important, en aquest cas, amb els centres de recerca, que també no s'entén, perquè són 53 milions d'euros dels centres de recerca. Però, a més a més, hi han altres casos que tenen a veure –i és el que portem avui aquí, perquè sembla ser que el Govern ja ha dit que es farà enrere pel que fa referència als fons, en aquest cas, de recerca i que ho cobrirà amb recursos propis–, però hi han altres convocatòries que afecten especialment entitats locals i entitats supramunicipals, que tenen a veure, per exemple, amb la gestió de residus i amb projectes innovadors en la gestió de residus, amb convocatòries de l'Agència Catalana de Residus. Estem parlant, per exemple, de projectes que afecten a ciutats com Ripollet, com Gavà, com Sant Cugat, que haurien de permetre avançar, per exemple, en la gestió porta a porta de residus i que, incomprensiblement, el Govern de la Generalitat, i de manera unilateral i sense diàleg, ha decidit centralitzar aquests fons Feder, dedicar-los a la Covid i deixar penjats aquests projectes. En tot cas, nosaltres seguirem «apretant» perquè, com a mínim, es puguin tirar endavant, ja sigui amb fons de la Generalitat o, en tot cas, revertir aquesta decisió que s'ha fet amb els fons Feder.

I, finalment, la darrera proposta –nosaltres també hi donarem suport–, que és evident que cal que els pressupostos del 2021 es presentin amb temps i forma. Seran els pressupostos de la reconstrucció; per tant, esperem que aquesta vegada el Govern de la Generalitat sí que els pugui presentar abans del 10 d'octubre i tinguem el temps de discutir-los i no sigui ja l'onzè any que Catalunya inicia el seu any pressupostari amb pròrroga pressupostària.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Martí Pachamé. *(Pausa.)*

Martí Pachamé Barrera

President; conseller, diputats i diputades. Primer de tot, haig d'agrair el bon to i la voluntat d'arribar a acords de la diputada senyora Sirvent. Hem intentat fer aportacions en forma d'esmenes per assolir propostes més concretes en allò que creiem que es pot consensuar.

Aquesta moció, que en un primer moment semblava molt genèrica, després del treball parlamentari creiem que ha sortit reforçada en aspectes molt concrets, aspectes que sols venen a demostrar la inacció del Govern durant tots aquests mesos. Com vostès saben, els pressupostos es varen plantejar ja a finals del 2019, van tenir, en aquell moment, una sèrie de hipòtesis sobre les que es van basar, van tenir a bé portar-los aquí a la seva disposició al començament d'aquest any i després, finalment, van ser aprovats al maig havent passat una muntanya de coses per entremig. Van ser aprovats sabent, fins i tot, que hi havia una crisi sanitària i que, molt probablement, seria una crisi econòmica d'una dimensió brutalment desconeguda, i que segurament afectaria de forma molt negativa les finances de la Generalitat i els pressupostos que s'estaven presentant en aquell mateix moment. Fins i tot sabent-ho, portem ja des del maig amb aquests pressupostos aprovats i resulta que encara no s'ha presentat cap proposta en el Parlament de modificació pressupostària, i, per tant, doncs bé, nosaltres creiem que ja és moment de que havent sabut totes aquestes històries molt abans que hagin succeït, s'haurien pogut estar preparant ja i haver presentat alguna cosa més que conseqüent amb el que estem vivint. Si no ho han fet, sols és perquè han anteposat els seus interessos polítics als de la ciutadania.

Respecte a la moció en concret, agrair la voluntat de diàleg, haver acceptat l'esmena segona i haver arribat a transaccions a la resta. No donarem suport al punt 1.d, perquè no ens sembla adient parlar de rendes universals. La universalitat tracta per igual a qui són molts diferents, i la Generalitat això, doncs, no s'acaba d'entendre...

Nosaltres sí que creiem que és del tot necessari revisar les sol·licituds denegades indegudament justificades de la renda garantida de ciutadania, i també demanar la reducció del temps de resolució dels expedients de quatre mesos, com fins ara tenim, fins a un mes com a màxim. Ha estat inclosa una esmena d'addició en la que es demana que el Govern comenci ja a treballar des d'avui mateix en els pressupostos del 2021, sabent com saben que els actuals són uns pressupostos absolutament inapropiats i ineficaços per fer front als actuals reptes de Catalunya. Ara és més necessari que mai que, buscant el més ampli consens possible, arribem a nous pressupostos que prioritzin la despesa social i sanitària; a veure si aquest any sí. També hem transaccionat el punt 1.f i hi hem inclòs un objectiu concret amb un pla específic de construcció d'habitatges de lloguer social, i una fita concreta, arribar a la mitjana comunitària del 15 per cent del parc total de residència habitual.

Respecto al punto 1.e, soy consciente de que no será una sorpresa para usted que que no le votemos a favor. Verá, estos experimentos que ustedes piden ya nos los han hecho y no tenemos que ir demasiado lejos en el tiempo para verlos, ¿no? El eufemismo que se utiliza, esta neolengua de democratización del Instituto Catalán de las Finanzas, es, en otras palabras, las cajas de ahorro punto dos. Esa banca pública democratizada significaba que había un montón de entidades financieras que no eran gestionadas en condiciones de mercado sino por consideraciones políticas, y así acabaron. Solo había que ver cómo estaban formados los consejos de administración de esos agujeros negros financieros.

Como ustedes hablan de las ayudas a la banca, no tengo otro remedio que recordarles que bancos, lo que son bancos, solo fue rescatado uno, el Banco de Valencia y además era una filial de Bancaja. El consejo de administración del Banco de Valencia se nutría de los partidos políticos y de los sindicatos. Esta «democrática» forma de gestionar la banca pública era la misma que la de Bankia –formada por la fusión de Caja Madrid, Bancaja, Caja de Canarias, Caja Laietana, Caja Rioja, Caja Ávila y Caja Segovia–, Caja Castilla-La Mancha, Caja de Ahorros del Mediterráneo, Caixa Catalunya, Novacaixagalicia –formada por la fusión de Caixa Galicia y Caixa Nova–, Unnim, les Caixes d'Estalvi de Sabadell, Terrassa i Manlleu, etcétera. Y con la intervención solo ese evitó que el dinero de todos los depositantes de estas cajas de ahorros se evaporara o tuviera que ser aportado por el Estado, y todo gracias a la fantástica gestión política de la banca pública. Solo Catalunya Caixa costó 12.000

millones de euros. Y ya saben todos quién era su presidente entre 2005 i 2010 y que llegó a ganar la friolera de 1,2 millones de euros. No queremos que se vuelva a repetir la historia, gracias.

Respecto al punto 2, se constata que el tema del contrato de Ferrosur es irregular. Aquí hay una externalización clara, y creemos que la atención primaria debería ser lo importante. No vemos que un contrato de este volumen se pueda adjudicar sin publicidad.

Para terminar, recoger parte de la respuesta del vicepresidente a su interpelación, para agradecerle que reconozca que su república de tebeo no tiene a nadie que la financie, ni de forma ortodoxa ni con experimentos con otras bancas más exóticas, como ya intentarían hacer en su día. Celebramos que reconozcan que la viabilidad económica y financiera de su experimento revolucionario se haya encontrado repentinamente con la realidad, y sólo deseamos que los efectos negativos a largo plazo no contaminen y compliquen la recuperación económica.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara per al diputat Ernest Maragall. Quan vulgui.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, president. Bé, estem davant d'una moció d'una nova espècie, diríem, no?, d'una mena d'híbrid curiós: CUP, Ciutadans, Catalunya en Comú Podem. Està bé, és innovador. Però, clar, és un híbrid que, com era previsible, potser ha quedat un xic malmès i incoherent, eh?

És cert, senyora Sirvent, que les utopies són necessàries, i vostès en saben, d'expressar-les –ho fan sovint–, i són també necessàries, és veritat, si més no com a recordatori sistemàtic del que ens queda per assolir. Però en aquesta ocasió la utopia pressupostària ha quedat distorsionada i perjudicada a força del que s'ha fet, no?, que és allargar la llista de la compra amb productes aportats des de les diverses opcions, tan diverses com finalment incongruents, com abans deia. Tot plegat queda curt i lluny de l'exigència integral de l'ambició amb què ens hem de plantejar el present i el futur immediat.

En el punt 1 fan una llista de demandes específiques i disperses: economia social, internalització, renda garantida, habitatge, ICF, pacte industrial, etcètera. No saltres el que estem pensant és en una nova política econòmica, amb majúscules, que el Govern de Catalunya hi ha d'optar, i que sigui, efectivament, fruit de la millor comprensió del moment, del que vivim i del que necessita el país, tot el país, el públic i el privat; els treballadors d'un i altre sector: els autònoms, els comerciants, la petita i mitjana empresa, etcètera. Votarem en contra del punt 1. Tenim diferents visions del que vol dir «pressupost» i del que estem dient uns i altres quan parlem d'ampliació i no només de modificació.

Però vol dir també... A veure, jo crec que, efectivament, es tracta de fer front des del sector públic a una doble i gens senzilla responsabilitat: revertir els efectes gravíssims de destrucció del teixit social, liderar el conjunt de la societat en l'abordatge de les causes de fons que ens han dut fins aquí. I això vol dir incrementar la despesa social sanitària, per descomptat, i vol dir també prendre decisions adequades d'estímul econòmic, de prioritització d'inversions, d'equilibri territorial, de major proximitat de la indústria agroalimentària, de transició energètica, de regularització de la immigració, de reforma del sector del turisme, etcètera.

Estem dient que el rellevant serà l'evolució a l'alça de les retribucions salarials i de la dignitat dels nostres treballadors i treballadores, no només de la dels públics sinó de les de tot el país. Estem dient que Catalunya necessita un sector productiu privat obert, innovador, que pugui seguir exportant, competitiu des de la

major proximitat. Aquest és el repte per al nostre Govern i, per tant, per al nostre pressupost, eh?

Els vam presentar una esmena perquè aquesta ampliació es pogués fer de la mà dels grups parlamentaris, debatent i arribant a acords. Han optat per presentar una llista incompleta i incoherent, i en aquesta subhasta no hi entrarem. Ho farem, en canvi, de la mà del Parlament, en tot cas, però també de la mà dels ajuntaments; ajuntaments entesos com a governs reals, apoderats, amb els recursos adequats i una major responsabilitat per a la gestió dels fons Feder, com vostès recorden, però també per a moltes i altres rellevants funcions econòmiques i socials.

En la resta dels punts hi votarem a favor, en la mesura que expressen objectius i criteris que aquest Govern ja ha fet seus i que pensa tirar endavant en tot cas. I és el cas de la revisió, rescissió del contracte de Ferrosar, on el Departament de Salut, com tots sabem –i ahir ens ho va explicar la consellera–, està completant l'exercici que ens ha de permetre prendre la millor decisió tant en termes econòmics com des del punt de vista de la pràctica contractual de l'Administració pública.

Hem escoltat diversos grups criticar tant la concessió com la reversió. Avui tenim una prova de coherència, eh? Si prenem la decisió de que ens cal rescindir aquest contracte, que aquest Parlament es faci amo d'aquesta decisió també, amb totes les conseqüències.

Avui no només els demanem que no s'hi installin ni abusin de l'anècdota i que tornem a la categoria en aquesta situació, en aquest cas. Oi que tots volem impedir la concentració de contractes en mans de grans empreses, que avui poden imposar les seves ofertes a l'emparedat de la legislació vigent? És per això que volíem, i volem, posar en peu una nova legislació sobre contractes de serveis a les persones. Acompanyi'ns en aquest viatge, que és el de fons i l'important.

És també el cas de la presentació de pressupostos abans del 10 d'octubre. Naturalment, no calen mocions per prendre aquest acord; és l'obligació legal i és el que dicta el sentit comú, és el que farem. El Govern en tot cas ho farà al marge del que digui o deixi de dir la moció.

Seguirem amb la mà estesa a tots els grups i a tots vostès perquè aquesta ampliació del pressupost sigui la que necessita el país, la de la màxima ambició, la de la màxima capacitat de transformació que tenim com a exigència evident i urgent. I aquí hi serem i aquí els esperem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Conseller d'Educació, deixi'm, en primer lloc, fer un comentari respecte a la moció, que a diferència del diputat Maragall a mi em sembla que és una moció que genera debat, que és interessant que el Parlament precisament desenvolupem aquesta capacitat dialèctica i la que ens permet diferenciar-nos entre uns grups parlamentaris i els altres. I una altra qüestió que afecta directament el Govern, i que em sembla especialment transcendent i interessant, i que diu molt també del Govern, que és que quan s'equivoca, rectifica. I aquesta moció el que és és la disponibilitat i la bona disposició del Govern, que quan pren un acord que no és lògic i no és coherent amb la seva prioritat de potenciar al màxim l'atenció primària, d'alguna manera atorgant a l'empresa privada el seguiment dels contagis que perfectament podria fer l'atenció primària, aquest Govern reconeix que això és incoherent amb la potenciació i l'empoderament de l'atenció primària i pren la decisió de rectificar.

Per tant, l'element positiu d'aquesta moció, l'element positiu de la rectificació del Govern s'ha de posar sobre la taula i cal que els grups parlamentaris la valorin de forma justa. I aquest és un aspecte que en política se sol fer poc, i quan es fa cal do-

nar-li la rellevància necessària. L'atenció primària pot fer perfectament els *scouts*, els ha fet. I precisament ens hem emplaçat tots els grups parlamentaris en moltíssimes ocasions, en les diferents comissions de Salut, a potenciar l'atenció primària, a empoderar-la, a donar-li la importància i a valorar la capacitat professional dels sanitaris, dels metges i les infermeres que precisament treballen a l'atenció primària. I per això resultava incoherent aquest acord, més enllà de si es tracta d'un tipus de contracte o d'un altre. La importància, el que és decisiu, des del nostre punt de vista, és que resultava incoherent amb la necessitat de potenciar l'atenció primària.

En segon lloc, estem d'acord, amb la proposta que els ens locals i que els ajuntaments continuïn desenvolupant polítiques, sobretot en l'àmbit de la recerca, i molt especialment, que d'alguna manera faciliten els projectes europeus Feder. Això és important, transcendent, i més en l'època en la que vivim. Cal potenciar aquests projectes i la incorporació que s'ha fet per part de Catalunya en Comú respecte a aquesta qüestió la veiem molt i molt positiva, com també votarem a favor de la proposta que fa referència a com enfoquem definitivament els pressupostos del 21. Els pressupostos que vam aprovar nosaltres sí que defensem que eren necessaris i que responien a una necessitat bàsica de que la Generalitat de Catalunya disposi d'uns pressupostos per executar les polítiques que s'han d'executar anualment. Però, a més a més, hem tingut la problemàtica de la pandèmia que, d'alguna manera, ha difuminat algunes de les polítiques que s'havien de portar a terme, i que ha prioritzat les polítiques sanitàries i les polítiques socials.

Per tant, entenem que el pressupost vigent s'havia d'aprovar, ha estat necessari, s'estan executant polítiques precisament gràcies a la possibilitat de tenir aprovat el pressupost. I diré més –i aquesta també és una de les propostes que va tirar endavant o va manifestar públicament en aquest Parlament el vicepresident–: aquest és un pressupost que s'ha de modificar, certament. El concepte «modificació pressupostària» no és tal, des d'un punt de vista teòric, però sí que en la mesura que hi hagi un increment d'ingressos, via acords amb l'Estat –per cert, aquí hi ha grups polítics que podrien facilitar molt més intensament aquests acords de l'Estat pel que fa a les transferències–, i una altra qüestió que té a veure amb la flexibilització del dèficit, que Europa d'alguna manera ha concretat i que l'Estat haurà de concretar cap a les comunitats autònomes, i en aquest cas Catalunya també hauria de rebre un suprafinançament. Amb aquests recursos de més, s'han de poder fer coses que no estaven previstes i, per tant, s'ha de concentrar la despesa en lo que és l'àmbit sanitari i l'àmbit social.

I en darrer terme i en el primer punt, tinc la sensació que certament en el primer punt es fa una llista molt llarga i molt exhaustiva de qüestions molt diferents, però certament hi han qüestions que són tan bàsiques i tan lògiques que es poden d'alguna manera votar a favor, en el sentit que cal una política clarament feminista i potenciar les cooperatives. Això és evident. En altres aspectes, tal vegada, com que hi han debats que necessiten molta més intensitat de dialèctica és difícil de concentrar, i en això estic d'acord amb el comentari que ha fet el diputat Maragall, és a dir, són punts que generen molt debat. Hi ha qüestions que tenen a veure amb les privatitzacions, les externalitzacions i les internalitzacions per part de la CUP, que cal un debat molt més profund i no es pot d'alguna manera limitar a un punt d'una moció.

Estem d'alguna manera també a favor de les propostes que tinguin a veure amb refer polítiques industrials necessàries i imprescindibles per al desenvolupament del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn de la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bé, jo crec que aquesta proposta de resolució, que em sembla que l'aprovaré amb àmplia majoria, perquè és veritat que la diputada de Sirvent, doncs, s'ha prestat molt amablement a intentar negociar amb tothom que intentem arribar a alguns acords, els acords als que no arriba el Govern i als que sembla que ell no vol arribar, doncs, hi arribem l'oposició... De fet, fa quinze dies, en l'anterior Ple, en vam aprovar una molt similar del Grup Socialistes.

Jo crec que és important, abans de la modificació pressupostària, que el Govern faci dues coses. Una la vam aprovar fa quinze dies, i espero que el vicepresident la faci, que es veni a la Comissió d'Economia i presentar-nos un informe sobre quina és la despesa extraordinària que ha tingut la Generalitat per fer front a la Covid. Perquè avui encara no la sabem. Tenim unes xifres generalistes, entre 1.800 i 2.000 milions en salut, uns 400 en transport... En educació, no ens ho va concretar. Més o menys 1.500 milions d'euros d'impacte dels ingressos, bé, 5.000 milions d'euros, com si això fossin tres duros.

Home, són xifres molt importants perquè ens les donin una mica escrites amb un informe on s'estableixi exactament, no dic a euro però quasi, en què ens hem gastat els recursos: quant material sanitari hem comprat, quant ens han costat els llits de l'UCI, etcètera.

Doncs, això és una de les primeres coses que hauríem de saber, per després veure si aquests recursos que ens arribin de l'Estat, via aquests fons extraordinaris, que sembla que a Catalunya li poden tocar a l'entorn dels 3.000 milions d'euros, si són suficients o no. I una altra cosa és quin esforç fa la Generalitat, perquè, és clar, el que no s'hi val en aquest Govern és que només posem la mà. No, miri, escolti, quan em toca, quant em vol donar..., que sempre serà poc. Sí, sempre serà poc, perquè, clar, senyora Caula, si demanem, doncs, bé, al final potser demanem tant que mai ens donen el que necessitem. Però, en tot cas, serem de les comunitats autònomes si no la que més rep, una de les que més rep d'aquests fons, que a més no s'han de retornar. El que ens agradaria saber és quin esforç fa la Generalitat amb aquest pressupost de 46.000 milions d'euros que va aprovar fa dos mesos, quin esforç fa? Quina revisió s'està fent d'aquest pressupost? Com s'està prioritzant? Perquè, evidentment, d'aquí també en podem treure recursos. Si nosaltres, amb les esmenes que havíem fet al pressupost, amb tots els condicionants, que no podríem moure partides de departament, vam ser capaços d'alliberar 200 milions d'euros, dic jo que el Govern també té capacitat de fer-ho i, per tant, treure'n uns quants més. Jo ja no dic com Ciutadans «xiringuitos» i tot això. No, no: dic que segur que podem rascar coses. I, per tant, 500, o 600, o 700 milions els podem alliberar. Doncs, això, més el que ve..., el que ens vingui de l'Estat..., probablement podem fer front a una modificació pressupostària prioritzant algunes de les coses que diuen, que proposa la CUP, i que nosaltres hi estem d'acord, i hi donarem suport, i que també nosaltres n'incorporàvem alguna altra a la nostra moció.

I, per tant, crec que el Govern ha de fer una feina, que és, dir quan està costant aquesta despesa extraordinària, quin esforç està fent per reubicar i reassignar partides en el seu pressupost. I, tercer, fer-nos la proposta, que segons la moció de la CUP serà en un mes, nosaltres vam demanar que s'aprovés en dos, i, per tant, doncs, veurem si aquesta és la seqüència, que és que ens la presenten els grups, després la podem aprovar, no? Veurem...

El vicepresident, l'altre dia es va oferir..., que es pogués aprovar amb el màxim consens, a nosaltres ens agradarà que es pugui treballar, perquè, evidentment, no votarem quelcom que no hem pogut, doncs, treballar entre tots.

I després, tot això té una mica..., o lliga, amb la transparència que li demanem al Govern, no? Una transparència que no s'ha donat, i ho deia el diputat Cid amb la gestió dels fons Feder. És a dir, amb la gestió dels fons Feder, Europa flexibilitza

la gestió d'aquests fons perquè els que no estan assignats, els projectes no assignats, es puguin dedicar a despesa Covid –a Catalunya, uns 180 milions d'euros– i Economia decideix, sense encomanar-se a ningú, reassignar-los per a despesa Covid, i ni ho anuncia als centres de recerca, que són els grans afectats, ja que és tan important, la recerca, la investigació, que només ens en recordem de tant en tant, i els plans territorials d'especialització, que són bàsicament liderats per ajuntaments.

Doncs, escolta'm, això ho van decidir sense encomanar-se a ningú, parlar amb els departaments ni tampoc amb els implicats, ara sembla que no s'acaben de fer enrere, però bé, ja els trobarem; bé, ja ho veurem, si trobem 180 milions d'euros. Tant de bo sigui així, però jo ja..., tenint en compte com aquest Govern ens diu una cosa i la contrària en la mateixa frase, doncs, no m'ho acabo de creure. Tant de bo sigui així, perquè la recerca, o la investigació, el coneixement és molt important en aquest país, i, per tant, amb projectes d'inversió tan importants en hospitals i els centres de recerca, o posem aquests recursos o si no realment patirem.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció; creiem que aquesta moció comporta i hauria de comportar més transparència per part del Govern, més informació i més acord entre els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per posicionar-se, té la paraula ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, aquesta és una moció que bàsicament demana dues coses. Una primera és una modificació pressupostària per donar resposta a la situació de crisi que estem vivint en els darrers tres mesos. I, l'altra, que demana que es comencin a elaborar els pressupostos del 2021, no? Amb relació a la modificació dels pressupostos, jo crec que és de..., en fi, que tots estem absolutament d'acord en la necessitat de que els pressupostos que es van aprovar el 24 d'abril, que van aprovar alguns el 24 d'abril, el mateix 24 d'abril estaven ja desfasats, perquè la realitat, doncs, superava allò que s'havia previst inicialment quan es van presentar aquells pressupostos, i, per tant, ja sabíem, des d'aquell mateix moment, ja sabien, aquells que el van votar favorablement, que aquests pressupostos haurien d'acabar modificats.

Ara bé, la CUP ens presenta..., anava a dir «el programa electoral»; no, jo crec que hi han alguns aspectes que han sigut prou generosos com perquè fins i tot els acabem votant a favor, però, evidentment, votarem en contra d'aquells aspectes més dogmàtics i que sovint ens planteja la CUP, no?, com és la internalització absoluta de totes tots els serveis públics, i, per tant, evitar l'accés d'empreses privades perquè presten serveis públics; és a dir, internalitzar absolutament tots els serveis, a la banca, a la famosa banca pública, o la renda universal.

Evidentment, en aquests aspectes, el nostre grup, no els hi donarà suport. En altres, hi votarem a favor, que són més genèrics i, per tant, podem coincidir en els objectius, encara que segurament després quan entressin en el seu desenvolupament, segurament hi trobaríem diferències.

Votarem..., sí o no... No podem votar amb relació a l'adjudicació Ferrosfer del seguiment del Covid. Nosaltres estem d'acord i estem exactament igual d'indignats, amb tots els grups, perquè em sembla que ara són tots els grups parlamentaris els que estan indignats amb la decisió del Govern, que recolzen, els mateixos grups parlamentaris, de contractar per aquest import, a més per la via d'emergència, que és perfectament legítim, però absolutament inadequat, contractar una empresa privada per fer un seguiment.

Però, jo crec que el senyor Maragall ha fet servir una expressió, que és la que d'alguna manera confirma la decisió que havia pres: si la decisió l'hem de prendre amb totes les conseqüències –amb totes les conseqüències–, necessitem també tenir la

informació amb totes les conseqüències. Per exemple, si es capgira aquest contracte, quina indemnització se li haurà de pagar a aquesta empresa? I aquesta informació no se'ns ha donat. Per tant, com que nosaltres no volem assumir les conseqüències d'un mal govern...

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...nosaltres ens abstindrem en aquesta votació.

Gràcies.

El president

Gràcies. I, finalment, té dos minuts la diputada Sirvent per posicionar-se respecte a les esmenes.

Maria Sirvent Escrig

Gràcies, president. Simplement, per donar les gràcies a tots els grups parlamentaris, per celebrar el consens que ha generat aquesta moció. Avui, aquest Parlament aprovarà rescindir el contracte amb Ferrosur, un contracte que no s'hauria d'haver signat mai. I tornem a repetir que aquestes conseqüències, que les conseqüències de les males decisions a nivell polític, no les ha de pagar a la ciutadania, aquestes conseqüències les han d'assumir els responsables d'aquesta decisió de la seva butxaca. I així ho seguirem demanant, igual que ho demanen moltíssimes entitats en aquest país, igual que ho fa la Plataforma en defensa dels serveis públics, i, per tant, seran vostès els que hauran d'assumir els seus errors i les decisions que prenen en contra dels interessos i les necessitats de la ciutadania i menystenint l'atenció primària, que és tan i tan important en una situació d'emergència sanitària.

Senyor Maragall: una modificació pressupostària, en termes de dret financer, pot ser tant una generació de crèdit com una transferència de crèdit, i, per tant, vostè ha vingut aquí a explicar-me la diferència entre una ampliació i una modificació pressupostària, però en termes estrictament tècnics, això pot ser tant una generació de crèdit com una transferència de crèdit.

I, per últim, ha parlat vostè de nova política econòmica. Doncs, la veritat és que la política que fa el seu Govern adjudicant contractes a l'IBEX 35, a mi em semblen més propis de la vella política que de la nova política. I, per tant, nosaltres seguirem defensant una transformació i un canvi de model que a vostè li pot semblar utòpica, però que a nosaltres ens sembla ben necessària en un moment com l'actual.

Gràcies.

El president

Gràcies. Acabat aquest debat, suspenem la sessió fins a un quart de quatre de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Interior, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bona tarda, diputats i diputades. Reprenem la sessió.

Interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19

300-00265/12

I ho fem amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19, interpellació que formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra. Quan vulgui.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputat..., em sembla que farem una interpellació, un començament d'aquesta sessió de la tarda, doncs, amb menys gent que de la que ja..., som pocs, no?

Bé, ja s'ha dit moltes vegades que la pandèmia de la Covid-19, a banda de provocar una greu crisi sanitària amb milers de víctimes –i deixin-me que tingui un record per a totes elles i també per a les seves famílies–, ha produït també una greu crisi econòmica i social que té i tindrà conseqüències en diferents àmbits, un d'ells, el de l'habitatge.

Hem vist com, davant d'aquesta greu situació econòmica, el Govern d'Espanya ha implementat una sèrie de mesures que van a pal·liar els greus efectes de la pandèmia; algunes tan importants com l'ingrés mínim vital, que arribarà a 300.000 persones a Catalunya. No és una mesura específica per a l'habitatge però sens dubte ajudarà, i molt, a les persones que pitjor ho estan passant en aquesta crisi.

Però també ha aprovat, en el que es refereix a l'habitatge, mesures específiques, des de la moratòria del pagament de les hipoteques a microcrèdits per pagar el lloguer o fons extraordinaris per crear una línia d'ajuts per poder pagar la renda.

Hem vist també com, a banda del Govern central, diferents comunitats autònomes han mobilitzat recursos per encarar aquesta situació. Sabem que, per exemple, a les Illes Balears o al País Basc s'ha exonerat directament del pagament de dos mesos de lloguer en el seu parc públic, o que a la Comunitat Valenciana es van fer uns ajuts per valor de 7 milions i mig, fins i tot abans que arribés l'aportació de l'Estat, i a Andalusia hi han posat 13 milions de recursos propis, només per fer un repàs.

I què han fet vostès a Catalunya, conseller? Doncs bé, en la seva compareixença a la Comissió de Territori va explicar que havien pres les següents mesures: en els pisos titularitat de l'Agència Catalana de l'Habitatge, per a aquelles persones que fos necessària, moratòria del pagament de les quotes de lloguer mentre durés l'estat d'alarma; després, periodificació de les quotes sense interessos; en alguns casos excepcionals, deia vostè, anunciava altres mesures, com ajuts directes.

Però el dubte que se'ns planteja és què passarà quan l'estat d'alarma acabi? Que d'això queden poques hores. Com s'ho faran les famílies que segueixen tenint problemes per fer front al lloguer? Tenen previst seguir amb aquesta moratòria? Perquè, si no ho fan, hi haurà famílies que no ho podran assumir.

Segona mesura, avançar les ajudes al lloguer per a col·lectius especialment vulnerables, persones de més de seixanta-cinc anys, dones víctimes de violència masclista. Però aquestes ajudes no eren noves, ja existien, i simplement el que han fet és avançar el cobrament..., o el pagament dels mesos de gener, febrer i març. Per cert, unes ajudes per a les quals també ja han rebut vostès les transferències del fons del Plan estatal de vivienda; en concret han rebut 52.780.000 d'euros.

I la tercera mesura, afavorir un acord entre propietari i llogater del mercat privat, per tal que el propietari pugui donar com a cobrats els mesos d'abril i maig a canvi de que, en el moment de la finalització del contracte, doncs pugui retenir la fiança.

Aquestes, conseller, són les mesures que, en un tema tan sensible i tan fonamental com és l'habitatge, el seu departament ha tirat endavant arran de la pandèmia: una moratòria del cobrament en el seu parc de lloguer, i per tant la possibilitat de recuperar, per part del departament, aquests recursos; l'avançament per part dels ajuts

que ja existien, res de nou, i incentivar un acord entre privats. Realment, un resum, al nostre entendre, decebedor de les mesures d'aquest Govern en un moment com l'actual.

I, en aquest sentit, no menys decebedor i preocupant és el tractament que ha fet el seu departament dels ajuts de lloguer específics per a les persones afectades per la pandèmia. El Govern d'Espanya va fer una dotació extraordinària per treure una línia d'ajuts destinats a aquestes persones afectades per la Covid-19, de 100 milions d'euros, amb càrrec al fons de contingència. D'aquests 100 milions, 14 i mig van arribar a Catalunya. El 12 de maig, el Govern va convocar aquests ajuts. La dotació econòmica que s'hi assignava eren els 14 milions i mig d'euros; per tant, ni un cèntim més d'allò que arribava de l'Estat. En la convocatòria es deia que aquests ajuts al lloguer tenien caràcter extraordinari i anaven dirigits als llogaters que, com a conseqüència de l'impacte econòmic i social de la pandèmia, tinguessin problemes transitoris per atendre el pagament del lloguer, total o parcial, del lloguer, per trobar-se, doncs, en situació d'atur, afectats per un ERTO o que haguessin vist reduïda la seva jornada laboral i, per tant, també els seus ingressos.

El 29 de maig es va suspendre de forma cautelar la presentació de sol·licituds d'aquests ajuts, segons es deia en la resolució de la suspensió, fins que la tramitació i valoració de les sol·licituds ja presentades permetessin analitzar la suficiència del crèdit que fes viable la continuació o no de la presentació de noves sol·licituds.

La pregunta, conseller, és: i ara què? Què fan aquestes persones que estan a l'atur, afectades per un ERTO, que han vist minvar els seus recursos perquè se'ls ha reduït la jornada de treball? Què faran totes aquestes famílies? Perquè suspendre la convocatòria dels ajuts no els dona cap possibilitat. Perquè el fet que hi hagi una suspensió, sense una alternativa, no els dona esperança de poder superar la situació.

I vostè em podrà dir que ja ho van dir al Govern d'Espanya, que no n'hi havia prou amb 14 milions i mig d'euros, que necessitaven més diners que vinguessin del fons estatal. Però aquesta no pot ser la resposta, conseller. No ho pot ser perquè amb aquesta actitud no es dona sortida a les famílies catalanes que pitjor s'ho estan passant a causa de la pandèmia i no ho pot ser perquè, un cop més, com ja els hem dit altres vegades, vostès estan fent evasió competencial.

El Govern de la Generalitat té competències en habitatge. No és un simple gestor de les polítiques ni dels recursos que arriben de l'Estat. Té competències pròpies. Per tant, ha de plantejar polítiques públiques adaptades a les necessitats de cada moment en habitatge i destinar-hi els recursos, també els recursos propis, per executar-les. No fer-ho perjudica els més febles i també perjudica una altra administració, els ajuntaments. Perquè, si una persona, si una família té una situació econòmica insostenible, que li faci impossible pagar el lloguer, acabarà anant a les oficines locals d'habitatge del seu ajuntament i hauran de ser aquestes que, ja sigui a través d'ajuts específics dels ajuntaments, ajuts específics per a l'habitatge, o bé pels recursos d'urgència de serveis socials, se'n facin càrrec. I vostès hauran tornat a carregar la seva omissió, la seva evasió competencial en els ajuntaments. De fet, vostès, conseller, fan un pont entre el Govern d'Espanya, que normalment és el culpable de tots els mals del món, i més, doncs, aquí, en aquest cas, de no posar els recursos suficients per aquests ajuts, i els ajuntaments, que són qui s'ha d'acabar fent càrrec de les necessitats de les famílies.

I vostès tenen competències i tenen recursos. No només els que provenen de les transferències de l'Estat, que després m'hi tornaré a referir, tenen recursos propis, i tenen recursos propis específics per treballar en l'àmbit de l'habitatge. Per exemple, els provinents de l'impost sobre els habitatges buits. Les últimes dades que tenim són les del 2019. En aquell exercici vostès van recaptar més de 11.800.000 euros, una quantitat que ve de l'autoliquidació del model 501 de l'impost sobre habitatges buits. Per tant, recursos no menors, però que encara podrien ser molt més grans si es fes una veritable tasca d'inspecció per lluitar contra els habitatges buits, cosa que

li hem demanat en diverses ocasions i que no fan. Les inspeccions i les sancions als grans tenidors que tinguessin els habitatges buits no sols farien pujar l'import recaptat que haurien de destinar a revertir els efectes perversos precisament de l'existència d'aquests pisos buits, sinó que a més lluitarien contra les ocupacions, que en alguns casos produeixen molts problemes. Per tant, vostès tenen competències i podrien gestionar molt millor els recursos que tenen per tenir-ne més.

Però recuperant el que deia abans respecte als recursos que venen de l'Estat, hem de tenir en compte que, a banda dels 14 milions i mig d'euros que ja han rebut pels ajuts al lloguer per a les persones afectades per la Covid-19, dimarts el Consell de Ministres va aprovar un fons extraordinari de 16.000 milions no reemborsable destinat a les autonomies, del qual Catalunya rebrà, sembla, 3.200 milions, segons reconeixia ahir mateix el vicepresident Aragonès. Per tant, no és un tema de recursos, conseller, és un tema de prioritats.

La pandèmia ens ha posat sobre la taula la realitat de moltes persones, no només en habitatge; s'ha posat de manifest la precarietat de la salut, en l'assistència a les persones grans, però també s'ha posat el focus en la situació tan precària en la que viuen moltes persones, en infrahabitatges, en habitacions compartides, que s'han tornat gairebé insuportables en aquests moments de confinament per la pandèmia.

Per tant, d'aquesta situació n'hauríem de poder extreure conclusions. I una de les més importants és que necessitem polítiques públiques d'habitatge potents, que no se centrin només en l'àmbit pal·liatiu o assistencial, de donar recursos a aquelles famílies que no en tenen per poder fer front al lloguer. Aquesta, ho sabem, no és la solució. Hem de poder aixecar la vista i hem de mirar més enllà de les situacions d'emergència i la urgència. De fet, ja ho hem dit d'altres vegades amb d'altres interpellacions, necessitem polítiques estructurals perquè ningú arribi a la situació d'haver de demanar ajuts per pagar el lloguer. Però, a la vegada, ens cal actuar en aquestes situacions, i ara més que mai, perquè no podem deixar enrere a tantes persones que s'han vist afectades pels efectes econòmics de la pandèmia.

Per tant, conseller, no s'excusin en allò que no els arriba d'altres administracions, gestionin bé els recursos que tenen, prioritzin les seves polítiques, i l'habitatge, sens dubte, ha de ser una de les més importants.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la interpellació, té la paraula ara el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Bona tarda, president. Diputades, diputats..., diputat, en singular. Senyora Rosa Ibarra, emergència sanitària, efectivament, emergència econòmica, emergència social. El conjunt de membres del Govern, i crec que d'aquest Parlament, coincidim en què l'impacte social de la pandèmia ha estat molt significatiu precisament en l'àmbit de l'habitatge. Sovint es parla de les conselleries que toquen temes socials. Jo sempre reclamo que el Departament de Territori, efectivament, amb tot allò que fa referència a transport públic i habitatge, també és una conselleria de l'àmbit social.

Podem afirmar que, amb les mesures impulsades pel Govern de la Generalitat, i també des de l'Estat, s'ha fet una feina necessària per a contenir el brutal impacte provocat pel necessari confinament i les conseqüències, evidentment, econòmiques que ha tingut a les famílies, i per tant la seva impossibilitat de continuar pagant lloguers o hipoteques –aquest no és el moment de repassar totes les mesures que en el context del Reial decret de l'estat d'alarma s'han impulsat durant setmanes a cop de decrets; ja hi haurà temps per analitzar si tota la centralització de la presa de decisions va ser encertada o no, per a gestionar els múltiples àmbits en què les competències estaven i estan en mans de les comunitats autònomes, ens hi referirem en algun cas als efectes negatius d'aquesta centralització–, però alhora també vo-

lem valorar el que la Generalitat ha fet –vostè ho reclamava– per a condicionar, per orientar precisament el que moltes vegades, doncs, a cop de decret enfocava les decisions que es prenen des de Madrid.

La primera qüestió que voldria posar en relleu té a veure amb el problema dels desnonaments. A Catalunya venim d'uns anys en què la mitjana de desnonaments no ha baixat dels tretze mil desnonaments, anual, i per això en la nostra primera actuació, el 13 de març –per tant, estem parlant dels primers dies en què ja vam decretar l'emergència, encara no hi havia estat d'alarma–, vaig enviar una carta, vam enviar una carta al president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, demanant la suspensió de tots els procediments judicials que impliquessin desnonaments i llançaments assenyalats en els dies posteriors. Així ho va entendre el Govern, que ho va demanar per carta, així ho va acordar també el tribunal el mateix dia, i d'aquesta manera també es va incorporar al Reial decret 11/2020, quan l'article 1 suspenia el desnonament i..., establia la suspensió dels desnonaments i llançaments. Per tant, van marcar el camí a fer. No podia ser de cap altra manera, impedir que, en un moment en el que el confinament servia per salvar vides, famílies afectades per processos de desnonament haguessin d'abandonar els seus habitatges per un procediment judicial obert. Avui hem tingut notícies d'un desnonament a l'Hospitalet i hem engegat totes les mesures de les que som capaços per esbrinar per què no s'ha aplicat el Decret de mesures urgents del Govern de la Generalitat i també el *real decreto* de l'Estat.

Una vegada cobert aquest aspecte, el d'evitar desnonaments, sabent que en això es compartia sensibilitat entre els diferents nivells de les administracions, des de la Generalitat vam abordar, efectivament, una altra qüestió, que és, vostè hi feia referència, el parc públic de la Generalitat. Així vam acordar la moratòria en el pagament de lloguer i les quotes d'amortització d'habitatges i locals gestionats per l'Agència Catalana de l'Habitatge, en moltes ocasions patrimoni de l'Institut Català del Sòl.

Aquesta moratòria afecta més de vint mil habitatges, pràcticament 23.000, amb un impacte econòmic estimat de 3 milions d'euros mensuals, en un ajut efectivament a retornar fraccionament. Però vam ser pioners, pioners a tot l'Estat: les famílies que resideixen als habitatges de parc públic, de manera universal, veien reduïda la seva despesa, la destinada al pagament de lloguer, des del mes d'abril i fins al mes de juny. La moratòria permet ajornar el pagament de quotes i retornar les tres mensualitats de forma fraccionada. El perllongament de l'estat d'alarma, doncs, ha fet que ampliéssim aquesta moratòria. I, evidentment, haurem d'analitzar també vulnerabilitats sobrevingudes per tal d'aplicar, si escau, condonacions.

El 20 de març, prèviament a l'activació d'aquesta moratòria, el departament ja anunciava que, atesa la situació d'excepcionalitat, avançàvem les ajudes –també hi feia referència–, els ajuts ordinaris de lloguer a persones grans, de més de seixanta-cinc anys, i també a dones que han patit violència masclista. Deu mil beneficiaris; 14,5 milions d'euros.

He esmentat a l'inici d'aquesta intervenció que la centralització de les decisions ha provocat que, en molts àmbits, la gestió del dia a dia fos més lenta perquè havia de passar per Madrid, i ens hem trobat, també, amb la ingent feina d'haver, de vegades, d'interpretar el que volia dir el Govern de l'Estat en els BOE que periòdicament publicava. Ho hem fet, per exemple, amb la moratòria hipotecària, que s'ha hagut d'interpretar; també amb els ajuts al pagament de lloguer, tant amb els microcrèdits avalats per l'ICO com amb els ajuts directes al lloguer per l'impagament del lloguer, efectivament, per l'impacte econòmic de la Covid-19. Vostè em feia referència a aquesta partida extraordinària de 100 milions d'euros. Amb totes i cadascuna de les mesures aprovades en aquest reial decret hem fet un exercici d'interpretació i d'explicació clara i transparent a la ciutadania. És el que ens toca.

Hi ha coses que no han acabat de funcionar del tot bé, i els vull posar dos exemples. De les mesures adoptades en aquell decret llei –les anunciades, eh?, les que fan referència als microcrèdits i als ajuts directes al lloguer–, una encara no funciona –una encara no funciona–, i l'altra ha tingut una dotació irrisòria, com més endavant resumiré. Estem a punt d'arribar al final de l'estat d'alarma; han passat dos mesos i mig des d'aquell reial decret llei, i els microcrèdits per ajudar els llogaters no s'han desplegat, perquè hi ha entitats financeres que encara no s'hi han sumat, i, efectivament, doncs, sense això, no tenim constància que s'hagin començat a gestionar aquests ajuts a particulars directament.

I de l'altra –i ho vam advertir des del principi–, dels ajuts directes, que era a partir d'una modificació del Plan estatal de la vivienda, amb aquests 100 milions d'euros, només 14,5 milions han estat per a Catalunya, malgrat que Catalunya suposa el 16,5 per cent de la població de l'Estat i té, segurament, també, en matèria de mercat de lloguer, hauria de tindre, una correcció a l'alça, una mitjana de rendes de lloguer superior a la majoria de territoris. I per això, des d'un primer moment, vam adreçar-nos al ministeri sobre la necessitat d'ampliar la dotació a compte de fons extraordinaris que l'Estat estava habilitant per actuar per aquestes ajudes directes al pagament del lloguer, aquests 14,5 milions d'euros, que eren i són insuficients per les noves necessitats de la pandèmia i també de les preexistents. A les trobades que el president Torra ha anat fent, també, amb el president Sánchez –aquestes trobades dominicals amb tots els presidents de les comunitats autònomes– també ho hem posat sobre la taula.

Malgrat tot, evidentment, vam, al moment de rebre la transferència, començar, vam activar, via resolució del Departament de Territori, el que era, doncs, el sistema amb el que les persones, les famílies, que volguessin disposar..., que poguessin, que haguessin de disposar d'aquests ajuts, presentessin sol·licituds. Ho vam començar amb un sistema de subvenció sense concurrència competitiva, resolent per ordre de la presentació de la documentació completa i correcta i fins a exhauriment de la dotació pressupostària. Ho vam regular, també, amb uns paràmetres adients al mercat de Catalunya; amb 750 euros mensuals com a molt a Barcelona ciutat i la demarcació de Barcelona. La línia preveia que l'ajut s'atorgaria per cobrir els rebuts de sis mesos, entre abril i setembre de 2020, i, per tant, vam pensar que això ho podríem tindre obert entre el 19 de maig i el 30 de setembre. Vam obrir la convocatòria, efectivament, el 19 de maig i només deu dies després ens hem vist obligats a suspendre-la cautelarment. Vostè hi feia referència. Perquè hem rebut 15.500 sol·licituds. No m'estendré en l'explicació per demarcacions. Però aquest important nombre de sol·licituds presentades suposa un doble repte: primer, el de gestió –primer, el de gestió–, 15.500 sol·licituds són moltes a gestionar–, i, l'altre, efectivament, és l'aspecte econòmic; comptem només amb 14,5 milions d'euros. Així ho hem denunciat des del primer moment. Amb això cobriríem, només, l'import d'un mes, d'aquestes més de 15.500 sol·licituds. Suposant que totes fossin correctes, eh?, suposant que totes fossin favorables i totes es demanessin per l'import màxim establert per a cada àmbit territorial, que tampoc ha de ser així, no?

I, efectivament, altres comunitats autònomes han passat ajuts ordinaris del Plan estatal de vivienda a aquests ajuts específics. Nosaltres creiem que això no ho havíem de fer, perquè havíem de mantenir els ajuts ordinaris que tenim activats ja i que suposen 20 milions d'euros, al marge de les específiques per la Covid-19. O que s'havien de poder utilitzar els romanents del *plan estatal*. Nosaltres en això tampoc hi estem massa d'acord. Creiem que, en tot cas, el que s'hauria d'habilitar és el fons d'eficiència que havíem tingut en altres circumstàncies, en altres moments polítics, per precisament poder aprofitar més aquests diners les comunitats autònomes amb més necessitats, i Catalunya sempre accedíem a aquests fons d'eficiència. Això s'ha eliminat, i ho ha eliminat l'actual Govern de l'Estat.

En tot cas, si fem la previsió en l'escenari dels sis mesos que cobreix la línia d'ajuts, ens trobem amb un potencial màxim, només amb les presentades en aquests deu dies, abans de suspendre, superior als 64 milions d'euros, i l'Estat ens en va transferir 14,5. Per tant, aquí hi ha un decalatge molt important.

Sabem que són setmanes i mesos en els quals les necessitats es multipliquen, en l'emergència sanitària, com veiem cada dia; en suport a les empreses, ajudant-les per reactivar l'economia; en escoles, amb l'increment de professorat; en transport públic, que ha patit una davallada de la demanda que ha provocat un forat de 500 milions d'euros –d'això també en podrem parlar algun altre dia. Hi insistim: les necessitats són moltes.

Tanmateix, aquest és un govern que està al costat dels catalans i de les catalanes i que sap que l'habitatge és un bé de primera necessitat. Per aquest motiu estem satisfets de poder anunciar, avui, des d'aquest faristol, que hem acordat amb el vicepresident d'Economia aportar 5 milions, 5 milions d'euros, procedents del fons de contingència, per contribuir a aquesta necessitat urgent; 5 milions que se sumaran als 14,5 transferits per part de l'Estat. Amb aquests 5 milions provinents de la Generalitat podrem arribar a més famílies, encara que no a totes les que voldríem, però sí a més llars del país.

Reiterem que cal una aportació addicional de l'Estat. I li demano, diputada Ibarra, que ens ajudi, que ajudi els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que tenen dificultats en l'habitatge. Avui hem tractat d'explicar quina era la situació, però sens dubte necessitem que des del Govern de l'Estat s'augmenti substancialment la partida dedicada a ajuts específics al pagament del lloguer.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té el torn de nou la diputada. Quan vulgui.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, conseller, gràcies per la resposta i per les seves explicacions. Coincidim en què estem davant d'una situació extraordinària, d'una situació que mai ens havíem trobat, i que, per tant, davant de situacions extraordinàries, hem de prendre mesures extraordinàries. I, sens dubte, els 5 milions que vostè acaba d'anunciar, doncs, home, més val això que res, però no són, diguem-ne, l'import necessari per poder fer front, en habitatge, a les necessitats que té la nostra societat, no?

I vostè em deia: «Demanem al Govern de l'Estat que ens doni més recursos.» Però jo li recordava que de recursos en tenim, eh?, que tenim recursos provinents d'aquest altre fons de 16.000 milions, que arribaran, i que, per tant, és un tema de prioritzar a què van destinats aquests diners que ens arribaran, també, i que és un tema de prioritzar les polítiques d'habitatge i de destinar-hi més recursos dels propis, que, com he dit, tenim recursos propis d'habitatge.

De tota manera, ho deia també en la meva primera intervenció, hem fet moltes interpellacions i mocions sobre habitatge en què hem plantejat estratègies, diguem-ne, estructurals. Possiblement, si aquests debats haguessin tingut fruit d'una manera més ràpida, potser no ens haguéssim trobat en el moment en el que ens trobem ara, d'urgència i amb una situació de moltes persones que viuen en situacions realment de vulnerabilitat –residencial també–, i, per tant, aquell debat que hauríem d'haver fet l'hem de reprendre, possiblement, però ara estem en un altre punt, ara estem en un altre pla. Ara és un tema d'afrontar l'excepcionalitat i la urgència que se'ns ha posat sobre la taula.

I, en aquest sentit, li demanem que ens digui, per exemple, de les sol·licituds que ja s'han presentat, doncs, quan s'acabarà de fer la seva tramitació i si hi tindran dret, el mateix dret, totes les sol·licituds; si es farà un acompanyament d'aquelles famílies que potser han optat per presentar les sol·licituds a través de la web i que, per exem-

ple, no ho han fet prou bé o els falta documentació per adjuntar. Vostè parlava, no?, ho ha deixat caure..., les sol·licituds, que estiguin ben presentades, que tinguin tota la documentació. Si hi ha algú que no ha presentat tota la documentació, que no ho ha fet prou bé..., i això pot ser que no sigui l'excepció, sinó que sigui la tònica general, perquè, doncs, hi ha hagut les oficines locals d'habitatge, perquè ho han hagut de fer a través de la web; no seria just, entenem nosaltres, que aquestes persones quedessin excloses per manca d'acompanyament a l'hora de tramitar aquests ajuts.

Li demanem també coordinació amb els ajuntaments, perquè puguin tenir tota la informació respecte a les persones que han demanat aquests ajuts dins el seu municipi, i perquè no els podem deixar sols, tampoc, davant d'aquestes necessitats, d'unes necessitats de persones que al final acabaran atenent ells mateixos. I també de compartir, ja ho hem dit, amb els municipis aquesta informació, reforçant les oficines locals d'habitatge, perquè poden tenir realment una allau de sol·licituds d'informació, una allau de consultes i, per tant, necessiten que tinguin un reforç.

I crec que s'ha d'actuar en dos àmbits, bàsicament. Un, en el parc públic d'habitatge, mantenint la moratòria i plantejant l'exoneració directament en els casos de famílies que no puguin fer front al pagament. No es pot generar més angoixa a les famílies que veuen com no tenen feina, com han de recórrer als serveis socials dels ajuntaments o a les entitats del tercer sector per cobrir les seves necessitats més bàsiques. I tot i que l'ingrés mínim vital realment serà un ajut important per ells, no ho cobrirà tot. I, per tant, creiem que vostès que poden fer, diguéssim, aquesta actuació directa en el parc públic..., s'ha de fer.

I, en el parc privat, creiem que també han d'actuar, aixecant la suspensió dels ajuts al lloguer per als afectats de la Covid-19, dotant-la de prou recursos perquè arribi a tots els afectats que ho necessitin, però també mediant entre propietaris i llogaters per tal que, en aquesta etapa excepcional, que no durarà dos mesos ni tres, sinó que s'allargarà bastant de temps, fer-los la reflexió, als propietaris, per tal de que facin els lloguers més assequibles a la nova realitat que viuen, no? I això ho han de fer o es pot fer a través d'una eina potent d'intermediació que podrien tenir les oficines locals d'habitatge, però també creiem que el seu departament ho ha de fer buscant una negociació, diguem-ne, amb entitats, amb associacions que aglutinen petits i grans tenidors.

Acabo, conseller, i ho faig recordant unes declaracions que vaig sentir d'un responsable de Càritas, que deia una cosa que ens pot semblar òbvia, però que en aquests dies s'ha manifestat més real que mai, i és que ningú pot tenir, pot emprendre una vida digna sense tenir un habitatge digne. Doncs treballem perquè, al cap i a la fi, això sigui possible, fins i tot en els moments en què estem vivint.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per fer la seva rèplica, té un torn, de nou, el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... –diputades, només–, som els únics que tenim un impost d'habitatges buits i som els únics que destinem aquest, doncs, import íntegrament a polítiques d'habitatge, perquè som els únics que el tenim. I, per tant, em sap greu que em reclami que fem o deixem de fer amb els habitatges buits, quan som els únics i els que hem marcat camí en aquest tema, no?

En tot cas, els 16.000 milions del fons finalista que ha promès l'Estat, i que no acaba d'arribar –no acaba d'arribar–, dona per a molt i alhora dona per a molt poc, perquè tothom l'estira, no? Evidentment, ha de ser per la factura sanitària, ha de ser per la factura social. Teòricament, hi hauria d'haver hagut un fons finalista per transport públic –així se'm va dir i repetir per part del ministre–, i, finalment, també està inclòs en aquests 16.000 milions. Per tant, això dels 16.000 milions no és elàs-

tic –no és elàstic–, senyora Ibarra. Jo li demanaria, i li torno a reclamar que ens ajudi, que aquests 16.000 milions siguin..., aquests fons finalistes, doncs, estiguin més ben dotats i més ben definits, tant els seus criteris de repartiment entre comunitats autònomes com els temes als quals van destinats, no? Insisteixo en aquest fons per transport públic; no és menor, eh? Perquè, clar, ja són diners que haguéssim pogut dedicar a polítiques d'habitatge i segurament no podrem perquè haurem de dedicar transport públic, tot i que se'ns havia dit que hi hauria un fons finalista per transport públic, no?

I, en tot cas, parlant de 16.000 milions, li voldria recordar que hi ha un altre 16.000 milions que és el dèficit fiscal –aquest és cada any, no és un fons finalista només per una crisi sanitària–, i que amb aquests 16.000 milions segurament el Govern de la Generalitat disposaria de molts més recursos per fer polítiques d'habitatge molt més estructurals. No vull deixar de recordar-l'hi, perquè és una xifra realment impressionant. I, realment, doncs, és la que ens permetria fer part de les polítiques que vostè i molts ajuntaments reclamen, i que nosaltres també compartim, aquestes majors polítiques o aquestes millors polítiques estructurals en matèria d'habitatge.

Fixi's, en la línia dels 100 milions extraordinaris dels quals ens en van tocar només 14,5, malgrat que siguem el 16,5 de població, ara hi afegim aquests 5 milions des dels fons de contingències –el que he anunciat fa un moment des d'aquest faristol–; complim la proporció 70/30 que també complim amb els fons del Plan estatal de la vivienda, i ara, en tot cas, havent, doncs, aportat el que ens pertocava des del Govern de la Generalitat, sí, és hora de reclamar que l'Estat doti de nou aquesta línia d'ajuts extraordinària amb, com a mínim, 100 milions d'euros més. Com a mínim que hi siguin. I, home, demanaria que ens toqués el que ens hauria de pertocar com a població. Però si ens en pertocuen 14,5, doncs, miri, ja tornarem nosaltres a igualar-ho amb els 5 milions de la proporció 70/30. Però, en tot cas, com a mínim ara, doncs sí que tenim tota la justificació del món per reclamar que hi hagi més dotació per part de l'Estat. I li torno a reclamar ajuda.

Les sol·licituds s'han presentat segons una convocatòria –abans ho explicava– que va per ordre. Les vam tancar perquè superàvem de molt les capacitats dels fons transferits. S'han gestionat amb molta agilitat malgrat la pandèmia. L'Agència de l'Habitatge de Catalunya ha contractat trenta-dos informadors, de manera extraordinària, que, a través d'una línia 900, han estat parlant i trucant amb totes les persones que ho havien de menester i que ho havien sol·licitat. Ja hem enviat tota aquesta informació als ajuntaments i ara seran els ajuntaments, a través de les oficines d'habitatge locals, que també, doncs, acabaran de completar aquestes sol·licituds. I, per tant, la gestió ha estat més que correcta, inclús, eh?, en aquests moments de difícil gestió degut a la pandèmia: trenta-dos informadors extraordinaris, una línia 900, totes gestionades, informació enviada als ajuntaments... Tot això ja està fet. I, a partir d'aquest intercanvi d'informació, veurem, efectivament, fins a on arriben: els 14,5 més els 5 que avui hem anunciat dels fons de contingència del Govern de la Generalitat.

I, a partir d'aquí, què quedarà? Doncs els microcrèdits, aquella línia que es va anunciar a bombo i platerets i que abans li deia jo que encara no està activada. També: ajudi'ns, faci que el Govern de l'Estat faci entrar totes les entitats financeres en aquest tipus d'ajudes –que n'hi han moltes que encara no hi han entrat– i que, més enllà de que les entitats financeres signin els convenis corresponents, també s'activin a nivell ja..., que arribin a les persones i a les famílies. Per tant... Diguéssim, perquè això dels microcrèdits ja fa setmanes que dura, i encara no està actiu, eh?

Per tant, nosaltres ho igualem amb 5 milions d'euros, gestionem les ajudes, queden els microcrèdits, i li demano que, en tot cas, apressi el ministeri que això s'activi d'una vegada, perquè ja fa setmanes que es va anunciar. I també, a partir d'aquí, ajudi'ns a que hi hagi més fons, tant específics com genèrics, del Ministerio de Transportes y

Agenda Urbana per fer millors polítiques d'habitatge. També és responsabilitat seva que des del Govern de l'Estat s'habilitin aquestes línies econòmiques.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19

300-00266/12

La següent interpellació és sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Consellera, diputades i diputat, sol, avui estic contenta d'estar aquí per tornar a parlar, altra vegada, del món local. Abans, però, m'agradaria parar un moment i tenir un record per totes aquelles persones que han perdut algun familiar, algun amic o algun conegut durant aquesta pandèmia.

Segurament, consellera, vivim la crisi més greu del darrer segle. I, davant d'aquesta gran dificultat, els ajuntaments han tornat a demostrar el seu lideratge, amb actitud de col·laboració i gestionant competències que, en la majoria de casos, no li eren pròpies, perquè, de fet, la Covid ho ha convulsionat tot.

Consellera, vostè té totes les competències en relació amb les administracions locals, i, per tant, és com dir que és la cap visible i la referent de tots els municipis de Catalunya. Però sap qui ha estat a la porta d'emergència quan han aparegut els problemes? Doncs han estat els ajuntaments, que han atès tot tipus de dificultats, relacionades amb les escoles bressol, amb els mercats, amb l'habitatge, amb els casals d'estiu, amb les piscines, amb les activitats esportives, amb els problemes de seguretat ciutadana, amb el comerç local, amb les platges... I podria anar fent un llarg etcètera.

Durant aquesta pandèmia, el món local s'ha trobat sol, abandonat, sense interlocutor, sense suport institucional. Vaja, que els ajuntaments, per dir-ho d'alguna manera, consellera, no estan contents amb la seva gestió. Això, per dir-ho suaument. De fet, no soc només jo que ho diu: també ho expressen els representants polítics del seu partit, encara que amb boca petita, no fos cas que aixequessin polseguera. De fet, en l'últim Ple, el diputat Solsona deia que en els propers mesos ens podem trobar amb una emergència en el món local si no hi posem més recursos. I, de fet, hi coincideixo plenament.

Vostè deia que era una voluntat del Govern relacionar-se amb l'Administració local i fer-ho des del principi de reconeixement, de coordinació i de cooperació. Però les seves paraules no es tradueixen en fets. I l'hi demostraré.

Parlem de temes educatius en el món local. Ha estat un caos, un despropòsit continu, una manca de coordinació i de definició, una absència total de lideratge, del seu lideratge, consellera. Han estat els ajuntaments que han hagut d'espavilar-se per fer-se càrrec de la compra i distribució d'equips electrònics per als nostres escolars, de la desinfecció de les instal·lacions educatives, del repartiment de les targetes moneder, del manteniment dels serveis de les escoles bressol conservant tot el seu personal sabent que no ingressarien res; el descontrol i indefinició amb els casals d'estiu...

I, consellera, per què creu que ho han hagut de fer les alcaldesses i els alcaldes, totes aquestes qüestions? Doncs perquè vostè no hi era. I perquè s'havien d'atendre les desigualtats educatives. Per posar un exemple molt paradigmàtic: sap qui ha pagat, distribuït i entregat els aparells electrònics i les connexions de tots els alumnes de Vilanova del Camí, a la Conca d'Òdena? Doncs ni més ni menys que l'ajunta-

ment. La seva alcaldessa no ha rebut ni un sol aparell. Ni un. Això és un cas escandalós –escandalós–, però, malauradament, s'ha repetit en molts altres ajuntaments.

I, parlant de la Conca d'Òdena, el primer i únic confinament delimitat d'un territori concret de Catalunya que es va decidir de forma unilateral –això sí que els agrada, eh?–, però sense coordinació amb els ajuntaments implicats, que van saber del tancament efectiu de la Conca d'Òdena tan sols una estona abans. Home, consellera, això de dir que és una comunicació fluïda, coordinació i cooperació i principi de reconeixement amb les corporacions locals... Home, jo no ho diria així, eh?

I deixi'm acabar aquest apartat educatiu demanant-li que especifiqui exactament als ajuntaments com han de fer la cessió dels espais municipals de cara al curs vinent. Hauran de cedir espais al sistema educatiu públic? I al concertat? Ens calen respostes immediates, perquè, clar, com aquell qui diu el curs està a quatre dies de començar.

I en l'àmbit sanitari, consellera? Els ajuntaments han hagut de comprar i distribuir equips de protecció individual per als seus treballadors –sort n'han tingut de la diputació–; han cedit espais per muntar hospitals de campanya; han desinfectat residències de la gent gran, en molts casos amb l'ajuda de l'UME. Vostès van arribar tard i malament. La manca de lideratge, d'atenció i de coordinació per part de l'Administració catalana ha estat un constant. Hi ha hagut una mala gestió i improvisació a l'hora de fer recomanacions als familiars de les residències, sovint contradictòries. Com també la manca de transparència en les dades que s'han aportat. Han tancat CAPs i consultoris locals, que, per cert, encara estan tancats.

Deixi'm explicar-li una cosa. El consultori mèdic local de Mas de Barberans... –suposo que sap on és. És un municipi aproximat de sis-cents habitants, on hi ha un consultori mèdic local que porta tres mesos tancat. Tres. La població d'aquest municipi és molt envellida, no disposa de cap transport públic per accedir al CAP més proper, que està lluny, a disset quilòmetres. Els seus habitants no poden ni parlar amb els metges habituals del seu consultori local. I el més significatiu de Mas de Barberans és que no hi ha hagut ni un sol cas de coronavirus.

Sap quina comunicació i coordinació per a la reobertura d'aquest consultori ha establert la Generalitat amb l'ajuntament? Doncs cap ni una, consellera. Cap ni una. Cap explicació. I, mentrestant, creix l'angoixa que pateixen les persones més vulnerables.

Ara anuncien els 7,7 milions d'euros per reforç d'estiu i poder assumir les noves tasques que venen. Però no existeix cap programa de salut pública per als municipis turístics que pugui reforçar la primària. Consellera, falten només sis dies, sis dies perquè entrem a l'estiu.

S'han de revertir les retallades cap al món local d'una vegada per totes i també la greu morositat en els pagaments de tot tipus de transferències de l'actual Govern de la Generalitat. Perquè els ajuntaments han d'actuar cada dia per mantenir els seus serveis essencials. Sap que li calen als ajuntaments, consellera? Aprovar de forma immediata un pla de xoc econòmic i social per als ajuntaments per fer front a aquesta reconstrucció. Els ajuntaments han incrementat exponencialment el seu grau de decisió i d'acció durant els darrers mesos, han fet ús de tots els recursos propis disponibles i ho han fet amb ommissió d'acció de les conselleries del seu Govern.

Suposo que sap que en les darreres setmanes i mesos els ajuntaments pateixen i veuran reduïts notablement els ingressos perquè han aprovat mesures d'alliberament fiscal per a la seva ciutadania. El retard en el seu calendari fiscal de pagaments produirà un desequilibri pressupostari i, per tant, serà impossible per a molts ajuntaments complir amb la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. Segurament estarem d'acord que per recuperar i reconstruir el país necessitem disposar del superàvit econòmic i dels romanents de tresoreria per fer plans de xoc a curt termini per recuperar el creixement econòmic.

Per això, consellera, cal que hi hagi comunicació amb l'Estat. I sol·licitem, amb diàleg, cooperació i voluntat, i no amb discursos abrandats, que un cop superat el cop més fort d'aquesta pandèmia s'abordi de forma definitiva una reforma integral de la Llei de bases de règim local i una reforma de la Llei d'hisendes locals.

I el PUOSC, consellera? Quan pensen resoldre la convocatòria? Ens agradaria que ens ho expliqués.

Consellera, per acabar aquest primer bloc m'agradaria parlar del Feder. Com pot ser que vostès, el seu Govern, decideixi reassignar els recursos del Fons Europeu de Desenvolupament Regional per destinar-los a despesa sanitària derivada del coronavirus sense coordinar-ho ni pactar-ho ni debatre-ho amb els ajuntaments? Sap què suposa per als ajuntaments, centres de recerca o universitats aquesta decisió? Parlem de 180 milions d'euros que afecten a projectes de l'àmbit local i de recerca.

I això ho ha decidit el seu Govern, perquè l'Estat deixava ben clar que era una decisió de les comunitats autònomes fer aquest moviment i no era una obligació –això ha de quedar ben clar–, no era una obligació. Com ho diu el vicepresident Aragonès? Ah, sí; sempre diu –referint-se a l'Estat– «exigim...»; ho té molt estudiat. Doncs, miri, avui el meu grup parlamentari li exigim la rectificació immediata d'aquesta decisió, perquè els ajuntaments ja ho estan passant prou malament perquè vostès, en comptes d'ajudar, hi posin traves, consellera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la interpellació, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Quan vulgui

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Bé; gràcies, president. Senyora diputada, diputades, diputat, conseller, bé, sincerament, ha estat una intervenció que ha fet la senyora diputada, doncs, una mica barrejant tots els conceptes. Jo crec que donava per diferents interpel·lacions, entre d'altres coses, doncs, perquè vostè m'està demanant aquí explicacions que, malauradament, no li pertoquen al meu departament, perquè no en tinc les plenes competències. I, per tant, doncs, hauríem de desgranar aquesta interpel·lació amb els diferents membres del Govern, que estic del tot convençuda que li podrien donar les explicacions de què, com i de quina manera estem gestionant, hem hagut de gestionar aquesta crisi sanitària i, sobretot, com estem encarant aquesta etapa de reactivació, aquesta etapa de reparació econòmica i social dels danys produïts per la crisi, i, alhora, què hem anat fent fins ara per acompanyar la ciutadania en la gestió d'aquesta crisi sanitària i acompanyar, també, les diferents administracions.

Miri, jo he estat alcaldessa durant nou anys del meu municipi i, per tant, sé perfectament què és el món local, sé perfectament què representa el món local i sé perfectament què està patint el món local.

I el primer que està patint, malauradament, no ve de la mà directa de la Generalitat de Catalunya. Permeti'm que l'hi digui així. No és així, i vostè ho sap. Miri, el món local va quedar fortament colpit en la darrera crisi econòmica que vàrem patir; una crisi econòmica que va comportar decisions, com la de l'aplicació de la Llei d'estabilitat pressupostària i com l'aplicació de la Ley de racionalización y sostenibilidad de la Administración local, unes lleis que van minvar, van manllevar i van castigar totes les competències del món local disminuint-ne la seva autonomia.

I, per tant, encara ens trobem aquí. Ens trobem encara amb unes administracions locals que estan castigades quan han estat les administracions locals que millor han gestionat els recursos econòmics. I ens trobem davant d'un es administracions locals tractades com a menors d'edat, que no poden disposar ni dels seus estalvis, ni dels seus romanents, ni dels seus superàvits, en aquest cas per poder fer front a aquesta despesa sobrevinguda a causa de la Covid-19 i poder fer front també a aquesta reparació i a aquesta reactivació econòmica i social que caldrà també per als nostres

municipis, una reactivació econòmica i social que també requerirà de recursos. I si els ajuntaments poguessin gestionar directament els seus recursos, com hauria de ser –com hauria de ser–, podrien destinar tot aquest superàvit, tot aquest estalvi, tots aquests romanents de tresoreria a mesures de reactivació econòmica o a mesures per reparar totes aquestes despeses sanitàries sobrevingudes a causa de la Covid-19.

No només això, sinó que, a més a més, vostès –vostès– es varen comprometre a que, si governaven, retirarien aquesta llei. Però, saben què? Que fa dos anys que estan governant i ni han retirat aquesta llei, estant governant amb lleis aprovades pel Partit Popular, lleis vergonyoses com la llei mordassa o aquesta LRSAL, i estan, a més a més, gestionant –estan gestionant– uns pressupostos aprovats pel Partit Popular i ho fan amb tota la comoditat del món. Això sí, amb «*el Gobierno más progresista de la historia de España*», però gestionant amb comoditat uns pressupostos aprovats i treballats pel Partit Popular. Això és el que estan fent vostès des de Madrid. Per tant, lliçons del que ha de fer el Govern de Catalunya, poques.

I, si vol, parlem de recursos, parlem de recursos. I ja no li parlaré del dèficit fiscal. I sap per què no n'hi parlaré, del dèficit fiscal? Perquè vostès, el seu Govern, no només han deixat de publicar-lo, sinó que han decidit deixar de calcular-lo. Han decidit deixar de calcular per deixar d'evidenciar aquests més de 16.000 milions d'euros a l'any que marxen de Catalunya per no tornar. Un dèficit fiscal que, si poguéssim disposar-ne, tindríem uns recursos per poder fer front a tota la realitat i a totes les mancances que hi han en el nostre país. Però li he dit que no li parlaria del dèficit fiscal, parlem dels pressupostos de l'Estat, aquests que vostès estan gestionant amb total comoditat aprovats pel Partit Popular; uns pressupostos que, tant és qui gestioni l'Estat espanyol, qui governi a l'Estat espanyol, mai donen compliment a la realitat i a les necessitats de Catalunya pressupostades per part del Govern de l'Estat, perquè mai executen, ni de bon tros, la totalitat dels recursos que preveuen destinar a Catalunya. I aquesta també és una realitat en la que ens trobem. I des del Govern de Catalunya què fem? Doncs gestionem els nostres recursos i ho fem de la mà del món local, i tractant les administracions locals com a administracions majors d'edat, amb plenes competències. I, per tant, sí, ho fem des del reconeixement, des de la coordinació i des de la cooperació.

Probablement, doncs, vostè no ha pogut estar al cas de com s'ha estat gestionant aquests darrers tres mesos i del nombre infinit de reunions que hem dut a terme amb el món local, perquè en tots els diferents àmbits el món local ha estat present en la presa de decisions del Govern de Catalunya. Ha estat present en el Procicat, que ha estat l'òrgan gestor d'aquesta crisi sanitària, que, com vostè ha dit, és d'una magnitud enorme i que en el darrer segle no havíem patit una cosa igual. I el món local hi ha estat present, en la presa de decisions del Procicat.

I el món local ha estat present també en totes les preses de decisions en els diferents àmbits en els que ens hem reunit. I en aquesta taula bilateral que es va crear, Govern de la Generalitat i governs locals, on hi eren presents les entitats municipalistes, on hi eren presents els presidents de les quatre diputacions –i presidenta–, on hi eren presents l'Ajuntament de Barcelona, entenent-lo com a cap i casal del nostre país, i on hi era present també l'Associació de Micropobles, així com els diferents delegats territorials de la Generalitat.

Per tant, totes les decisions s'han treballat, s'han coordinat, s'han informat i s'han pres conjuntament amb el món local, des del primer dia, perquè des del Govern de Catalunya sí que ens creiem la importància del món local i sí que ens creiem aquestes polítiques de treballar des del reconeixement, des de la coordinació i des de la cooperació.

Em parlava vostè del Feder. Doncs, miri, precisament, en el tema del Feder, i perquè el Govern abans de prendre decisions consulta i treballa amb el món local, ahir precisament vàrem tenir una reunió amb el món local per parlar d'aquest tema, i ahir precisament es va posar sobre la taula de quina manera calia abordar garan-

tir aquests recursos per tal de que les administracions locals en puguin disposar i aquests Feder es puguin dur a terme. I aquesta és la voluntat del Govern de Catalunya. I aquest és el compromís que ahir mateix vàrem tornar a prendre, davant del món local, en aquesta trobada que li estic explicant que ahir a la tarda es va produir, per garantir que tots aquests projectes es duran a terme, perquè són projectes importants per al territori, són projectes de desenvolupament econòmic, són projectes interessants, són projectes més necessaris que mai, i sobretot ara, després d'aquesta crisi.

Em parlava també..., vostè parlava del superàvit, dels romanents de tresoreria que necessiten els ajuntaments, i ens demana al Govern de Catalunya comunicació amb l'Estat. Perdoni, no es tracta de comunicació amb l'Estat, que els ajuntaments puguin tenir superàvit o puguin disposar dels romanents de tresoreria, el que cal és voluntat política del Govern de l'Estat de que els ajuntaments puguin disposar d'aquests recursos econòmics per fer front a aquesta despesa sanitària sobrevinguda i per fer front a totes les despeses que ens vindran de reactivació econòmica i de protecció social dels nostres ciutadans i ciutadanes.

No cal diàleg, s'ha dialogat molt, se n'ha parlat molt. L'hi recordo, el mateix president Torra, a cada reunió de presidents que ha tingut, que n'han tingut gairebé una quinzena, ha estat posant sobre la taula la necessitat de que el món local pugui disposar d'aquests recursos. A més a més de moltes altres propostes que ha fet. Però aquesta, reiteradament i cada setmana, cada diumenge, a la conferència de presidents..., el president Torra ha posat sobre la taula la necessitat que el món local disposi d'aquests recursos. Per tant, escolti'm, comunicació, tota, setmana rere setmana; ara el que falta –el que falta– és voluntat política real del Govern de l'Estat espanyol perquè els ajuntaments puguin disposar d'aquests recursos. I aquí..., potser vostè ens ho aclarirà, però aquí està el dubte més important, perquè, de fet, si la voluntat fos aquesta, imagino que la decisió ja s'hagués pres, però bé.

I també em parlava del PUOSC. Doncs miri, el PUOSC està a punt de resoldre's. De fet, i malauradament, s'hauria d'haver resolt, però aquesta crisi sanitària que ho ha capgirat tot, també, doncs, ha aturat la resolució dels PUOSC, com s'han aturat tots els procediments que estaven iniciats. I, per tant, ara, en aquest moment, i a partir d'aquesta setmana, avui mateix –avui mateix– es resol ja el tema del PUOSC, i ja es comunicarà, doncs, de manera provisional, quina ha estat la resolució dels més de 2.500 projectes de PUOSC que des del món local s'han demanat al Govern de la Generalitat de Catalunya; ho recordem, un govern que ha recuperat aquesta eina tan important de cooperació en la inversió amb el món local com és el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, un pla, doncs, que durant molts anys havia estat aturat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té un torn de nou la diputada. Endavant.

Marta Moreta Rovira

Consellera, és que estava esperant aquesta resposta: la culpa és de Madrid, sempre és de Madrid. I té la barra de dir –té la barra de dir– que no li pertoca perquè no és el seu departament. Però vostè no forma part del Govern? O que no es comuniquen? No, de fet, és que no es comuniquen, aquest és el problema, que de comunicació no n'hi ha cap ni una, zero. I per això té la barra de sortir aquí..., i diu que, com no és el seu departament, doncs, no li pertoca. Home, no està a l'alçada aquesta resposta, eh?, consellera. Sap greu, però també m'enfada, eh? A mi m'enfada molt que no pugui parlar dels casals d'estiu, de les escoles i de tots els problemes que tenen els ajuntaments, per molt que hagi sigut alcaldessa. Miri, jo soc regidora des de fa anys i parlo amb molts ajuntaments, amb moltíssims.

A veure, consellera, primer, anem per pams de tot el que ha dit. El PSOE es va abstenir a l'LRSAL. Ho dic per si no se'n recorda. Es va abstenir. I Convergència, també –també. Per tant, menys lliçons, eh?

M'agradaria continuar també amb el tema dels fons de cooperació, que no hem pogut parlar-ne encara. Just fa una setmana el president deia que començarien a fer efectiu el pagament del 50 per cent del Fons de Cooperació Local. Ja era hora, també, ja era hora, eh? Però, després d'aquesta crisi, de totes maneres cal activar de forma més contundent el Fons de Cooperació Local, perquè la pandèmia, de fet, fa que quedi desfasat, eh? Necessitem augmentar els recursos provinents del Fons de Cooperació. Sap quant ha rebut la Generalitat de Catalunya, d'aquests mesos d'estat d'alarma? Doncs aproximadament uns 3.000 milions d'euros, més o menys, eh? Sap quant n'han rebut els ajuntaments d'aquests? Doncs zero –zero–, eh?, gens. Per tant, no em digui que vostès pensen i col·laboren amb els ajuntaments, perquè és que hi han ajuntaments que encara estan esperant l'ajuda del temporal Gloria.

A veure, voldria fer esment sobre el Decret 16/2020, que es va aprovar a principis de juny, de temes de plans d'ocupació. El decret, de fet, no aporta gaire solució urgent als ajuntaments; proposen donar suport a la planificació estratègica i territorial de la reactivació econòmica, prioritzant ajuntaments més grans de cinquanta mil habitants i deixant aquesta planificació en mans dels consells comarcals a la resta de municipis. A Catalunya hi han 947 municipis, dels quals vint-i-tres són més grans de cinquanta mil habitants, i els 924 restants no podran planificar una estratègia territorial del seu municipi, ho hauran de fer a través dels consells comarcals, amb totes les seves peculiaritats. Nosaltres no ho compartim. És insuficient disposar de dos tècnics per comarca. Això no arriba ni per a pipes. Cal ampliar l'oferta del SOC per pal·liar els efectes de la pandèmia i dotar de recursos els ajuntaments, amb plans d'ocupació extraordinaris, en el període que encetem de reconstrucció.

Miri, la diputació s'ha posat les piles, ha treballat en la reactivació socioeconòmica dels ens locals portant a terme un pla de xoc que mobilitzarà 1.000 milions d'euros. Els ajuntaments, consellera, poden esperar poc més. O sigui que crec que poden esperar gens. No es poden sentir mai més abandonats d'aquesta forma, malgrat que vostè digui que hi ha tingut molta relació. Perquè sap què passa? Com solucionaran els problemes que tenen, per exemple, amb els bancs d'aliments, que cada dia hi han cues més llargues? O com s'hauria de fer per fer un pla extraordinari de beques adreçat a infants i joves perquè ningú es quedi fora de l'activitat esportiva o lúdica per falta de recursos econòmics?

Ens fa falta, consellera, un fons econòmic per als ajuntaments en el transport públic col·lectiu urbà que cobreixi el dèficit generat per aquesta pandèmia. De fet, ho deia abans el conseller. Resulta imprescindible dotar els ajuntaments de nous recursos addicionals.

Vostè havia d'haver entomat les relacions amb el món local des de l'inici. No hi ha hagut ni coordinació, com li deia, ni transparència en la gestió; i falta de cooperació en molts moments. No ha buscat mai la complicitat amb els ajuntaments. Vostè ha dedicat tots els seus esforços a fer de consellera de la Presidència, sortir a la tele i no dedicar-se ni un minut als ajuntaments. Sobretot, consellera, sap què els cal als ajuntaments? Que es donin instruccions molt clares –molt clares–, que els faciliti els tràmits, i que siguin àgils.

Actui ja, consellera, perquè es trobarà que, quan toquin el xiulet per demanar suport als ajuntaments, aquesta vegada es trobin que no els seguiran amb la vara a la mà, consellera.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, de nou, la consellera. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputades, diputats..., miri, sincerament, jo continuo pensant que vostè no coneix exactament què ha passat i com s'ha gestionat, doncs, durant tot aquest temps, aquesta pandèmia que hem estat patint. I el que li puc dir és que, miri, la falta de reconeixement, la falta de cooperació i la falta de coordinació és de la

forma amb la que ha actuat el Govern de l'Estat espanyol, i això, òbviament, ha portat conseqüències directes en el món local. Per tant, no centrifugui culpes i entoni també aquest exercici, faci també aquest exercici de *mea culpa*, en comptes de venir aquí a escridassar, doncs, a aquesta consellera o dir-li..., no sé què m'ha dit, que si tinc barra, o no sé quina expressió ha fet servir. No, no utilitzaré jo el llenguatge que ha utilitzat vostè en aquesta cambra.

Miri, el que sí que li puc dir és que, escolti'm, vostè em deia que lliçons, poques, i jo li diré, doncs, que lliçons, cap. Perquè, miri, vostè ens parlava, per exemple, de temes de polítiques d'ocupació. Parlem de polítiques d'ocupació, si vol. Parlem de polítiques actives d'ocupació. Perquè sap què ha passat amb les polítiques actives d'ocupació? Doncs que l'Estat, aquest Estat, aquest «*Gobierno más progresista de la historia de España*» ha retallat a Catalunya el 55 per cent dels fons de les polítiques actives d'ocupació, un total de 215 milions d'euros, quan el que hauríem de fer, precisament, i en aquests moments amb més raó que mai, és mantenir-les i reforçar-les. Però, no, el seu Govern ha decidit retallar en 215 milions d'euros aquestes polítiques actives d'ocupació.

I, de fet, tal com deien un grup d'alcaldes en una carta al president Sánchez –si parlem, òbviament, dels alcaldes–, les polítiques d'ocupació –li deien al president Sánchez– sempre han estat unes eines estructurals molt útils, però en situacions de profunda crisi com la que estem patint són del tot indispensables.

I, miri, a més a més d'aquesta retallada que ha fet el seu Govern, el Govern espanyol fa una doble retallada, a més a més d'aquesta. Per una banda, ha fet una retallada pressupostària, i, per l'altra, el Govern de l'Estat espanyol ha fet una retallada competencial sense precedents, i, a més a més, ho ha fet sense diàleg ni cap tipus de consulta, sinó que ho ha fet de forma unilateral.

Deixi'm parlar d'aquestes mesures, doncs, que des del Govern de la Generalitat i amb els recursos que tenim..., i que sí que reclamem que en volem més de recursos, perquè ens pertoquen i perquè els generem i per tant hi tenim dret... Doncs, miri, a part del PUOSC, que ja l'hi he explicat abans, què estem fent també en el món local? Doncs avançar el pagament del Fons de Cooperació Local per tal de que els ajuntaments disposin de manera immediata de liquiditat, i alhora estem treballant també per tal de poder dotar el món local amb un fons de cooperació local extraordinari. I això s'està treballant de la mà i conjuntament amb el món local i amb les entitats municipalistes, per tal de poder ajudar, amb aquest fons extraordinari, poder ajudar, a pal·liar precisament aquestes despeses sobrevingudes que el món local està patint a causa de la Covid-19, i que per això jo mateixa vaig prendre el compromís de portar aquesta proposta a la Comissió de Reactivació i Protecció Social, la Coreco, que es va crear per tal de fer front a la reparació econòmica i social després d'aquesta crisi 19, per tal d'aprovar aquest Fons de Cooperació Local extraordinari que ja els anuncio aquí que el Govern està treballant, un fons de cooperació local extraordinari en el marc d'aquesta Coreco on també hi té una presència important i hi té veu el món local, com no pot ser d'altra manera.

Nosaltres som conscients que les necessitats de liquiditat i de finançament són moltes, són bàsiques i són prioritàries, i per tant, per això, des del Govern, seguim i seguirem treballant amb totes aquelles línies d'actuació que calguin per acompanyar el món local. Ho hem dit des del primer dia: volem ser un aliat del món local en la gestió d'aquesta crisi i volem que el món local sigui també un aliat del Govern de la Generalitat de Catalunya en la gestió d'aquesta crisi. I així ho fem i així treballem.

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma

300-00267/12

Passem a la següent interpellació, que és sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma, formulada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Costa. Endavant.

Josep Costa i Rosselló

Gràcies. Diputades, diputats, consellera, l'Estat autonòmic és mort. Aquest estat d'alarma ha significat l'enèsim funeral d'aquest Estat autonòmic, que ja va néixer molt esquifit.

I deixau-me que comenci parlant de Felipe González, per motius que no tenen res a veure amb els papers de la CIA sobre els GAL, o potser una mica sí. González va ser el primer president espanyol que no havia sorgit de les elits de la dictadura feixista. Per això, en bona mesura, és l'arquitecte de l'estructura democràtica que es va edificar damunt els fonaments franquistes del Regne d'Espanya.

Aquest dia em van cridar l'atenció unes declaracions del senyor ics de la democràcia espanyola, que deia: «Em nego a acceptar que descentralitzar comporti centrifugar el poder i crear regnes de taifes al nostre país, perquè això no és governar.» L'expressió «regnes de taifes» era habitual en boca dels franquistes en la Transició per criticar l'Estat autonòmic. Sense anar més lluny, la feien servir gent com Manuel Fraga, fundador d'Alianza Popular; el candidat de Fuerza Nueva Samuel Clua, o el dirigent d'Unión Nacional Francisco Sánchez. Fixem-nos-hi que els que no varen votar la Constitució del 78 avui són els més grans constitucionalistes del panorama polític, i els que varen desplegar l'Estat autonòmic han assumit el discurs dels que hi estaven en contra perquè creava regnes de taifes. Així, si m'ho permeten, podríem dir que el centralisme d'arrel franquista cada dia és més *mainstream* a Espanya. És bo de veure que l'autonomia és morta i enterrada en aquest context.

I tantes vegades com hem sentit i llegit que res no seria igual després de la pandèmia, ara mateix diria que, si no és exactament igual que abans, s'hi assembla bastant. Almenys pel que fa a la salut d'aquest Estat més descentralitzat del món, que en diuen, aquesta ficció, que igual com té una estructura democràtica construïda damunt els fonaments de l'autoritarisme franquista, té una estructura autonòmica construïda damunt els fonaments del centralisme del franquisme. Crec que no és exagerat dir que la democràcia i l'autonomia són un parell de capes de vernís damunt aquest Estat que manté l'essència del franquisme. I això que ara governen els que s'anomenen federalistes. Poca broma. Però ja no enganyen a ningú, perquè el federalisme –ho hem vist a Alemanya, ho hem vist al Canadà, ho hem vist en els Estats Units–, sabem que..., com es gestiona un estat federalista durant temps d'emergència com el que hem viscut, i no té res a veure amb l'estat d'alarma que hem vist aquí a l'Estat espanyol.

Però, bé, no seguiré parlant de federalisme i d'Espanya, perquè, ficats en una mateixa frase, aquests dos conceptes són més de la secció d'humor que no de la seriositat del debat parlamentari. No és que el federalisme hagi mort a Espanya, és que no ha nascut mai, és que no ha arribat ni a ser concebut. Perquè ni tan sols els comuns, que l'última vegada que ho vaig mirar governaven amb el PSOE, no han defensat ni una miqueta l'Estat autonòmic durant l'estat d'alarma. Sembla que han renunciat a tots els principis suposadament progressistes i plurinacionals. En fi, que s'acaba l'estat d'alarma, però no s'acaba aquest estat alarmant. La nova normalitat que ve diria que s'assembla molt a la vella: un estat que de centralista i autoritari n'és tant com sempre. A grans mals, solucions centralistes. Aquesta també és la proposta del que es fa dir «el Govern més progressista de la història», una caricatura de govern que durant setmanes volia matar els virus amb militars i banderes.

Per tant, sembla que és igual si governen els uns o els altres, sembla que és igual si al Tribunal Constitucional hi ha una majoria dels uns o dels altres. L'Estat autonòmic és una farsa des del principi. No és el resultat d'un pacte polític en el que hi hagin participat els representants del poble català; és el resultat d'imposicions unilaterals reiterades: centralització política, centralització legislativa, centralització judicial, centralització econòmica, centralització financera, i ara també administrativa i de gestió. Amb perspectiva històrica, cada nova crisi del Regne d'Espanya és una oportunitat per recuperar competències per part de l'Estat; una centralització que després no se reverteix mai.

Alguns exemples. Per exemple, el 23-F de l'any 81: el cop d'estat es va traduir en frenar en sec unilateralment la descentralització de l'Estat; es va traduir en la LOAPA, la Llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic, a l'empara de l'article 150 de la Constitució, que varen pactar UCD i PSOE, i que, com tothom sap, va consistir en el cafè per a tothom. I encara que avui ja no queda ni la tassa del cafè, tot i que el Constitucional formalment en va anul·lar la meitat dels articles, la LOAPA és el model autonòmic que s'ha acabat aplicant: desplegar les autonomies amb mínimes competències i màxima homogeneïtat entre regions i nacions. De fet, la millor prova que la LOAPA va ser un èxit és que mai més ha calgut fer una llei d'harmonització; mai més han cregut necessari aplicar aquest article. Potser és perquè varen descobrir l'article 149. L'article 149 estableix trenta-dos competències exclusives de l'Estat. Amb el temps i amb l'aval del Tribunal Constitucional, aquestes trenta-dues competències han servit per legislar absolutament de tot, de tot el que ha volgut l'Estat; no hi ha res que amb una mica d'imaginació no es pugui encabir en aquest article. Aquesta és la farsa d'autonomia legislativa que ens queda. Aquí en aquest Parlament podem copiar les lleis espanyoles, però si volem fer-ne de diferents, aleshores no podem. I, després, encara n'hi ha alguns que s'omplen la boca de federalisme. Per això es va fer la reforma de l'Estatut, evidentment; la reforma que després el tribunal va anul·lar l'any 2010. Aquesta reforma volia recuperar la idea que Catalunya podia tenir alguna competència exclusiva, però el resum així, ràpid, de la sentència del Constitucional sobre l'Estatut és que no en tenim cap, de competència exclusiva, digui el que digui l'Estatut.

Després va venir –com un altre exemple– la gran crisi. I amb aquesta crisi va venir la reforma de l'article 135 de la Constitució –i abans, a la interpellació anterior, n'hem parlat una mica de les conseqüències, de la Llei d'estabilitat financera. En aquest cas, davant aquesta crisi, es va fer un pacte amb nocturnitat i traïdoria, de PP i PSOE, per fer una reforma exprés de la Constitució, que va ser un altre cop unilateral de centralització. Aquest article 135, com tothom sap, prioritza l'estabilitat pressupostària i el pagament del deute públic abans que qualsevol altra despesa. I, de passada, així com qui no vol la cosa, estableix el mecanisme perquè l'Estat controli amb mà de ferro les finances de les comunitats autònomes i dels ajuntaments. Però si les institucions no tenen capacitat de decisió econòmica i financera, l'autonomia és una farsa. I, en aquest cas, amb l'article 135 també es va perdre una mica més d'autonomia, que no es recuperarà mai dins el Regne d'Espanya.

Aleshores, és quan la gent va dir «prou» i es va preguntar: «Realment volem formar part d'aquest Estat en aquestes condicions?» Per això, evidentment, i en aquestes circumstàncies, vàrem arribar a l'U d'Octubre i al referèndum d'autodeterminació. Immediatament després va venir l'article 155; el 155, que neix d'un pacte de PSOE PP i Ciutadans, aquesta vegada amb llum i taquígrafs. Aquí ja no ens lamina-ven l'autonomia per via legislativa, per via judicial o per via del finançament; aquí directament varen tancar les institucions del país dissolent el Parlament i cessant el Govern. Quines coses, no? Aquells franquistes d'Aliança Popular que estavenen contra del títol vuitè de la Constitució, perquè creava regnes de taifes, proposaven un article 155 que permetia dissoldre parlaments i governs. Al final, el títol vuitè no

s'ha aplicat gaire, però l'article 155 que proposaven sí que s'ha aplicat; la curiositat és que no es va aprovar, però s'ha aplicat igualment, no?

I sense que mai s'hagi restituit plenament l'autogovern que teníem abans del 155, ha arribat la pandèmia i l'estat d'alarma. Amb l'estat d'alarma, de l'article 116 de la Constitució, ja no s'executa una recentralització unilateral amb una llei, amb una sentència o amb una votació al Senat; ara és el Govern de torn, sense encomanar-se a ningú, que centralitza les competències. Només cal un vot del Congrés per prorrogar-lo si cal. Abans de l'estat d'alarma ja ens havien laminat l'autonomia política; ara ens han pres la capacitat ja directament de govern i administració. L'estat d'alarma, en resum, ha servit perquè un govern incompetent s'hagi declarat *la autoridad competente*, i així deixar-nos sense poder gestionar allò que l'Estatut i les lleis diuen que són les nostres competències.

Si els que ens havien de dur al federalisme, ens han dut a aquesta farsa, és evident que no ens vàrem equivocar, que la vàrem encertar optant, decidint per la independència. Perquè, mani qui mani, les elits espanyoles no saben ni volen fer front a cap problema sense una dosi de centralisme. Qualsevol article de la Constitució, i n'he repassat uns quants, serveix per centralitzar: el 150, de la LOAPA, va servir per frenar la descentralització; el 145 serveix per a la centralització de la legislació; el 135 serveix per centralitzar les finances; el 155 per suspendre l'autonomia; el 116 per centralitzar la gestió. Tot, sempre, amb el vistiplau del Tribunal Constitucional, que hauria de garantir alguna cosa, no? Però, al final, el Tribunal Constitucional és l'instrument de la centralització judicial.

Per tant, ara som en allò que en diuen «la nova normalitat», que a mi em recorda molt el vell centralisme; el vernís democràtic i autonòmic va caient i, com deia abans, apareixen els fonaments franquistes del regne. És evident que per això una majoria de catalans varen dir prou ja fa temps: davant del centralisme unilateral, autodeterminació.

Ara, des del meu punt de vista, ens cal reaprendre i reprendre el camí de la república catalana. En definitiva, consellera, la meua pregunta al Govern és: queda alguna cosa d'aquest Estat autonòmic o és més urgent que ahir tenir una república catalana independent?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... «Queda alguna cosa aprofitable de l'Estat autonòmic?» Doncs, senyor Costa, malauradament, tal com ho veig, li he de contestar, li he de respondre que no, perquè, de fet, som en un estat –som en un estat– que mai ha cregut en les autonomies, i com a darrera mostra tenim l'actuació al voltant de l'estat d'alarma que han decretat i com han actuat, sense creure ni col·laborar, perquè no hi creuen sincerament, amb les autonomies; de fet, un estat d'alarma que sembla que respon a aquesta malaltia recentralitzadora o centralitzadora d'Espanya, aquest cop de la mà d'aquest Govern autoanomenat «el més progressista de la història d'Espanya».

Potser podríem referir-nos a la història recent espanyola com una cursa per exercir aquest centralisme, no? De fet, vostè mateix ens ha recordat ara en la seva intervenció, en diferents moments de tots els governs espanyols de diferents colors en aquesta cursa, tant del Partit dels Socialistes com del Partit Popular. I ara, amb aquest govern del PSOE amb Unidas Podemos, aquest Govern que es titlla de progressista, doncs vivim, com li deia, un nou episodi, amb aquest estat d'alarma i amb aquest Reial decret 21/2020, aprovat el passat 9 de juny i conegut com aquest decret de la nova normalitat.

De fet, aquest decret arriba en aquesta cursa per al centralisme sembla ser per guanyar en aquests governs de la dreta espanyola, tal com, per exemple, va fer en el seu dia, l'any 2003, recordem-ho, el Govern del senyor Aznar amb la Llei de *cohesión y calidad del Sistema Nacional de Salud*. Una llei que, en el seu títol, les paraules «cohesió» i «qualitat» serveixen per blanquejar les intencions d'harmonitzar el *territorio español*, per blanquejar el *café para todos* –vostè també n'ha fet menció– i per blanquejar les aspiracions de fer efectiva la *unidad de la patria*. Doncs bé, ara resulta que aquest «*Gobierno más progresista de la historia de España*» vol fer història demostrant que on més progressa és en el centralisme. I és que aquest estat d'alarma, de fet, ha estat un estat d'excepció: una gestió centralista i militaritzada que ha pressuposat tant la negació del federalisme socialista com dels ideals plurinationals d'Unidas Podemos.

Senyor Costa, vostè feia referència a la mort de l'estat de les autonomies; doncs miri, seguint les seves pròpies paraules, deixi'm dir-li que hem assistit a la mort, també, de les fantasies federalistes. Fantasies federalistes que parlen d'una Espanya democràtica i descentralitzada; fantasies federalistes que són proposades com a solució al conflicte polític entre Catalunya i Espanya. Fantasies, senyores i senyors diputats; pures fantasies. Perquè la realitat ens demostra que som encara a l'Espanya del règim del 78, ni democràtica ni descentralitzada, i perquè la realitat ens posa de manifest que aquells que proposen el federalisme practiquen tot el contrari, és a dir, practiquen el més absolut centralisme.

La veritat: resulta curiós que el president d'un país del qual els seus dirigents diuen que és el més descentralitzat del món i que, a més, pertany a un partit suposadament federalista hagi adoptat la recepta de la centralització com a mesura per lluitar contra la pandèmia. Permeti'm que li digui que, com a mínim, resulta curiós. Saben què caracteritza un estat federal? Doncs que totes les competències són de les parts que formen la federació, les quals cedeixen a l'estat federal algunes competències, que solen ser defensa o relacions exteriors, però sempre, sempre, ho fan mitjançant el pacte i no la imposició. I en canvi, què han fet els suposats federalistes espanyols davant d'aquesta crisi sanitària? Doncs ni tan sols han respectat l'estat de les autonomies, perquè el Govern PSOE-Podemos, amb la seva gestió, ha volgut mostrar que *España es una* i que la recentralització sempre hi és i, a més, hi és de forma unilateral.

I és que la regressió és tan greu que, de fet, fins i tot aquells que es consideren autonomistes haurien d'estar preocupats per com s'ha abusat d'aquesta centralització. Un abús en la centralització, una actuació del *Gobierno PSOE-Podemos*, que està totalment a les antípodes d'aquestes fantasies federalistes de què els parlava. Un abús en la centralització, una actuació del *Gobierno PSOE-Podemos* que està totalment a les antípodes de proclames que feia el mateix president Pedro Sánchez aquest passat novembre en una carta dirigida als líders europeus. En aquesta carta, el president Sánchez afirmava que: «Espana es hoy el segundo país más descentralizado de Europa, y Cataluña una de las regiones con mayor nivel de autogobierno del continente». Doncs, en pocs mesos de diferència d'aquesta afirmació, el mateix president Sánchez s'ha encarregat de fulminar aquesta teoria, demostrant que era pura fantasia. I si no, comprovem-ho fent un exercici de realitat comparada de la gestió d'aquesta crisi en un estat federal com el d'Alemanya i aquest suposat segon país més descentralitzat d'Europa, segons el president Sánchez. Fem-ho comparant la foto d'una cancellera Merkel descartant cap règim especial per tal de tenir poder i harmonitzar el territori amb la foto del president Sánchez aprovant un estat d'alarma, decretant el comandament únic i traient les competències a les autonomies. Fem-ho comparant la foto d'una cancellera Merkel en una roda de premsa amb dos dels presidents dels *länder* amb la foto de les rodes de premsa des de Moncloa amb militars. O fem-ho comparant la foto d'una cancellera Merkel prenent decisions després de negociar-les amb els presidents dels diferents *länder* amb la foto del presi-

dent Sánchez comunicant les decisions als presidents de les comunitats autònomes un dia després d'haver-ho fet en roda de premsa.

I si volen, a banda de comparar les formes en la gestió, també podem comparar els resultats d'aquesta gestió. Resultats que parlen per si sols i que demostren que la recentralització ha comportat una greu ineficiència.

Però tornem un moment a aquella carta de què els parlava, aquella carta que el president Sánchez publicava aquest passat mes de novembre; una carta que, la veritat, podríem fer una anàlisi molt crítica de cadascuna de les seves afirmacions i no només aquesta que parla de l'autogovern de Catalunya. Però com que necessitaríem una interpellació per a cada paràgraf d'aquesta carta, deixi'm que m'aturi en el títol que diu: «*Cataluña, España, Europa: Mejor unidos*». I així passem del «*mejor unidos*» del novembre a un cert eslògan que Ciutadans fa anys que utilitza: «*Este virus lo paramos unidos*», del mes de març, o un «*unidos*» que també ens recorda el «*Por todo lo que nos une*», del Partit Popular. I és que, realment, de l'esquerra a la dreta espanyola, ens deixen molt clar que simulant aquell mític «*atado y bien atado*» en determinats temes estan *unidos y bien unidos*. I és que les crisis, precisament, fan aflorar els instints de les organitzacions i de les persones i, per tant, després del viscut en aquest estat d'alarma, el balanç i la perspectiva per al nostre autogovern és, com a mínim, molt preocupant. Deia Marta Rovira, des de l'exili, que la gestió de Sánchez ha aprofundit la crisi política i definia la recentralització com l'atac més fort des del cent cinquanta-cinc. I en aquest sentit vull recordar, també, unes paraules, des de l'exili, també, en aquest cas del president Puigdemont, quan deia: «Pedro Sánchez ha estat més contundent contra l'autogovern de Catalunya que no pas contra el virus. Deu pensar que la vacuna és la Constitució.»

Doncs bé, l'Estat espanyol durant el coronavirus ens ha mostrat que som al règim del 78, i ho ha fet amb l'autoanomenat «*Gobierno más progresista de la historia*», un *gobierno* que, a mesura que va avançant aquesta legislatura, avança també a donar l'esquena a Catalunya. I el més preocupant és que potser sortim d'aquesta fantasia federalista per instal·lar-nos en l'estat d'alarma permanent.

Acabo. Hem enterrat definitivament la fantasia federalista i aterrem, doncs, a la realitat. I acceptem que només hi ha dues possibilitats de resolució. O acatem i acceptem l'*statu quo* o anem a buscar i a fer la independència. I aquest Govern té molt clar que la independència en forma de república és l'única possibilitat d'avançar: avançar en els drets fonamentals, avançar en la justícia social i avançar en el progrés econòmic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari

300-00268/12

Passem a la següent interpellació, que és sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bona tarda, consellera, diputats i diputades. No podríem començar una interpellació sobre salut sense ratificar i reiterar, des de Catalunya en Comú Podem, el nostre agraïment a l'esforç de les professionals i els professionals sanitaris i socio-sanitaris i de les cures durant aquesta crisi. Alhora, seguim defensant que només des

del reforç dels serveis públics, i concretament del sistema públic de salut, podrem garantir el dret a la salut de tota la ciutadania i la millora de les condicions laborals dels que hi treballen, també essencial.

Per això avui fem aquesta interpellació. El passat 8 d'abril, en plena crisi sanitària, en una compareixença de la consellera a la Comissió de Salut, ja l'hi deia: nosaltres els proposarem que quan sortim d'aquesta crisi parlem seriosament de com garantir un mínim d'inversió en sanitat, blindat, i de com revertir les múltiples cares de la mercantilització del nostre sistema dels darrers anys –dels darrers deu anys o de molt més enrere, en alguns casos–, i que encara patim, perquè no volem tornar al punt d'abans d'aquesta crisi.

Bé, doncs, creiem que ja toca, toca començar a treure lliçons de canvis de fons que s'han de fer, i també de reptes immediats. I entre els reptes immediats, doncs, n'hi ha de resoldre alguns diversos incendis i focs que han encès vostès des del departament les darreres setmanes. La darrera, o el darrer incendi, avui mateix, consellera, només recuperar les competències plenes han fet tot allò que criticaven amb tanta vehemència del Govern de l'Estat: descol·locar tothom amb un decret que mata a la fase 3 avui mateix, i fer-ho sense diàleg ni consulta amb ningú, ni amb els qui són corresponsables amb vostès d'aplicar-ho, com és el món local, ni amb les residències –pel que sembla, els han convocat dilluns vinent per veure què fem a partir d'ara amb aquesta nova fase que s'obre, i que no sabem ben bé cap on va.

Els altres incendis d'aquestes darreres setmanes són per actuacions del seu departament que ens fan dubtar de si vostès estan alineats realment amb aquest objectiu que tenim nosaltres de reforçar el sistema públic o no. Estan actuant com dignes successors de l'exconseller Boi Ruiz. D'ell no ens sorprenien certes polítiques; de vostès no ens ho esperàvem. No han controlat el negoci dels laboratoris privats durant la crisi. Han repartit quantitats exagerades de diners als hospitals privats pel servei aportat durant la part més dura de la crisi sanitària. Han adjudicat a dit prop de 18 milions a Ferrovial pel seguiment de contagis, una feina que hauria de fer la primària i la salut pública. No rescindeixen el contracte d'atenció sanitària a les residències a Mutuam per claríssima mala gestió. El SEM fa de central de compres, amb despeses incomprensibles en aquest moment, utilitzant les vies extraordinàries per a la pandèmia. I, en paral·lel, deceben amb el que anuncien de reforços per a la primària i per a la salut pública i en el planteig de com gratificar el personal que ens està traient d'aquesta pandèmia.

Parlem de tot això, consellera? Perquè, si no resollem aquestes coses, tampoc es poden abordar els temes de fons. I li demano aclariments o posicionament respecte a aquests quatre temes que li he plantejat. Cas Ferros: l'adjudicació que han fet a dit del servei de rastreig i seguiment de casos positius i de contactes a l'empresa Ferros. Han plantejat vostès que estudien alternatives, però no hi ha manera que concreti. Encara no ho ha fet. Expliquin-ho ara, consellera. Reconsideraran realment el contracte? Sí o no? Quina serà l'alternativa? I quin cost tindrà revertir el contracte amb Ferrovial. Caldria, al nostre parer, que sigui atenció primària qui faci aquesta tasca; per una aposta pel sistema públic, per seguretat en el tractament de dades sanitàries i, com també li han dit el Col·legi de Metges o la Camfic, per coherència i per seguretat clínica. Passaran aquests 17,7 milions a l'atenció primària per fer aquesta feina?

Un altre tema que requereix aclariments, consellera. Més enllà del contracte amb Ferros, que és realment polèmic, s'han fet públiques inversions dubtoses fetes durant la pandèmia per part del SEM. Segons informacions publicades, SEMSA ha fet compres de desenes de vehicles durant l'abril, per valor de prop d'1.600.000 euros utilitzant la via d'urgència i sense licitació que permet la crisi sanitària. Quina justificació hi ha, consellera, de la compra d'aquests vehicles ara? S'està aprofitant algú que ara corre *cash* per fer front a aquestes despeses de la pandèmia per fer despeses

que no hi estan relacionades? Hi haurà alguna revisió, al respecte d'aquestes despeses fetes utilitzant les vies extraordinàries per la pandèmia?

Un altre tema que requereix aclariments, consellera, i en el mateix sentit: volem que ens digui si hi haurà avaluació independent del pagament de despeses per al tractament de la Covid-19 a centres concertats i privats, els hospitals i els socio-sanitaris. Ja ens comencen a arribar informacions que ens fan sospitar que en alguns casos es pugui estar inflant facturació de despeses relacionades amb aquest pagament. Si volen dissipar tot dubte, cal una avaluació independent. La faran? Per cert, els faran incloure aquí, als privats, la gratificació al seu personal? Perquè en la gratificació que han aprovat vostès com a Govern no inclouen el personal sanitari que ha estat actuant des de centres privats no concertats. Els obligaran a incloure una gratificació a aquest personal?

I el quart tema que requereix aclariments: la gratificació de professionals del sector sanitari. Tots els col·lectius, sense excepció, han complert la seva tasca. Tots han posat en risc la seva salut i la de les seves famílies. No s'entén que es gratifiqui amb un sistema classista que no gratifica l'esforç i el risc, sinó que prima, bàsicament, la categoria laboral. Es veu clarament amb aquest exemple: un metge que ha fet atenció telemàtica serà gratificat amb mil euros. I un TCAI, un auxiliar d'infermeria, que ha estat a primera línia d'atenció, cinc-cents. No és el risc ni la feina feta, és la categoria el que ha primat més en la gratificació. No ho entenem nosaltres, no ho entenen les organitzacions sindicals. Se'ls han queixat que no han negociat amb ells. També se'ls queixen que això ho treuen d'un fons que és per revertir retallades de les seves nòmines i de les seves condicions laborals. Estan disposats a replantejar-ho, a distribuir la paga per igual a tot el personal no diferenciant per categories? Com a mínim, aquesta rectificació. No diferenciïn per categories. I, alhora, podria ser que valoressin incorporar personal bàsic que ha quedat pel camí? Per exemple, el personal de neteja externalitzat dels centres sanitaris no queda inclòs. O el d'atenció domiciliària crec que tampoc. Estan disposats a negociar també ja una planificació, un calendari de reversió de totes les retallades que encara hi ha en aquest tipus de personal i a negociar el més important, un full de ruta de com reconèixer, de com millorar les condicions laborals del personal de la sanitat pública? Si no, aquest reconeixement d'una paga a l'agost sonarà a presa de pèl.

Però, li deia: volem parlar també de reptes. Immediats i estratègics. Immediats –i ja li hem dit en diverses ocasions: reforç de debò de l'atenció primària i comunitària. Per efectivitat, per eficiència, per garantia d'equitat, per assumir tota la tasca que tenen habitualment i l'extra que tindran ara amb les residències, amb el control de brots, amb tot. Reforç de debò dels equips d'atenció primària. No només temporal. No només per a l'estiu. La sensació és que és irrisori, l'augment de personal anunciat per a l'estiu. Quin plantejament tenen, més enllà del que ja han anunciat per a la temporada d'estiu? Reforç de la xarxa de salut pública. No només, també, de l'Agència de Salut Pública, important, amb pressupost o amb personal, que també ja han anunciat algunes coses –què més tenen plantejat?–, sinó també del treball en xarxa amb els serveis locals, que són essencials per al treball de salut pública. Reforç de la xarxa de salut mental. Mantenir línies específiques de recerca i investigació respecte a la Covid-19. I un pla de provisió de reserves de materials sanitaris, de proves clíniques i d'equips de protecció per a futurs brots o epidèmies que puguem tenir.

Això és immediat, però també volem parlar de propostes estratègiques i de fons. Fixar un sol mínim d'inversió en sanitat. Progressivament, arribar-hi, evidentment. No pot ser de cop en un únic pressupost. Però, progressivament, en un curt termini, equiparar-nos a mitjanes europees d'inversió en sanitat. Li ho demanen també els col·legis professionals en el decàleg que han fet públic. Però, a més, ens cal, també, clarificar com es gasten aquests diners per fer un sistema més centrat en la malaltia i en la prevenció i la promoció de la salut, per passar d'un model de menys transvasa-

ment cap al negoci privat i de gestió més eficient des del sistema públic, i per millorar de forma global les condicions laborals de tot el personal del sistema.

I li apunto algunes idees més que espero poder allargar-m'hi una mica més en la rèplica. Ens cal revisar l'actual model de governança del sistema sanitari. Ens cal revisar totes les externalitzacions existents a proveïdors privats amb ànim de lucre. I, al nostre parer, també ens cal garantir l'atenció sanitària a residències en mans de l'atenció primària de forma continuada. No tornem al model anterior. Ens cal coordinació i integració real del sistema social i sanitari i millorar en el model de transparència i de governança participativa del sistema sanitari públic.

Li he plantejat moltes coses, consellera, d'immediates, d'estratègiques... Però espero que, com a mínim, sí que em respongui les preguntes específiques dels incendis de les darreres setmanes, perquè sense clarificar aquests temes crec que és impossible intentar consensuar plantejaments de futur.

El president

Gràcies, diputada.

Per respondre la interpellació, té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Disculpeu. Gràcies, president. Diputada, diputats, diputades. Doncs sí, moltes preguntes i realment molts reptes, els que tenim entre mans. I si d'una cosa ha pogut servir aquesta emergència sanitària en què estem, aquesta crisi que és mundial, que és del coronavirus, és de poder accelerar algunes coses que ja teníem establertes com a prioritats. De fet, quan abans de la crisi de la Covid vam poder presentar els pressupostos de salut aquí, al Parlament, ja vam identificar... Ui, disculpa... Ja havíem identificat quines són les prioritats del departament que ens marcàvem de cara a aquests reptes de futur que tenim. I són coincidents. Nosaltres què vam dir? Professionals. No farem ni transformacions en el sistema ni continuarem tenint un bon sistema de salut sense que els professionals puguin treballar en les condicions que es mereixen. I això vol dir tot: vol dir, evidentment, les condicions laborals, i per això fèiem una inversió, respecte al 2017, de més de 600 milions d'euros; anunciàvem també vuit mil llocs de treball estructurals, que havíem d'estructurar, 1.400 d'aquests a l'atenció primària; el retorn de les DPO; l'increment de retribucions en els Assir, en els ACUTs; el cobrament del cent per cent de les IT, cosa que havia estat retallada i no s'havia recuperat; l'augment d'oferta en la formació especialitzada, que això també és molt important i això és planificació de cara al futur: tot allò que planifiquem avui ho tindrem amb vista a quatre, sis anys endavant. I això representava, doncs, aquest màxim històric de 1.432 places que sortien en aquesta residència, i, a més a més, n'hem afegit ara unes quantes més.

També dèiem... Segona prioritat clara, claríssima: l'atenció primària. A l'atenció primària ens marcàvem que havíem de passar ja d'aquella literatura escrita des de feia molts anys al fet que pugui ser realment eix vertebrador del sistema. I això vol dir, evidentment, un reforç de l'atenció primària i que per primera vegada passàvem a tenir una provisió, un pressupost en atenció primària del 21,7 per cent del total, que fèiem un pla de millora específic d'equipaments. I perquè la primària pugui ser més resolutiva, en aquests 30 milions d'euros en tres anys, nous aparells sanitaris per poder resoldre, amb la formació adient, evidentment; renovació d'equipaments d'àmbit tecnològic... Petites reformes que haurien quedat a la llista, a la cua de totes les inversions del Departament de Salut.

I després dèiem salut pública i prevenció. Quan parlo de primària, quan parlem de salut pública, parlem d'aquest canvi de mirada. D'aquest canvi de mirada essencial i no posar tant èmfasi en la malaltia i en resoldre un cop ja ho tenim, sinó veure, no només salut individual, sinó també salut poblacional: com afecten les desigualtats socials en salut?, que afecten moltíssim, i la crisi també ens ho ha evidenciat.

Molts canvis dels que dèiem, moltes transformacions, no que els dèiem nosaltres, des de la conselleria, des del Departament de Salut, sinó que el mateix sistema identifica, els diferents actors, els diferents agents, que són molts, amb interessos diversos i contraposats –i que per això hi som nosaltres, també des del Parlament i des del Departament, per lligar tot això i per vetllar, sobretot, per l'interès general–, doncs havíem identificat. I, per això, vam fer el Fòrum de Diàleg Professional, que també identificava aquests reptes. I, per això, identificàvem, més enllà de l'àmbit de primària de salut pública, no només com és eix vertebrador per ella mateixa, sinó com ens hem de relacionar amb aquesta integració social i sanitària, cada vegada més necessària, i amb una evidència claríssima que hem tingut de poder-ho enfortir, i ara tenim una oportunitat pel que fa a les residències. I, a més a més, n'afegíem una, que era tot l'àmbit de salut mental –que després també tinc una interpellació en aquest àmbit.

I això és el que vam poder presentar en els pressupostos abans d'aquesta epidèmia, evidentment, i abans de poder saber el que ens venia a sobre. Els pressupostos, els més grans de tots, 1.789 milions d'euros, que, evidentment, s'han quedat infra-petits amb tota la crisi que ens ha vingut, però ja en aquell moment nosaltres dèiem: «No podrem afrontar aquests reptes si no tenim els recursos suficients per fer els pressupostos que vosaltres demaneu, com a diputats i diputades, i que porteu aquí en aquesta cambra i que nosaltres, com a Govern, també voldríem fer; tenir els recursos per poder fer els pressupostos adients.» Aleshores, això, com a marc general, perquè, realment –realment–, quan ens estem plantejant tot això –i vostè ha començat en aquest punt, de com garantir un mínim d'inversió en sanitat–, doncs m'agradaria poder garantir un mínim d'inversió en sanitat sabent amb quina bossa global podem comptar i podent decidir sobre aquest mínim i sobre aquest màxim i sobre tot el que tenim, i, malauradament, això no és així. Vostè sap perfectament que el pressupost de la Generalitat està escrit i està compromès molt abans de poder arribar a això, amb un pressupost en Salut que s'emporta la major part de tot el pressupost de la Generalitat i, a més a més, també se n'emporta la part important de dèficit, d'aquest dèficit, doncs, al qual tenim pactat que podem arribar.

Amb tot això és en el que ens movem. De què ha pogut servir aquesta crisi? Doncs, realment, de guanyar anys al temps, de poder avançar moltes d'aquestes transformacions, aquelles coses que, a més a més, ens costaven, perquè en un sistema tan gran, complex, com el sistema de salut costa trencar resistències i costa, evidentment, a vegades, llimar tots els interessos per poder avançar. I ara ho hem fet: per necessitat, perquè la necessitat impera i la necessitat ens porta a accelerar aquestes transformacions. Que el repte ara és que es quedin i que siguin estructurals, i que no siguin uns plans concrets de xoc, sinó que es quedin aquí. Per això, en salut pública hem fet el reforç de, amb un pla estructural de vigilància epidemiològica –en concret, no tot salut pública, vigilància epidemiològica–, d'aquestes 108 persones –metges, epidemiòlegs, infermeres, estadístics–, amb un pla estructural de govern de dos anys, renovable a tres anys, i que esperem poder garantir aquest enfortiment de la salut pública al nostre país i de l'Agència de Salut Pública.

Dit això, nosaltres ens trobem davant d'un repte claríssim: l'emergència no s'ha acabat. Estem parlant aquí d'un post-Covid que encara no existeix, però que nosaltres ja treballem per tots aquests aprenentatges d'aquesta primera etapa, primera onada, poder-los implantar. Necessitem, però, ara –i, realment, això és molt seriós– poder controlar aquesta epidèmia. Controlar l'epidèmia no és controlar la societat, controlar l'epidèmia és poder posar totes les eines a disposició perquè no haguem de recórrer a que la cosa acabi a les portes dels nostres professionals –dels CAPs, dels hospitals, de les UCIs– i poder contenir al màxim aquesta epidèmia, per una banda, i perquè no haguem de demanar a la ciutadania un confinament total a casa, parlar el país i, evidentment, haver de parar tota la vida, perquè les conseqüències econòmiques, les conseqüències emocionals també són –són– molt –molt– importants.

Per fer això necessitem bastir tot un circuit on l'atenció primària hi té un paper cabdal –i ho hem explicat així i els ho vaig explicar també als representants dels col·legis professionals, de la Camfic, de l'AIFiCC, en una reunió que vaig poder tenir–, un paper primordial en la detecció de casos, des de la mateixa primària –les proves PCR es portaven des de primària–, i la identificació dels primers contactes. Però ni primària ha de fer de salut pública, ni salut pública ha de fer primària, i han de treballar molt conjuntament.

Vigilància epidemiològica l'hem enfortit en el circuit i té el seu paper important, i hem de fer reforços en aquelles coses que, quan nosaltres preveiem un volum enorme –que es podrien assumir ara–, però que quan tinguem un volum enorme de nous casos, ho puguem assumir. I, per això, necessitem suport, suport que hem tingut a través del 061, de teleoperadors que fan una gran feina d'atenció no presencial i de respondre directament a la ciutadania, però també proactiva en aquells plans que nosaltres tenim en el nostre sistema: pot ser Codi Risc Suïcidi, però també pot ser seguiment de contactes. En cap cas ni faran seguiment de casos –ni l'estan fent ni el faran–, sinó només és el seguiment de contactes. I això és una part petita de la feina de salut pública que hem de poder fer sense una estructura, doncs, que està dotada i que la necessitem per a altra feina de salut pública, que no la podem deixar en mans de ningú més. Precisament d'això venia, i de la urgència, aquest contracte, que nosaltres ara, per poder integrar millor el circuit, estem disposats a revisar. I quan tinguem tota la informació, la farem saber. Ara no l'hi puc dir perquè no tinc tota la informació de l'alternativa que serà possible en aquest cas, però, evidentment, quan la tingui tota, evidentment ho explicarem públicament.

El president

Gràcies, consellera. Té un torn de rèplica la diputada.

Marta Ribas Frías

Miri, consellera, em vull estendre una miqueta en dos dels plantejaments estratègics que com a grup parlamentari volem plantejar per al sistema sanitari. Un és revisar l'actual model i governança del sistema sanitari. Tant la llei espanyola com la llei catalana tenen ja trenta anys, l'espanyola més. Han canviat moltes coses, en aquest temps, i, per tant, segurament, calen actualitzacions i canvis. Per tant, és una oportunitat, també, per plantejar una clarificació necessària del model.

En el cas de Catalunya, volem un CatSalut que sigui govern efectiu de tot el sistema de finançament públic. Govern efectiu, no repartidor de contractes. Volem aprofitar l'oportunitat per clarificar el model, un model volgutament confús, que fa que s'hi barregin empresa pública, consorcis públics, amb concertades, privades amb privades amb lucre. Volem enfortir la xarxa de gestió directa, i quan calgui concertar, concertar amb aquells que realment fan servei públic. I, per tant, Llei de concertació de salut, també.

Ens cal revisar totes les externalitzacions existents a proveïdors privats. No els ho diem tot de cop, però s'ha d'anar fent ja, cosa per cosa, i ja fa molt de temps que els plantejàvem temes com el de la rehabilitació, i fa molt de temps que es planteja també en aquesta cambra el 061. S'hauria de plantejar ara ja no tornar al model anterior en l'atenció sanitària a residències, que és una externalització feta per part de Salut.

I hauríem de parlar del transport sanitari. Anem plantejant tot això per revertir aquestes externalitzacions, perquè al final no només són les retallades, el que afebleix el servei públic, també les externalitzacions. I vostès, en la gestió d'aquesta crisi, han seguit amb el mateix model d'afeblir el servei públic quan –avui acaba de justificar-ho de nou– opten per elements de gestió per externalitzacions, com és la contractació a Ferroser d'una feina que ha de fer Salut Pública. Crec que és difícil que ens posem d'acord si vostès continuen entenent que la gestió justifica, amb crite-

ris economicistes, que ho hem de fer externalitzat a empreses que no tenim la garantia que facin de servei públic.

Li reitero alguna de les preguntes que li he fet abans que crec importants que ens respongui. Ja veig que no ens respondrà quin cost tindrà la reversió del contracte amb Ferrosar. Faran o no avaluació independent de les despeses fetes durant la crisi Covid? Canviaran la gratificació al personal perquè no primi la categoria professional?

I li afegeix-ho un altre tema. Ara reobren els centres de dia. No m'agradaria ser *agorera*, però fa la sensació que podem estar repetint un error que es va cometre en les residències. No seria més lògic que es facin tests a tot el personal dels centres de dia, per garantir que no entra el virus en un centre de dia, que és gent de màxim risc, o a les persones que hi vagin a ser ateses? No està així el protocol per obrir-los. No seria més lògic que prioritzéssim tests per a tothom allà, igual que s'ha fet en les residències? Abans que tinguem casos, que en aquest cas poden ser greus o a amb mort, fins i tot, perquè són persones de risc.

Acabo. Consellera, al nostre parer, i en aquest sentit anirà la nostra moció, creiem que Catalunya hauria d'estar equiparant-se a altres països. Respecte a la nostra riquesa, i, per tant, no li parlo de milions d'euros, li parlo de percentatge del PIB, hauríem d'estar destinant un 7 per cent del PIB a Salut i hem d'anar cap aquí. I això és el que hauríem d'estar intentant marcar en els propers pressupostos i en els plans i en els consensos en aquesta cambra entre totes les forces polítiques, per millorar les condicions laborals del personal sanitari, per desmercantilitzar el sistema de salut, revisant les externalitzacions a proveïdors amb ànim de lucre, que caldria prioritzar amb més personal i recursos l'atenció primària, que s'ha de fer càrrec de forma permanent també de l'atenció sanitària a les residències, i que ens cal clarificar el model de governança del sistema per garantir criteris i control públic en tot allò que es paga amb diner públic. Quan les coses van mal dades, com ha estat ara amb aquesta crisi, és el sistema públic qui respon i és el sistema públic en qui ens hem de recolzar.

Per tant, aprenguem la lliçó, ens cal un sistema que respongui veritablement al servei públic, uns pressupostos que el blindin i una fiscalitat justa que el nodreixi, i també que garanteixi que tots aquells que darrerament es renten la cara amb donacions, paguin tot el que els pertoca durant tot l'any.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, per a la rèplica de la consellera. Quan vulgui, consellera.

La consellera de Salut

Gràcies, diputada. Doncs, hi estic molt d'acord. És a dir, el sistema públic de salut, el sistema de salut de Catalunya, és l'únic –l'únic– capaç de donar una resposta equitativa, humana, a aquesta crisi i al dret a la salut de la ciutadania. En això estem absolutament d'acord. Per tant, sí –sí– a millorar molt el model de governança d'aquest sistema. Vostè diu: «Necessitem que hi hagi un govern efectiu per part del CatSalut respecte als diferents proveïdors de salut que no sigui, no?, aquell ens, o aquella part de l'Administració que es dedica a fer contractes i convenis i clàusules i tot plegat.» En això hem estat treballant. Dos anys d'enfortiment del CatSalut, precisament perquè tingui la capacitat de fer això, de dirigir molt més bé, és a dir, de fer les coses responenent a les necessitats de la ciutadania, i no tant els interessos d'uns proveïdors o allò que es venia fent, o allò que ve d'inèrcia. En aquesta línia, hem estat treballant-hi i ens hi trobarem sempre, com a enfortir evidentment la xarxa pública, tot allò que nosaltres podem fer de gestió directa com a model.

Dit això, jo no parlo mai ni m'ha sentit mai aquí defensant criteris economicistes en salut. Jo el que dic és que l'Administració té unes eines que són les que són, i ja m'agradaria que fossin unes altres, per poder contractar, per poder ser més àgils, per

poder donar resposta a aquesta crisi o a qualsevol cosa. Malauradament, aquelles coses que moltes vegades vostè diu que hauria de fer directament no sé qui, no es pot fer dins l'Administració i no es pot fer de forma directa i hem de buscar solucions, i solucions que les anem trobant. Això no vol dir aplicar criteris economicistes i no m'hi trobarà mai defensant això.

Respecte el reconeixement a professionals. Jo ho vaig poder explicar, i realment explicar l'esforç que hi havia hagut darrere per tenir a disposició aquests 140 milions d'euros per poder fer un reconeixement a la tasca dels professionals sanitaris, professionals de residències també, que han estat fent front a aquesta Covid. I ens en deixem molts, i ens en deixem molts, segurament, però hem aconseguit, que altres països no ho han fet, poder arribar com a mínim a la part assistencial –perquè també hi ha molta part no assistencial que ha treballat moltíssim– a la part assistencial, poder arribar a tothom. La implicació hi ha sigut de tothom, i això és precisament així.

Es pot plantejar de moltes maneres? Segurament. i segurament doncs també tindrien altres queixes, i també tindrien altres consideracions al respecte en aquesta cambra, a fora, segons els col·lectius i segons els interessos. Jo crec que ho assumíem tots. Que era un reconeixement que no faria content a tothom, i això és una evidència i algú pot dir: «Mira, jo preferiria una altra cosa, que enfortíssim això, que féssim més formació...» Però tampoc no barregem debats, és a dir, una cosa és el debat de la recuperació de condicions laborals que s'ha de pactar amb negociacions col·lectives, que s'han d'acabar a certes coses, estructuralitzar molt més bé el sistema, i l'altra cosa és un reconeixement que no només no ha volgut ser puntual només en aquest any, sinó que reconeix també que hi haurà uns esforços que hauran de ser continuats i que seran a l'any 2021 i 2022. Així ho vam fer posant aquest marge perquè també el poguéssim negociar amb els sindicats, amb les organitzacions sanitàries.

No és perfecte? Segurament. No acontenta tothom? Segurament. És molt millor que altres països que només han reconegut metges, o només han reconegut metges i farmacèutics? Doncs home, a mi em sembla que sí, perquè nosaltres volíem arribar a tothom, literalment a tothom, i també hi ha una part no només és la implicació de la feina feta, que aquest reconeixement ja ho porta implícit, sinó també la responsabilitat respecte a la feina, què representa respecte... Ho podríem haver fet respecte a un percentatge del que tenen, com ho ha fet Castella la Manxa i hauria sortit més o menys doncs com s'ha acabat establint aquí. Són decisions i potser no seran perfectes i això ja ho vèiem, però crec que havia de fer-se, era per justícia i que el reconeixement a la tasca feta i a la implicació hi és total per part nostra, per part del Departament de Salut i per part del Govern.

El president

Seguim.

Interpел·lació al Govern sobre l'atenció de la salut mental

300-00272/12

La següent interpel·lació sobre l'atenció de la salut mental i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Blanca Victòria Navarro. Quan vulgui.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Bona tarda, president. Diputats, consellera. Para empezar, tengo que decir que me alegro mucho de estar aquí, que nos volvamos a encontrar aquí en el hemiciclo. Mi agradecimiento al personal del Parlament, que hacen posible que volvamos a tener la actividad parlamentaria presencial con medidas de higiene y de prevención sanitaria. Quiero expresar mi apoyo a las personas que han padecido el coronavirus,

que han luchado contra el virus, que se encuentran en esa lucha, y todos los que padecen algún tipo de secuela física. Todo mi apoyo a las familias, muy especialmente a aquellos que han perdido algún ser querido. Todo mi consuelo y acompañamiento en su duelo, complicado.

Muchos no os pudisteis despedir, y tenéis que afrontar ausencias, la tristeza, la rabia de haberlos perdido en esta situación tan excepcional. Muchos que incluso hasta ahora no estáis recibiendo sus restos para poder darles un último adiós. Los que habéis tenido que lidiar con vuestra inquietud a la vez que calmabais, entreteníais y hacíais los deberes con vuestros hijos, a la vez que hacíais malabarismos para conciliar los horarios con el teletrabajo.

Quiero expresar también palabras de apoyo a aquellos jóvenes que lamentablemente, durante el confinamiento han desarrollado adicciones relacionadas con el consumo de sustancias, con el uso de pantallas, con compras en la red, con juego online, con videojuegos... Algunas familias habéis sufrido especialmente si alguno de vosotros ya padecía algún problema emocional antes. Niños con alguna necesidad educativa especial que han tenido que interrumpir sus rutinas, sus terapias, ir a la escuela, y habéis tenido que manejarlos con mucha dificultad, todos juntos encerrados en casa.

Mi cariño muy especial a las personas que ya antes del confinamiento padecíais alguna experiencia de salud mental en primera persona, y a vuestras familias. Si para todos ha habido momentos difíciles, estoy segura de que vosotros lo habéis sentido especialmente. Necesito agradecer a todas las asociaciones de familiares y usuarios que os habéis organizado para haceros soporte y reivindicar la importancia de que las ayudas económicas necesarias para que podáis seguir llegando donde ahora mismo la Administración, la red de salud mental, social y sanitaria no están llegando. A los que os habéis quedado sin trabajo, los que no sabéis cómo llegar a fin de mes, los que tenéis que estar yendo a entidades sociales a recoger alimentos, los que lleváis tantas noches sin dormir porque no sabéis si podréis seguir levantando la persiana de vuestros negocios, todos mis ánimos, mi apoyo y mi cariño, especialmente a los que habéis llegado a tener momentos en los que no veíais salida, para que no os desesperéis y sigáis adelante.

Quiero reiterar nuestro compromiso desde Ciudadanos para seguir trabajando en nuestras dos únicas prioridades durante la pandemia: salvar vidas y salvar empleos, y así seguiremos haciendo. Mi mayor agradecimiento para los profesionales que nos han cuidado estos meses, en los centros sanitarios, en las residencias, en las calles, nuestras fuerzas del orden público, al ejército, todos los que lo han dado todo para que tuviéramos lo que necesitáramos en los supermercados, los que nos han traído cosas a casa, habéis demostrado un enorme sentido del deber y del sacrificio.

Se me hace imprescindible recordar que al menos hay seis sanitarios fallecidos por el coronavirus en Cataluña –digo «al menos», *consellera*, porque no he encontrado ningún dato oficial más reciente–: mi muy especial recuerdo para ellos.

Muchos han temido el contagio, no tanto por ellos mismos sino por el miedo a contagiar a sus familias al volver a casa del trabajo. Han vivido la muerte muy muy cerca, con impotencia, con desesperación, un día y otro día y otro día más. Se han sentido desprotegidos porque, efectivamente, estuvieron desprotegidos, y a pesar de eso siguieron cuidando a los contagiados, haciendo turnos seguidos. Muchos, aun ahora que parece que ha pasado lo peor, siguen reviviendo con angustia los peores momentos que han vivido, y están extenuados. Algunos han cogido la baja y otros, aun necesitándola, siguen trabajando para no sobrecargar más a sus compañeros que aún siguen al pie del cañón. Gracias, gracias por cuidarnos. Gracias, especialmente, a los que habéis dado la vida por los demás, por todos nosotros.

Consellera, ¿se da cuenta de cuánta gente hay afectada por la pandemia emocional del Covid? Los expertos nos alertan de que en Cataluña casi la mitad de los ciudadanos presentan síntomas de malestar emocional importantes. A los profesionales

de primaria les están llegando todas estas historias de sufrimiento, y, como me decía una compañera médica de familia hace unos días: «Blanca, tenemos que escucharlos y estamos como para que nos escuchen a nosotros.» ¿Quién los escucha? ¿Quién les cuida a ellos ahora? Y, además, si la primaria necesita recuperarse y estar lista para la más que probable nueva ola de la pandemia del otoño, ¿quién está cuidando de los demás que tienen otras enfermedades durante todo este tiempo?

Los ciudadanos los hemos considerado nuestros héroes, y durante toda la pandemia hemos salido a aplaudirlos a nuestros balcones a las ocho de la tarde. Ahora ellos salen a la puerta de los hospitales a pedir que el Departamento de Salud y el CatSalut cuiden de ellos. ¿Les consideran también héroes, *consellera*?

Puedo hacerme cargo de que no ha tenido que ser fácil ni para usted ni para su departamento llevar sobre su espalda la responsabilidad de tanto sufrimiento, porque sí, efectivamente, *consellera*, la salud emocional de todas estas personas es su responsabilidad; no sólo los aspectos físicos de la pandemia, también la pandemia emocional. Ya está bien de que la salud mental sea la hermana pobre del resto de las especialidades médicas, y que las personas que padecen algún problema de salud mental no vean reconocido su derecho a acceder a los tratamientos sociales y sanitarios que necesitan. La OMS y los profesionales ya nos han alertado de que la pandemia del coronavirus tendrá consecuencias emocionales, con un posible aumento de los suicidios y de los trastornos, y además la OMS ha instado a los gobiernos a no dejar de lado la atención psicológica. Y yo le pregunto: *què penseu fer, consellera*? ¿Van a seguir dejando la atención a la salud mental en el fondo del cajón? ¿Van a seguir discriminando a las personas que tienen algún padecimiento en salud mental, que en Catalunya hoy en día no tienen garantizado el acceso a tratamientos eficaces a la frecuencia necesaria en la red de salud mental, sanitaria y social, como sí lo tienen reconocidas otras dolencias físicas? *Consellera*, la salud emocional también es su responsabilidad. Desde el principio de la pandemia, desde Ciudadanos hemos hecho muchas propuestas para prevenir y mejorar la atención a la salud mental, que le ha hecho llegar mi compañero, el doctor Soler, y que usted en el Pleno anterior sacaba pecho diciendo que es que no se las había leído. ¿Se las ha leído ya, *consellera*?

Desde el inicio de la pandemia hemos tendido nuestra mano para apoyarla en las decisiones que fueran dirigidas a salvar vidas y a salvar empleos. Esas son y deberían ser las únicas prioridades que deberían guiar sus decisiones en estas circunstancias. Somos conscientes de que en este momento es imprescindible que rememos todos en la misma dirección, y así lo hemos hecho. Prestar atención a nuestras propuestas no es altura de miras con la oposición, es respeto a todas las entidades que se han reunido con nosotros y que nos han transmitido sus necesidades y sus carencias para que desde la oposición ejerzamos nuestra responsabilidad de reclamárselas y de evitar que usted se olvide y su departamento se olviden de ellas.

Por favor, le pido que en su respuesta no me recite toda la retahíla de todas las cosas que han hecho bien y que están haciendo bien y que todo está funcionando. La realidad es tozuda. Si hay tanta gente pasándolo mal es porque lo que está funcionando, o no funciona o no es suficiente. No me haga tampoco un eslogan, como con lo de los 70 millones de Comín, que nunca se ha llegado a saber a qué se dedicaron –le hemos preguntado y todavía estamos esperando que nos conteste.

Ya veníamos de una situación en que las carencias de la red de salud mental eran inmensas, y no garantizaban, como he dicho, las necesidades de las personas con algún problema de salud mental. Este Parlament aprobó en octubre una moción en la cual se instaba a hacer toda una serie de intervenciones para que se pudiera garantizar. Y en esos presupuestos *fake* que ya sabían que no iban a servir para nada no incluyeron ninguna de las medidas aprobadas por este Parlamento. Dígame, *consellera*, ¿cómo van a hacer, a partir de ahora, para hacer frente a esta situación tan alarmante –atender a los profesionales, atender a las familias, implementar las medidas que estaban pendientes para garantizar la atención a las personas atendidas

en la red de salud mental, social y sanitaria– y además atender las necesidades de todas estas personas que van a tener un daño emocional consecuencia de la pandemia del coronavirus.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per fer la rèplica té un torn la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Doncs... Ah, perdó, no la veia. No ens n'oblidem, no, en cap cas ens n'oblidem, i realment és un dels aspectes que ja des de l'inici de l'epidèmia, donat que els diferents centres, les organitzacions ens alertaven del que estaven veient els propis professionals, i que havíem d'insistir i posar en marxa, doncs, un pla d'atenció a la salut mental dels mateixos professionals per una banda, i per altra banda, tot el que ha passat en el país, i que també, evidentment, ha afectat els serveis de salut mental que tenim a disposició en la nostra xarxa per a les persones.

No només és el coronavirus, sinó que el confinament, la limitació de la lliure circulació de tota la població té un impacte psicològic importantíssim per a tothom, però especialment per a aquelles persones que són més vulnerables, nens i nenes, adolescents, hem posat molta atenció en això, a gent gran, evidentment, però també aquelles persones que pateixen algun problema de salut mental. En aquestes persones a qui la manca de llibertat de moviments, l'alteració de les rutines també, doncs, té una gran importància. I hem de tenir en compte també que, a més a més, l'impacte econòmic de tot plegat, i sempre hem lligat molt, no?, el que són impactes econòmics. Hem dit que la pobresa té conseqüències, també mata, hem dit que els problemes socials també es deriven en un percentatge molt més alt de probabilitat de tenir problemes de salut mental, i que, evidentment, ha accentuat la desigualtat en tots els àmbits. Per això nosaltres hi vam insistir.

Vostè m'ha dit: «No ens faci el reguitzell», no?, «de coses que ja anaven fent», però que per sort fèiem, per sort formava part de la nostra prioritització, i per sort, doncs, ens ha servit, tota aquesta feina prèvia, per poder també atendre durant la resposta del Covid. Vam posar en primer lloc en marxa, sobretot, i això va ser el primer, poder treballar pel suport emocional als professionals. Per això hem impulsat l'atenció en salut emocional dirigida específicament a professionals, perquè com hem dit, no?, que ha de ser el protegit a qui ens cuida, doncs, protegir a qui ens cuida es pot fer de moltes maneres. Evidentment estàvem parlant de material, però evidentment estàvem parlant també de la seva salut emocional. Vam fer recomanacions que vam emetre als proveïdors per organitzar l'atenció professional als professionals sanitaris en l'àmbit laboral, amb instrucció també, la Instrucció 4/2020, per aprovar les mesures de suport emocional al personal sanitari en el marc de la situació de l'epidèmia, amb atenció individualitzada mitjançant l'equip de salut mental del mateix centre o d'interconsulta, quan era atenció primària a través dels CSMA's. També, evidentment, la Fundació Galatea té habilitat un suport psicològic, i això va ser una de les prioritats des del bon principi per atendre els professionals.

El 50 per cent dels CSMA's han mantingut també de cara als pacients que ja patien prèviament problemes de salut mental, doncs, el seu horari habitual. Altres han hagut de fer de 8 a 15 hores. El 73 per cent de les visites s'han hagut de fer telemàticament, això vol dir un canvi en la manera d'atendre, i respecte, doncs, a les persones a les quals potser els hi és més difícil i això ha volgut dir molt esforç dels professionals que treballen en salut mental, no?, per poder atendre aquestes persones en el context d'una epidèmia, en el context que no és segur anar als centres, fer les activitats grupals com es feien, i fer, evidentment, totes les visites també individuals en els centres. Tot això ha sigut un daltabaix important, i, per això, encarreguem el Pla director de salut mental i addiccions, el Pla d'impuls a la salut mental

i addiccions en el marc de la pandèmia de Covid. No perquè vulguem fer només una cosa específica que es quedi, sinó perquè aquestes necessitats que hem vist especialment a l'epidèmia de Covid es transformin també o ens ajudin a fer aquells canvis estructurals que ja dèiem, en què ja treballàvem, i que, com he dit abans, poden ser accelerats, malauradament, a causa de que aquesta necessitat durant l'epidèmia de Covid ens ho ha fet evident. Per tant, accions que hem de fer durant l'epidèmia perquè no podrem retornar, no?, a fer el mateix que estaven fent abans, sinó que tenim l'oportunitat, fins i tot de millorar-ho.

Major accessibilitat, n'hem parlat moltíssim aquí, ho ha dit vostè, que els dispositius d'atenció comunitària, que els programes interdepartamentals, que les tecnologies i sistemes d'informació ens ajudin en això, i alhora, buscar que aquests canvis es quedin, que no siguin un pla de xoc de Covid, que no siguin una cosa específica, que no sigui una cosa que ve i que marxa, sinó que es puguin quedar, doncs, precisament per atendre, evidentment, les persones amb problemes de trastorn mental. Per tant, dues branques que vostè m'ha dit d'aquí, la branca de com atenem la salut emocional i l'afectació psicològica als nostres professionals, i de com continuem atenent en el context d'una epidèmia com la de Covid les persones que ja tenen un problema de salut mental. I l'altra pota, que és totes aquelles persones, és a dir, tota aquella afectació que en la societat han intensificat també problemes de salut mental. I ho sabem, ho sabem a través del Codi Risc Suïcidi, sabem que han augmentat les consultes en temes relacionats amb intents autolítics o de lesió autoinfringida respecte al 2009 d'una forma molt important. És a dir, malgrat que no tinguem tantes atencions, perquè no les hem pogut fer, perquè no hi havia, doncs, la mateixa activació dels codis, sí que hem pogut, és a dir, el sistema ha tingut canals per poder augmentar aquestes consultes que hem pogut atendre. I, per tant, això també és important, és a dir, malgrat el tipus d'atenció canviava, posàvem vies, no?, per poder atendre aquestes consultes. Tenim programes també d'atenció als trastorns adaptatius a la situació desencadenada per la pandèmia, que és una activitat que es fa, principalment, en col·laboració amb l'atenció primària i s'hi posa intensitat. S'hi posa intensitat, també, fent una comissió de salut emocional, d'apoderament i d'acompanyament de tota la ciutadania. Jo crec que aquests són els trets principals de com estem fent l'abordatge.

He pogut llegir les seves propostes, les propostes de Ciutadans en l'àmbit de salut mental. La primera d'elles, per posar en marxa programes de recolzament al dol, per a les persones que havien perdut, i per això vam fer també a través d'una eina, una plataforma web app de gestioemocional.cat, que la vam poder engegar i crec que és important. Ha fet una gran feina. Ha atès 273.800 usuaris, 173.200 persones han avaluat el seu estat de salut emocional, al 51 per cent se'ls recomanava poder buscar aquest suport emocional i 9.000 ciutadans i ciutadanes han demanat suport professional a través del formulari. Ja que no teníem la mateixa capacitat de poder arribar a la ciutadania, vam haver de buscar aquestes eines de la web app. 7.856 han estat atesos per psicòlegs del mateix sistema, nivell 1 i nivell 2 de gravetat: 6.902 casos s'han pogut resoldre directament a través d'aquesta atenció, a 74 casos se'ls ha derivat a atenció primària i salut mental. Crec que és important, en el marc d'una epidèmia que ens ho ha canviat absolutament tot –ens ha canviat la vida a tots–, poder posar èmfasi. Per això li he dit de bon principi: no ens n'oblidem en cap cas, i hi hem estat molt a sobre.

La segona proposta que vostès tenen, en podem parlar després, també, no? Que és tot l'àmbit de les addiccions i vostè ho ha apuntat aquí. De les addiccions, nosaltres el que no voldríem fer són programes només específics que durin durant l'epidèmia de Covid, sinó que potser això ens pugui impulsar, però que puguin quedar com a programes estructurals. Hi ha necessitat, avui, a causa de l'epidèmia; n'hi continuarà havent molta, d'enfortir tot l'àmbit de salut mental, de lligar-lo o bé, també, amb els diferents nivells assistencials –el què és l'àmbit de primària, comunitari i

l'àmbit, també, especialitzat que tenim en salut mental. Jo crec que trobarem, a més a més, molt consens aquí, al Parlament. I vostè ho ha dit, des de l'OMS ens ho estan dient: passa a altres països i és una bona manera de continuar treballant.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica té el torn la diputada.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Gracias, *consellera*. Le doy la razón que los profesionales de salud mental han tenido que hacer un gran esfuerzo, incluso para hacer mínimos telemáticos y poder atender a una parte de sus pacientes y, además, hacer soporte a sus compañeros de los hospitales.

La verdad es que tampoco me ha hecho ninguna lista. Solamente me ha hablado de que han puesto en marcha *gestionemocional.cat*, que efectivamente... porque todo lo demás son programas que estaban funcionando y, además, cuando por ejemplo me ha hablado del programa de atención primaria, es que está funcionando todo telemáticamente. Realmente, no me ha hecho ni el eslogan de cuántos millones van a invertir para mejorar, primero para implementar lo que aprobó este Parlament y segundo para que haya un plan de choque en salud mental en Cataluña, como están haciendo otras comunidades autónomas. *Consellera*, la gestión emocional está muy bien, pero, no pierda de vista, permite detectar casos más leves. La brecha digital también afecta a las personas que tienen problemas de salud mental más graves. Realmente, el que proporcionen materiales de autoayuda, las librerías están llenas de materiales de autoayuda, pero, realmente, lo que son las intervenciones de soporte y terapéuticas van más allá de proporcionar materiales de autoayuda.

Por lo que han publicado, el 061 ha detectado un 40 por ciento más de personas con ideas de suicidio. Le pregunto: ¿tenemos datos de cuántas personas se han quitado la vida en Cataluña durante la pandemia? Los últimos años, cada mes eran entre cuarenta y cincuenta catalanes. Y no tenemos un plan de prevención del suicidio. Además, sabemos que los síntomas emocionales vendrán después de esta fase que hemos pasado de crisis más infecciosa. Entonces, le pregunto, ¿qué tienen previsto para los próximos meses? ¿Qué van a hacer? Hágame un eslogan, por lo menos, para que podamos ver que luego lo cumplen. De los sanitarios que han estado en primera fila atendiendo a la Covid, más de tres cuartas partes tienen ansiedad y más de la mitad, depresión. Hágame un eslogan de cuánto van a invertir para apoyar a los cuidadores. Si ya antes del coronavirus, la red de salud mental, como he comentado, no garantizaba la atención, dígame: ¿cuánto dinero van a invertir para poder cumplir lo que ha aprobado este Parlamento y garantizar las necesidades de los catalanes? Se lo he preguntado antes, se lo vuelvo a preguntar. Ahora hace falta un plan de choque. Hace falta que, ahora que están revisando estos presupuestos *fake*, como les decíamos desde Ciudadanos que es que no les iban a servir, ya que los están revisando, en esta revisión que van a hacer, ¿cuánto dinero van a invertir en garantizar la atención de los ciudadanos de Cataluña a los tratamientos en salud mental? ¿Cuánto? Es que al final todo se resume en esto. ¿Cuántos profesionales van a contratar? ¿O van a seguir con esta discriminación de que las personas que padecen algún problema de salud mental no les garantiza, su *departament*, el derecho a los tratamientos? Y es que lo peor de todo es que en plena pandemia todavía nos han salido con la ocurrencia de aumentar el sueldo a los *expresidents*, a altos cargos, han destinado 6 millones de euros a TV3, han seguido regando los chiringuitos en el extranjero. ¿Cuántos médicos, cuántas enfermeras, cuántos psicólogos se podía haber contratado con ese dinero, *consellera*? ¿Con el dinero que hemos sabido que Jordi Pujol estafó a Hacienda? ¿Lo va a devolver? Porque con lo que puede devolver, ¿sabe cuántos psicólogos se pueden contratar, con este dinero, si lo devuelve?

Y para colmo, ya, en medio de la pandemia, nos dicen que quieren pagar para que las *influencers* hablen en catalán en YouTube. ¿Pero es que no se dan cuenta, del

tamaño de su frivolidad? Con la cantidad de personas que están sufriendo en nuestras calles. ¿No se dan cuenta, de que la única prioridad que tiene que ser es atender a las necesidades de nuestra población? Es que además lo está diciendo la OMS. ¿Van a volver a llegar tarde? ¿Van a volver a llegar tarde, como hicieron con la prevención de los contagios?

Mire, *consellera*, sea valiente. Sea valiente y ponga la atención a la salud mental, a la salud emocional en el lugar que los ciudadanos de Cataluña necesitan. Pónganla de una vez, tanto estructuralmente como en la atención a la pandemia emocional del coronavirus. A la prevención de los contagios llegaron tarde. Y aún están a tiempo de no cometer el mismo error con la pandemia emocional.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Per fer la rèplica, de nou té un torn la consellera.

La consellera de Salut

Ai, per favor, quan penso que..., o sigui, que podem avançar, que podem anar en aquest Parlament parlar d'una cosa tan seriosa, i que jo l'hi he dit al principi, no ens n'oblidem, en cap cas, en cap cas, de salut mental i de com està afectant aquesta epidèmia, que no s'ha acabat, i sembla que a vegades amb alguns discursos pensin que s'ha acabat, em surt amb TV3 i amb no sé quines històries. De veritat, de veritat, diputada, és que sempre és igual.

Hem posat més de cent psicòlegs a treballar, concretament en la gestió, en aquest curt, d'aquesta epidèmia, de les necessitats de salut mental, que podien venir, evidentment, de la ciutadania en general. Hem posat reforços en salut mental per als mateixos professionals pel que estan patint, i ho he pogut viure, i ho he vist, com han pogut patir els professionals dels hospitals, els professionals de les residències –de les residències–, que han patit moltíssim emocionalment en la gestió, no?, d'aquestes setmanes, que han sigut molt i molt dures, i molt crues, si m'ho permet dir d'aquesta manera.

En un article de *The Lancet Psychiatry* diu que les emergències no són només crisis per contenir, sinó oportunitats per construir sistemes de salut més forts, sostenibles potents –jo hi afegiria quaranta mil adjectius més–, i que, en resum, el que necessitem són plans d'acció holístics, informats en evidències i estratègies d'implementació que visquin més enllà del curt termini. A mi m'ho han sentit dir moltes vegades aquí en l'àmbit de les llistes d'espera. No és qüestió de fer plans de xoc. Jo podria venir aquí, molt contenta, anunciar un pla de xoc..., i vostè mateixa m'ho ha dit. No vingui aquí, doncs, a dir-me que ara posarà 70 milions no sé que...

Jo l'hi dic: els pressupostos de la Generalitat tenien més de 430 milions d'euros posats en salut mental, que això eren gairebé 30 més que els del 2017, que s'ha anat enfortint, que en cap cas pararem d'enfortir tot l'àmbit de salut mental, perquè és una necessitat per a la ciutadania. No perquè a mi em plagui o a vostè –que és, si no m'equivoco, psiquiatra– li interessi molt aquest àmbit; és perquè ho necessita la gent. I nosaltres volem respondre a les necessitats de la gent, i volem respondre no amb un pla de xoc que duri..., fins quan? Fins al novembre? Fins al desembre? Que després el desmuntem i vinguem aquí... Les coses que estan fetes així són per coses molt puntuals que formen part d'algun circuit, però no per a canvis que necessitem estructurals i per enfortir precisament el que volem, que és l'àmbit de salut mental. Jo crec que això ha de quedar claríssim, que és la intenció.

Per tant, hem fet tots aquests reforç amb professionals, perquè els necessitem, perquè els necessita la gent i els mateixos professionals sanitaris. Continuem posant pressupost en tot aquest àmbit i jo li he dit... Vostè m'ha dit: «Només ha parlat de gestió emocional.» No, mentida. Jo li he estat explicant que nosaltres traïem

el pla, però és que, a més a més, li he dit que farem aquesta comissió a l'hora d'aquest abordatge –espero, que l'hi busco; un segon–, i que fem el pla específic.

No he parlat només de gestioemocional.cat, jo he dit que gestioemocional.cat era una eina que nosaltres havíem hagut d'engegar sí o sí per poder atendre una allau que venia, extra, per part de la ciutadania, però que havíem enfortit, evidentment, tota la part, doncs, de professionals des del primer moment.

Per tant, creem la Comissió de Salut Emocional, Apoderament i Acompanyament de la Ciutadania precisament per gestionar allò que vostè ens diu en una PR, que és tot l'àmbit de suport a aquell dol no viscut correctament, perquè el virus no ens va permetre acompanyar les nostres persones estimades quan pertocava, i això és molt dur, és molt dur.

Per tant, engegarem aquesta comissió. Engegarem programes d'atenció a trastorns adaptatius en aquesta situació. Evidentment, seguim amb el Codi risc suïcidi i, per tant, podrem valorar aquestes dades que vostè m'ha dit. I, en lloc de crear plans de xoc, sí que crearem pla d'impuls a la salut mental i addiccions en aquest marc de la pandèmia, però que aprofitarem per fer coses que s'han de quedar, que són necessàries més enllà de l'epidèmia.

Així ho hem fet. El Parc de Salut Mar ha atès més de 739 professionals entre el 13 de març i el 15 de maig, només amb seixanta-tres dies. Això són dotze professionals al dia, i la majoria d'entitats han reportat aquesta atenció dels professionals, que ha sigut, doncs, la veritat molt, molt i molt intensa.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les noves mesures del pla de xoc en l'àmbit social

300-00269/12

Passem a la següent interpel·lació, que és sobre les noves mesures del pla de xoc en l'àmbit social, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Bona tarda, conseller. M'agradaria començar aquesta interpel·lació amb un reconeixement a l'entitat Tamaia i una reflexió sobre els motius que les han empès a abaixar la persiana. Començo així perquè és evident que l'impacte de gènere que han tingut el confinament i la crisi sanitària sobre les nostres vides ha estat devastador a molts nivells, però per a les dones i per a les entitats feministes que treballen en el país especialment. I tampoc penso que sigui casualitat que siguin precisament les entitats feministes les que sostenen aquesta vulnerabilitat, precisament perquè treballen amb aquest material sensible que és aquest impacte de gènere que tenen les societats patriarcal i capitalistes com la nostra.

Al comunicat amb què anunciaven el tancament de Tamaia parlaven de vulnerabilitats, i és important que entenguem que el que fa una pandèmia és posar al descobert totes les vulnerabilitats, des de les més individuals fins a les col·lectives –i ara en parlava la consellera–, i demostrar-nos que som fràgils; que les dones sostenen aquest sistema de cures i la vulnerabilitat de les societats és una evidència i és innegable.

Tamaia ha treballat sempre per protegir, acompanyar i prevenir la violència masclista i les seves víctimes, i això vol dir que ha treballat sempre sobre aquest principi de vulnerabilitat que deia, i que l'han capgirat: no només parlem de vulnerabilitat emocional, psicològica i física de les víctimes de violència masclista, sinó també de

la vulnerabilitat i desequilibri amb què sobreviuen la majoria d'entitats feministes de Catalunya.

I penso que si alguna cosa ens ha de fer veure la crisi de la Covid és que el sistema no funciona, que aquest model no funciona, que és precari i inestable i que no es pot desenvolupar com fins ara, perquè és insostenible. I que sigui insostenible no vol dir que ho hagin de sostindre les entitats i les dones que hi treballen, sinó que, si és insostenible, és que s'ha de canviar aquest model i nosaltres hem d'acceptar-ho i parlar-ne.

Catalunya no es pot permetre que una entitat com Tamaia tanqui. I, si Tamaia tanca i nosaltres no ens ho podem permetre, vol dir que hem d'entendre que la solució per a Tamaia i la resta d'entitats que viuen en les mateixes condicions no se soluciona amb un pedaç o una mesura d'última hora, sinó que s'ha de fer un canvi de model. I aquesta interpel·lació que li faig avui al conseller, com que parla també de violència masclista..., penso que era important començar aquesta interpel·lació fent aquest reconeixement i demostrant, doncs, el nostre suport a Tamaia.

La crisi social i econòmica ha fet aflorar les misèries sistèmiques i estructurals. Per exemple, el racisme de la Llei d'estrangeria i l'impacte de gènere en són un exemple, i és una de les interseccions de la pobresa i de l'exclusió social que pateixen moltes dones al nostre país i en molts d'altres. Els governs –i això en el Parlament de les Dones així ho constatarem–, d'alguna manera, han donat per fet que el sistema de cures el sostindran les dones. Això ha passat al llarg de la història. I ara, que pretenem, doncs, capgirar aquest paradigma i som conscients i volem revertir-ho amb polítiques socials i igualitàries –que per alguna cosa som d'esquerres i som republicans–, som conscients del valor econòmic i comunitari que té.

Aquesta vulnerabilitat de les cures que deia és especialment forta en les dones que estan en una situació irregular, i durant aquesta pandèmia, des del *sindicato* de dones de la llar sense papers fins a Las Kellys, ens han tornat a demostrar que són una de les baules més fràgils del sistema, però que alhora, quan es tracta de solidaritat, hi són, i durant aquestes setmanes elles mateixes, que no tenien re per sostindre les seves pròpies vides, es van proposar per poder cuidar les criatures d'altres dones vulnerables com elles.

Les cures no són invisibles, no ho són, malgrat que sembla que fins a arribar al dia d'avui ho han estat sempre, però les cures no són invisibles, i l'economia submergida tampoc ho és, malgrat que en èpoques de crisi l'economia submergida sembla que és l'única que acaba donant resposta a la part més vulnerable de les nostres societats. I, com deia, aquesta Llei d'estrangeria genera violència, genera pobresa, genera exclusió social i racisme estructural, aquests dies, que és tan preocupant, que estem veient com aquest discurs de l'odi cada cop està més instal·lat, i és escandalós.

Durant aquests dies, des de l'Estat van començar a parlar per primer cop de regularització, cosa que celebràvem, però al racisme habitual n'hi vam haver d'afegir un de nou, que és que només pretenien regularitzar la mà d'obra que necessitaven. Per tant, les cures encara semblen no importar quan parlem d'economia i de reactivació, i alhora, durant la pandèmia, ens hem adonat que aquelles cures que semblaven invisibles per als estats eren les úniques que consideràvem essencials.

Sense les dones els mons s'aturen, però ja n'hi ha prou que la responsabilitat sempre recaigui en nosaltres, perquè les cures no ens pertanyen més que als homes o als governs, i, per tant, que les dones no s'aturin no ens dona dret a nosaltres a obligar-les a no aturar-se, i hem d'assumir nosaltres la nostra responsabilitat.

La vulnerabilitat que sostenen les dones de qualsevol país ha estat molt més gran les darreres setmanes –no dic re que no haguem dit en aquests darrers plens–, precisament perquè és durant les crisis que les dones sistemàticament quedem enrere, i a tots els estudis que segreguen per gènere hi surt reflectit: la precarietat i la pobresa tenen nom de dona, i amb cada crisi agreugem els problemes sistèmics i els convertim en la realitat de moltes famílies.

Durant el confinament hem viscut moments de molta complexitat respecte a les dones i criatures víctimes de violència masclista, i en un primer moment, quan eneníem que casa nostra era un espai segur en termes de salut pública, havíem de recordar alhora que allò que per a moltes de nosaltres era un espai segur era un infern per a moltes dones i moltes criatures. I la situació extrema del contagi les primeres setmanes i la rapidesa amb què ho feia ens va obligar, no?, a tancar-nos a casa i a entendre que les tancàvem amb els seus agressors; i que les podíem acompanyar i que podíem atendre-les i que a totes les dones que van necessitar ajuda se'ls va oferir, però no podem oblidar que van estar tancades durant dos mesos amb els seus agressors. Un dels grans aliats dels agressors és precisament el control i l'aïllament social, i en ple confinament, que l'aïllament social era obligat per a tots nosaltres, doncs, vam oferir un camp, no?, privilegiat per als maltractadors, perquè no van haver de forçar cap aïllament, perquè la violència masclista també s'anava adaptant a aquestes circumstàncies. El control ja hi era, tots érem tancats a casa, i, per tant, aquest masclisme, aquesta violència s'ha adaptat també al confinament i a aquesta pandèmia, i el que ha fet és que les trucades anaven augmentant. La violència física semblava haver desaparegut –era dins de casa–, i ara, igual que funciona amb les vacances de Nadal o amb les vacances de l'estiu, un cop reincorporem la socialització, torna la violència més explícita. I d'això n'èrem conscients, que quan acabés el confinament tindríem una allau de persones que potser voldrien sortir de casa seva.

En tot cas, totes aquelles dones que no estiguin preparades per sortir de casa seva encara, per deixar el nucli familiar, les hem d'acompanyar en la mesura que elles estiguin preparades, però no pot quedar cap dona que necessiti sortir de casa seva que no ho faci per motius econòmics o d'independència. I és aquí on el nostre paper comença a tenir un paper actiu, no?

Com deia, les treballadores de la llar i les dones víctimes de violència masclista són les grans perjudicades del confinament i de l'aturada global, perquè en general són les grans perjudicades d'aquest sistema patriarcal que les arracona i que invisibilitza les seves vides. Perquè quan parlem del sistema de cures o de corresponsabilitat, o parlem de conciliar, estem parlant bàsicament de vides, i les polítiques públiques no es poden fer d'esquena a aquesta realitat, i les crisis no poden ser cap carrer sense sortida per a totes elles.

Les vides de les dones són importants; com es desenvolupen en un món que no les prioritza és important; reconèixer les vulnerabilitats de les societats, de les persones i dels sistemes és important, i és tasca nostra garantir que no queden enrere.

El confinament, amb aquesta sobrecàrrega mental que ha estat brutal per a moltes dones, no es pot deixar per a més tard, tant per al personal sanitari, com deia ara la consellera, com per a familiars i amics de víctimes de la Covid. Les dones són vulnerables i sistemàticament queden excloses dels sistemes capitalistes, que nosaltres hem de revertir amb les nostres polítiques. Les dones que han de rebre aquest suport de l'Administració i les dones que treballen des de les entitats ens han de tenir al seu costat.

Em queda poc temps, i encara tinc algunes coses per dir, perquè penso que, a mesura que les societats avancen i anem trobant noves maneres de relacionar-nos amb nosaltres, el masclisme sempre acaba trobant una esqueletxa per on colar-se. I després, en el segon torn, parlaré de com el teletreball, que pot ser un nou model de relació laboral, acaba un altre cop penalitzant les dones. I, per tant, penso que val la pena que utilitzi el següent torn de la intervenció, per seguir-ne parlant.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la interpellació té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Consellera, diputades –majoria de diputades–, diputat... És curiós, me n'he adonat, però..., tenim un diputat –deixant a part els membres de la Mesa, que acabo d'escoltar el president aquí al darrere–, però bé, no ho sé, és curiós –és curiós.

Miri, diputada Díaz, vostè ha fet una sèrie de reflexions més vinculades al model de societat, a un model de societat, que jo soc dels que sempre acostuma a defensar i defenso que o ens en sentim corresponsables –i això significa també prendre consciència de que som responsables de les coses que no ens agraden– o no tindrem capacitat de canviar-lo. Si no ens en sentim corresponsables, si no som conscients que nosaltres hi participem, no tindrem la capacitat de canviar-ho, perquè llavors sembla que estigui fora del nostre abast. I per prendre consciència de que ho podem canviar el primer és ser conscient de que tu en formes part i que tu ets responsable d'aquells aspectes que més mal fan.

I vostè parlava sobre l'economia submergida, sobre el treball de les cures, i feia una crítica al concepte d'«invisibles». Deia: «No són invisibles.» I m'ha fet reflexionar perquè jo algun cop he utilitzat, durant aquests últims tres mesos..., que aquesta crisi ens fa més visibles els més invisibles. I m'ha fet reflexionar perquè he utilitzat aquesta expressió, no? I donant-hi un parell de voltes, deia: «No sé si som invisibles o no, però el que sí que està clar és que com a societat ens tapem els ulls.»

Existeix, l'economia submergida existeix. La immigració sense drets forma part d'un sistema que alimenta l'economia submergida. En termes marxistes podríem parlar de l'exèrcit de reserva que es necessita per a quan tiri endavant. Hi han estudis que mostren com la política del Partit Popular del president Aznar, que era tan grandiloqüent contra la immigració irregular..., va ser el període en què van entrar més persones per fer aquest exèrcit de reserva i alimentar aquesta economia submergida. Ens tapem el ulls.

I hi ha una realitat sobre que ens tapem els ulls dia rere dia, perquè és molt quotidiana, que són els treballs de la cura a les llars, de persona o de neteja. Perquè és quotidiana, perquè existeix a moltes llars en situació d'economia submergida, en situació d'irregularitat de la persona: 99 per cent dones, 90 per cent d'origen migrat... I, amb una realitat que és absolutament coneguda, ens tapem la vista, no l'afrontem.

I aquestes dones van ser les primeres que davant d'una crisi, que va ser absolutament diferent..., que és absolutament diferent entorn d'un dels aspectes: que va haver-hi una aturada econòmica pel confinament. I aquesta aturada econòmica va afectar per primer cop, en crisi, l'economia submergida, que també es va aturar. L'aturada va ser global. Van ser expulsades, amb poca capacitat d'estalvi, que moltes vegades està vinculat el lloc de treball amb el lloc on vius, amb una situació de molt patiment.

Li feia aquesta reflexió perquè, si estem contents d'una proposta molt concreta, que és una proposta diferent, que també dubtem, tenim el dubte de «funcionarà o no funcionarà?»... N'hem parlat amb les entitats de dones migrades, d'origen migrat, ho hem parlat amb els sindicats..., ho hem parlat amb tothom. Tots estem molt entusiasmats, però és una mesura que no s'havia pres, jo no la conec en cap altre país europeu, que és una línia d'ajuts per fomentar la contractació de les treballadores de les cures i dir: «Com que existeix, no els hi donem l'excusa. Vostè la pot regularitzar i la pot fer sortir de l'economia submergida. I, si em diu que el problema són les cotitzacions, jo li subvenciono les cotitzacions.» Habitualment no en soc gens partidari, però en aquest àmbit crec que val la pena fer la prova: 2.685 euros, que és la cotització que acaba pagant una família si decideix tenir una persona sense que estigui en l'àmbit de l'economia submergida; contracte d'un any, permetes que es regularitzi, i pot ser una mesura que afecti moltíssimes dones, un miler de dones. Estem entusiasmats, però a la vegada esporuguits de que surti bé.

Però és també un reconeixement; no un agraïment: un reconeixement a aquestes treballadores essencials, aquesta realitat no invisible, sinó davant de la qual ens tanquem els ulls, perquè existeix. És buscar aquell sistema que permeti, en aquesta intersecció, dotar d'oportunitats que es mereixen i que es treballen. Perquè també ho haig de dir: tenim un col·lectiu de dones migrants de treball de les cures molt reivindicatiu, amb molta capacitat d'incidència, i això també és mèrit d'elles, és que és mèrit d'elles.

Ho veurem. Esperem que funcioni. Si podem regularitzar mil persones, aquesta partida d'1.400.000 euros tindrà molt sentit i haurà de créixer, tindrà moltíssim sentit. Segurament és una partida molt petitona amb relació als pressupostos de la Generalitat, amb relació als pressupostos del departament que em pertoca coordinar, que toca temes molt... Però pot ser un gran èxit.

I l'altra reflexió que m'ha situat –i intento resumir la seva intervenció en dos reflexions i, a partir d'aquí, anar situant alguns temes concrets– ha sigut sobre un fet que crec que..., i crec que en aquest Parlament i crec que com a govern també ho hem de fer, i com a societat ho hem de fer, que és: vam prendre tota una sèrie de mesures amb un objectiu molt clar, que era salvar vides, davant d'una pandèmia de la qual encara ara, de la malaltia no es coneix la missa la meitat; però les decisions que es van prendre tenen conseqüències, i no hi han decisions que es prenguin que tinguin únicament conseqüències positives. I és així.

I les conseqüències entorn de la violència masclista, entorn de la salut mental, entorn de l'envelliment actiu, si anem a un altre àmbit, entorn de la igualtat d'oportunitats dels infants, no són positives. Perquè qualsevol societat que té un confinament de gairebé tres mesos, del nivell d'intensitat que hem tingut..., no és positiu. I es van prendre. I les defenso, eh?, les decisions que es van prendre, perquè és que l'objectiu era clau. Però això té unes conseqüències, i les conseqüències són molt dures. Són dades, però les dades és que són duríssimes.

Els serveis d'intervenció especialitzada, que són un dels serveis dels quals li pertoca la responsabilitat de coordinació al Departament de Treball, Afers Socials i Famílies i un dels serveis dels quals estem més orgullosos, iestic segur que moltes diputades d'aquí han visitat algun SIE i, si no, si us plau, visiteu-lo, coneixeu-ne el personal, les dones que hi treballen des d'una perspectiva multidisciplinària, la feina que es fa amb les dones víctimes de violència masclista, amb els seus fills i filles..., és espectacular. Ha crescut la seva atenció un 266 per cent –un 266 per cent! I això és la punta de l'iceberg, perquè, a mesura que anem entrant en una situació de quotidianitat, n'apareixeran més. Perquè amb un criteri de prudència moltes dones..., han hagut de tenir aquest criteri de prudència, perquè estaven convivint amb el seu agressor.

I aquest increment significa un increment de necessitats concretes, de necessitats concretes a les quals hem de poder donar resposta, que és la nostra obligació, donar-hi resposta. I necessitats molt concretes com: si estàs en el moment de sortir, has de poder sortir; si estàs en el moment d'un procés d'acompanyament, recuperació i reparació, has de tenir el servei, el servei de llar substitutòria (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), el servei que et permeti poder sortir d'aquesta situació amb la valentia que comporta fer aquesta passa. I després li explicaré els elements concrets que hem anat treballant al respecte.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Diputada, de nou, quan vulgui.

Jenn Díaz Ruiz

Bé, conseller, com vostè deia, com que les conseqüències que han tingut les decisions que van prendre..., molt sovint estem acostumades, no?, a que prenem unes decisions, tenen unes conseqüències, i l'impacte de gènere d'aquestes conseqüències

sempre són bestials. Penso que les nostres polítiques públiques precisament han de tenir la mateixa proporció: a major impacte de gènere, major número de propostes i mesures concretes per poder restablir aquest ordre, no?, perquè quan parlem d'aquesta nova realitat sigui precisament per pal·liar aquest impacte de gènere que tenim sempre. I celebro que hagin fet aquestes mesures, que hi hagi totes aquestes dones..., que és veritat que les entitats de dones que es dediquen a les «kellys» i el *sindicato* de dones de la llar són molt combatius, i a més a més és que l'aportació que fan a la nostra societat és prou valuosa com perquè fem aquest valor, no?, que es correspon amb el mateix valor que tenen la seva vida i la seva presència aquí en el nostre país.

I, com deia, el masclisme sempre troba aquestes escletxes, i el teletreball –que ho comentava abans–, que ha vingut per quedar-se i s'ha plantejat com un model de futur, torna a ser un terra enganxós per a la majoria de dones que tenen criatures. De la mateixa manera que ho tenia el sistema laboral tal com estava pensat, i que és impossible poder conciliar i, un cop hi ets, és impossible poder ascendir, doncs el teletreball també ens torna a generar aquest impacte de gènere. I sistemàticament, quan les societats avancen, sovint ho fan descuidant-se les vides que existeixen. I sovint les vides que s'invisibilitzen, que potser no hem de dir que són invisibles, sinó que les invisibilitzem, com bé deia el conseller, són les nostres, són les vides de les dones.

Perquè el masclisme, com deia, no descansa mai; en tenim molts exemples, de com, amb cada passa endavant que fem, ens descuidem sempre de com això afectarà les dones i quin serà l'impacte de gènere. Per exemple, el confinament ens acosta a les xarxes socials i ens comencem a relacionar via telemàtica; doncs bé, resulta que les agressions telemàtiques s'incrementen, no? I a cada cosa que fem una passa hi ha un impacte de gènere que l'acompanya, no? Hi ha més xarxes socials, hi ha més agressions a les xarxes. Perquè sempre troba aquesta manera d'ofegar les dones, aquest masclisme que és cultural, que és estructural i que forma part de tots nosaltres.

I avui volia parlar precisament de les dones en situació irregular que tenen cura de les nostres llars i de les nostres famílies; i també volia parlar, per una altra banda, de les dones que pateixen violència masclista i que, tancades dins de casa durant unes setmanes, semblaven haver desaparegut. I volia parlar d'elles perquè penso que és urgent que en parlem i que en èpoques de crisi, en què l'impacte de gènere és tan gran, les hem de tornar a posar a sobre de la taula i tornar a parlar i abordar aquest debat, perquè quan el sistema productiu s'atura ho veiem més clar que mai, no? I penso que això és el que hem intentat fer cada 8 de març quan nosaltres diem que ens aturem, que fem una vaga i que reivindicuem el nostre dret a vaga el 8 de març, perquè diem: «Si les dones s'aturen, el món s'atura.» Però és que les dones sempre decideixen no aturar-se; és el que deia en la meua intervenció anterior. Si les dones s'aturen, el món s'atura, però no podem responsabilitzar-les a elles de no voler aturar-se, de voler continuar endavant. I, per tant, aquesta sobrecàrrega que elles assumeixen per no voler-se aturar, per voler continuar endavant i poder tirar endavant aquestes societats que volem, de justícia social, l'hem d'assumir les administracions.

I aquesta discriminació, a més a més, que deia, de l'impacte de gènere, arriba en un moment en què el moviment feminista des de la justícia espanyola s'intentava criminalitzar. I penso en aquests últims dos mesos, que teníem dones caixeres, dones sanitàries, dones a casa teletreballant, fent de professores, dones sostenint aquest món, i des de la justícia espanyola ens estaven dient que el problema era la manifestació del 8 de març, quan érem les dones que estàvem fent que aquesta pandèmia fos encara..., fos una miqueta més ferotge del que ha estat; i des de l'Estat s'intentava criminalitzar i assenyalar el moviment feminista. Crec que hem de reflexionar molt

de com, mentre se'ns assenyalava, les dones continuaven a primera línia tirant endavant les famílies, les societats, i també la gestió d'aquesta crisi.

Per tant, tots aquells que blanquegen els discursos de l'odi, que s'ho facin mirar i que aprenguin de quin és l'impacte de gènere d'aquesta pandèmia i qui ha estat al capdavant d'aquesta pandèmia, també.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, per fer la seva segona rèplica, un torn del conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Diputada –vaig, allò..., perquè, si no, em quedo curt–, elements concrets entorn d'una realitat que és, crec que de les xacres més importants, la xacra més important, no sé com dir-ho, perquè és lamentable, que és la violència masclista, i davant d'aquest increment que s'ha donat pel mateix confinament, perquè en el confinament els agressors han aprofitat que no hi ha espai social, que no hi ha capacitat per poder demanar l'ajuda com habitualment tens en una comunitat. Perquè el confinament el que ens ha fet és trencar l'element clau d'una societat, que és ser una comunitat, no?, on hi ha una ajuda mútua, on hi ha un recolzament al voltant.

Llavors, davant d'aquesta realitat, decisions molt concretes que es van presentar ahir, que ens han d'ajudar a fer front a això, dirigides cap a les dones, les seves filles i fills, que han patit violència masclista. De forma molt concreta.

Una, acabar el desplegament dels SIEs: passarem de tenir vuit SIEs el 2019 a, al final del 2020, tenir setze SIEs, tres SIEs més, a part dels que vam obrir ja el 2020, pre-Covid. Tres SIEs més: un més al Baix Llobregat, per població en necessita més; un més al Vallès Occidental, per població en necessita més, i un a l'Alt Empordà, el que ens permetrà finalment tenir un mapa equilibrat territorialment de SIEs, donar aquesta resposta multidisciplinària en la recuperació i en la reparació. Un element clau.

Segon aspecte, un aspecte molt, molt important, un aspecte que..., amb l'increment que havíem fet pre-Covid, havíem aconseguit després de moltíssims anys finalitzar la llista d'espera, però que ara, després del confinament, torna a haver-n'hi, i hem de ser capaços d'abordar-ho: els serveis substitutoris de la llar. El 2019 Catalunya tenia nou pisos –nou pisos–, amb trenta-sis places. Finalitzarem el 2020 amb trenta-nou pisos, amb 156 places, per donar-hi resposta. Són serveis temporals, gratuïts, que actuen com a substitutoris de la llar, amb suport psicològic, mèdic, social, jurídic i de lleure, per facilitar la reincorporació sociolaboral de les dones que han patit aquesta xacra, la violència masclista, on s'acompanya les dones i els seus fills i filles entorn d'aquesta construcció d'una vida plena i autònoma. Sembla mentida, eh?, que haguem de parlar de reconstrucció d'una vida plena i autònoma, però la realitat és aquesta.

On? De forma molt concreta, tres al Baix Llobregat, dos al Barcelonès i un a cada una de les següents comarques: el Bages, Osona, Baix Ebre, la Selva, l'Alt Empordà, la Noguera, Maresme, Vallès Occidental, Alt Penedès i Baix Camp. I dic les comarques i dic els llocs per la concreció, perquè crec que el mínim és ser concrets entorn de com ho farem.

Dos nous serveis residencials especialitzats. En teníem dos, un per a dones «trans», un per a dones que han estat vinculades a una situació de prostitució, i n'obrim dos més: un amb vinculació a la situació de prostitució i un per a aquelles dones en què, a part, va vinculat a elements d'addicció, perquè necessiten un acompanyament específic.

Un nou servei d'acollida d'urgència del departament, de titularitat del departament; era una assignatura pendent. Però el que també és més important: els serveis d'acollida d'urgència municipal, que donem suport des del contracte programa per

al departament. Arribàvem a setanta-nou àrees bàsiques de serveis socials, i el país en té cent quatre, aquest any arribem a les cent quatre, a les cent quatre àrees bàsiques. I això és una assignatura pendent que l'havíem de cobrir.

Elements molt concrets, elements molt clars, situats en el territori, situats en el mapa, les places clares, però en necessitem –en necessitem–, i va més enllà del que teníem previst en els pressupostos, que ja hi teníem un creixement, però s'ha de fer aquesta realitat.

I, si em permet, una última reflexió, sobre aquesta intersecció dona-migrant-racialització. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* És curiós, aquest gat de Schrödinger de les ideologies de l'odi, de l'extrema dreta, aquest gat de Schrödinger que ens diu que a la vegada que ens venen a treure la feina, que venim a treure la feina, a la vegada venim a viure de les ajudes socials; és un gat de Schrödinger absolut. Qualsevol societat, i com a societat volem ser una comunitat, és «tonta», directament, si no aprofita tot el seu potencial. I això també ho hem de dir, i ho hem de dir perquè aquest gat de Schrödinger també comença a situar-se en el feminisme...

El president

Conseller...

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...en aquest feminisme que fica en dubte els privilegis d'alguns.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats

300-00270/12

La següent interpel·lació és sobre la repressió, els drets i les llibertats. I la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Marta Vilalta. Quan vulgui.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies, president. Bona tarda, diputades, diputats, consellera. Avui la Generalitat ha recuperat les competències de gestió, després de molts mesos i setmanes d'estat d'alarma. Per tant, celebrem aquesta situació, celebrem per fi aquesta recuperació i el retorn de les competències, que de fet no haurien hagut de marxar mai de les institucions catalanes, perquè entenem que des de la proximitat, des del coneixement del territori i, en fi, doncs, tenint totes les eines possibles, és la millor manera en què es poden gestionar totes les situacions i, per tant, també aquesta situació de màxima emergència, sanitària, social i econòmica. Per tant, celebrem que això hagi passat.

I els emplaçem, també aprofitem per emplaçar-lo, com a membre del Govern, a gestionar aquesta fase de la represa i de la reactivació, aquesta construcció de la nova realitat, des de la confiança i la corresponsabilitat amb la ciutadania, a diferència del que fins ara ha fet l'Estat espanyol, que ho ha fet des de la por i des de la imposició; així és com ha gestionat durant aquests últims mesos la situació provocada per la Covid-19. Per tant, els fem aquest emplaçament.

Voldria començar per això, ara que segons la terminologia de l'Estat espanyol diu que estem entrant a la «nova normalitat»; un concepte que no ens agrada gens, perquè el que vol fer passar-nos per normal són situacions que no ho són gens, de normals. A quina normalitat hem de tornar? A la que permet desigualtats, siguin de gènere o siguin de classe? A la que s'hi permeten actituds racistes? A la normali-

tat d'una monarquia corrupta, com fa molts i molts anys que existeix a l'Estat espanyol? A la normalitat repressiva? –i aquí vaig. O, pitjor encara, a una nova etapa on en nom de la seguretat i de la por a la mort s'obre la porta a una restricció de drets civils i polítics? I un cop s'obre la porta, després ja no sabem què s'hi pot acabar colant.

Per tant, per això li fem aquesta interpel·lació, consellera, per parlar-li precisament d'aquesta situació de vulneració de drets i de llibertats, que existeix ja, malauradament, des de fa temps, que no és nova, que segueix més vigent que mai, malgrat aquesta situació, i d'uns drets i unes llibertats que també hem vist com han estat restringits, com han estat en retrocés, també durant aquesta situació de la pandèmia. I per això, doncs, li deia, li fem aquesta interpel·lació.

Començo per on estàvem, allò que, doncs, abans de la situació d'aquesta emergència, d'aquesta pandèmia, ja existia: un marc de fons repressiu a l'Estat espanyol. Existeix, i això ho sabem ben cert, una causa general contra l'independentisme, on els poders de l'Estat, on el *deep state*, en fi, tot plegat, es coordinen o s'alineen per tal d'eliminar un projecte polític totalment legítim i totalment democràtic i legal, com és l'independentisme. I no només això, no només és un projecte, l'independentisme, legal, democràtic i totalment legítim, sinó que a més a més considerem que és l'únic projecte polític que pot garantir el progrés social, que pot garantir la justícia social, que pot garantir la radicalitat democràtica i la superació de totes les cotilles d'aquest Estat, massa subjectes al règim del 78.

Per això, doncs, defensem el que defensem, un estat, una independència, doncs, i poder garantir aquest progrés i aquesta justícia social per a tothom. Fa temps que denunciem aquesta situació de repressió, aquesta situació de causa general contra l'independentisme. Allò que no poden guanyar a les urnes, ho intenten guanyar als tribunals, a través de les clavegueres de l'Estat o a través de la persecució política. Però ara, a més a més, hem vist com aquests últims mesos, i sobretot aquests últims mesos marcats per la situació, doncs, d'emergència mundial o de context de pandèmia, hem vist com ni en aquests moments de complexitat, com deia, d'emergència mundial o de pandèmia global, hem vist com en aquests moments la justícia espanyola tampoc ha seguit les recomanacions que li han fet des dels organismes internacionals referents a drets humans. Ni en aquests moments de màxima complexitat l'Estat espanyol s'ha pogut avenir a poder intentar complir amb aquestes recomanacions de preservació dels drets.

De fet, vostè va estar justament treballant durant el confinament per protegir les persones dels centres penitenciaris, defensant que calia que hi hagués menys gent als centres per reduir, doncs, el risc de contagi, com feien moltes recomanacions. De fet, aquesta feina la feien també emparant-se i complint les recomanacions de l'alta comissionada de l'Organització de les Nacions Unides de Drets Humans, la senyora Michelle Bachelet, la qual, a més, va fer referència expressa a l'alliberament dels presos polítics, una altra vegada, perquè no és un fet nou, i a més va instar, doncs, els governs a examinar com podien alliberar els presos més perillosos per a protegir precisament les persones.

I malgrat tot, malgrat els esforços de la conselleria, del Govern, de posar les vides al centre i protegir també, doncs, els centres penitenciaris del país, què ens hem trobat? Doncs malauradament el que abans ja avançàvem: un estat espanyol venjatiu, que ni en el moment de pandèmia i emergència va ser capaç de deslliurar-se de la seva actitud repressiva. És més, hem de recordar les amenaces que va fer el Tribunal Suprem, a través d'un missatge de WhatsApp a la premsa, unes amenaces als funcionaris d'aquestes juntes de tractaments de les presons catalanes, en què deia..., anunciava bàsicament una caça de bruixes, en dir que els denunciarien o els acusarien de prevaricació si prenen decisions, en fi, que poguessin anar en línia bàsicament del que demanaven aquests organismes internacionals. Per tant, ens preguntem, no?, on

s'és vist, això, en quin país que es vulgui considerar, doncs, democràtic es poden defensar aquestes actuacions, que són totalment discrecionals i totalment de venjança.

Deia, doncs, que hi havia diverses organitzacions internacionals que s'havien pronunciat. Mentre enviava aquesta amenaça via WhatsApp el Tribunal Suprem, doncs, trobàvem altres organitzacions vinculades a drets humans també..., com Amnistia Internacional, que tornava a demanar la llibertat del Jordis, del Jordi Cuixart i el Jordi Sànchez, perquè considerava precisament que el delictes o la definició del delictes de sedició i la interpretació que se n'ha fet a la causa del judici farsa de la sentència vinculada a l'U d'Octubre, doncs, són contràries justament al principi de legalitat i obren la porta a una criminalització i a la restricció dels drets de llibertat d'expressió i de reunió pacífica. Unes peticions –aquesta, la d'Amnistia Internacional, com la de l'Organització Mundial Contra la Tortura, o en el seu moment, ja fa un any, doncs, les resolucions de Nacions Unides del Working Group de Detencions Arbitràries– que Espanya, l'Estat espanyol, ha desatès continuament.

És més, aquesta mateixa setmana hem vist com el Tribunal Constitucional feia cas omís d'aquest recurs, doncs, d'empara dels presos i les preses al Tribunal Constitucional, com li deia, i hem vist, per tant, que no ens ha defraudat. Malauradament, novament, aquest alt tribunal, doncs, en lloc d'emparar els drets, ha emparat novament la causa general contra l'independentisme, ha emparat la repressió contra un moviment polític, en lloc de poder-se situar al costat de la justícia. Una nova oportunitat malauradament perduda.

Però, de fet, no tenim cap dubte que aquesta injustícia, que aquestes vulneracions sistemàtiques dels drets finalment hauran de ser reparades. Vèiem també com aquestes últimes setmanes el mateix exconseller, en aquest cas, de Justícia, el senyor Carles Mundó, presentava una reclamació davant del Ministeri de Justícia pels trenta-tres dies que va passar, doncs, en presó preventiva al centre, en aquest cas, penitenciari d'Estremera, on reclamava una indemnització, justament, i que l'Estat pugui reconèixer l'error per tenir-lo en presó preventiva de forma injustificada, perquè finalment va ser acusat, injustament segons el nostre parer, però va ser fins i tot acusat d'un delictes que no té aparellada una pena de privació de llibertat.

Se suma, aquesta nova demanda, aquesta nova injustícia, que li deia que no tenim cap dubte que al final s'acabarà fent justícia, ja sigui en l'àmbit internacional, però se sumen a la resta de demandes dels recursos presentats pels presos i les preses polítiques, on, al llarg de tot aquest procés que han viscut, doncs, s'ha vulnerat el principi de legalitat penal, s'ha vulnerat el dret a judici just, s'ha vulnerat el dret a reunió, s'ha vulnerat la llibertat ideològica o s'ha vulnerat el dret també a la llibertat d'expressió.

I podríem seguir amb més exemples. De fet, la repressió, aquesta repressió que denunciàvem, que ni tan sols en el context de pandèmia ha cessat, ni per humanitat ha cessat, veiem que és més vigent que mai també en l'aspecte econòmic, en la repressió econòmica, com amb les fiances desorbitades que s'estan, doncs, demanant també –ara està en termini– als companys Josep Maria Jové i Lluís Salvadó, per cert companys també diputats d'aquesta cambra, on se'ls demana exclusivament per ells 1,7 milions d'euros, una demanda encara més gran, per haver complert un mandat democràtic, per haver posat les urnes. I, per tant, des d'aquí vagi també tota la solidaritat.

Consellera, són molts els exemples d'aquesta justícia injusta i totalment esbiaixada en funció de qui és el subjecte. Perquè on està la justícia que tant pregonen alguns i tant anomenen, quan els delictes els comet, per exemple, el rei? On està, doncs, l'exigència de que s'ha d'investigar fins al final, quan qui s'ha d'investigar és la monarquia? Perquè llavors voten en contra al Congrés dels Diputats de les comissions d'investigació del rei. Però quan els suposats delictes..., és algú altre o quan hi ha una persecució política contra un moviment com l'independentisme, totalment legítim, llavors tothom s'hi suma. *(Sona el senyal acústica que indica que s'ha*

exhaurit el temps d'intervenció.) O també on estan, no?, totes les persones quan es fan públics –amb això acabo, president– informes de la CIA que revelen vinculació amb l'expresident espanyol Felipe González i els GAL? Callen i neguen, no?, no donen credibilitat a uns informes de la CIA als quals en altres moments els donaven tota la credibilitat del món.

Ho deixo aquí, consellera, després li faré més propostes, i sobretot li preguntaré també sobre aquest grup d'experts, aquest comitè d'experts de la seva conselleria. Però, en tot cas, hi incidiré en el segon torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Gràcies, president. Gràcies, diputades, diputats. Gràcies, diputada Vilalta, per la interpellació; molt adient, com també abans era adient la interpellació que ha precedit aquesta.

El Govern de Catalunya és un govern plenament compromès amb la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques. Ho és ara, quan ens trobem en una situació excepcional, d'emergència sanitària, una greu emergència sanitària de conseqüències devastadores des del punt de vista sanitari, però també des d'altres punts de vista, que requereix mesures excepcionals que hi poden col·lidir, i ho ha estat sempre, compromès, com deia, amb els drets fonamentals i les llibertats públiques.

Estic plenament, fil per randa, d'acord amb vostè en tot el que ha dit. Fa temps que vivim..., no d'ara, no per aquesta situació d'emergència: fa temps que vivim, o hem viscut i vivim, amb un retrocés accelerat en els drets civils i les llibertats públiques, en els drets civils i els drets polítics; la llibertat d'expressió, d'associació, de manifestació i de reunió pacífica s'ha vist amenaçada, i la politització i la manca d'independència judicial són un fet acreditat per organismes internacionals. No ho diu la consellera de Justícia, sinó que reiteradament organismes internacionals acusen l'Estat espanyol de manca d'independència judicial.

I davant d'aquesta situació el Govern de Catalunya mai ha estat indiferent; no s'ha posat de perfil, no ha estat indiferent. Davant la vulneració sistemàtica de drets fonamentals i llibertats públiques, davant la vulneració dels drets humans, protegits pel Pacte internacional dels drets civils i polítics i pel Conveni europeu de drets humans, el Govern de Catalunya ha actuat sempre. És per això que el vicepresident Aragonès va crear a l'inici d'aquesta legislatura l'Oficina de Drets Civils i Polítics.

Certament, hem viscut una regressió imparable en els drets fonamentals i llibertats públiques a l'Estat espanyol. L'ús del dret penal de l'enemic per combatre posicionaments ideològics i adversaris polítics s'ha posat de forma clara i manifesta a Catalunya i ha derivat en una gran macrocausa contra l'independentisme. En anteriors èpoques ho havien fet d'una altra manera i en un altre indret de l'Estat espanyol. Estem, per tant, davant d'una causa general que té per objectiu acabar amb un moviment polític que és pacífic, democràtic, plural, cívic i no violent, com deia.

Les limitacions a la llibertat d'expressió, de reunió i de manifestació no són una excepció viscuda a conseqüència de la situació d'emergència sanitària. Les hem viscut abans i després de l'U d'Octubre; les hem viscut aquí i en d'altres indrets de l'Estat, com apuntava..., o com pot ser el País Basc. La repressió política i judicial no s'ha aturat des de la declaració de l'estat d'alarma. La repressió no s'atura. En la suspensió de drets sí que s'actua, o actuen: es suspenen.

El Govern de Catalunya sempre té en consideració els pronunciaments, com vostè molt bé apuntava, dels organismes internacionals com són Nacions Unides i el Comitè de Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa. És per això que, davant d'una situació excepcional per prevenir el risc de propagació del coronavirus en els

centres penitenciaris, vostè també ho explicava, el Departament de Justícia va prendre moltes mesures per a afavorir, per una part, el confinament, primer, en el centre penitenciari i, després, també afavorir el confinament de les persones privades de llibertat, doncs, també fora del centre penitenciari, en compliment de la pena, perquè també és compliment de la pena: progressió de graus en tercer grau, aplicació del 86.4, el 100.2 i la possibilitat de passar el confinament a casa... I quina va ser la resposta del Tribunal Suprem a la situació? Doncs denota la manca de separació de poders que es viu a l'Estat espanyol, inaudit, impropï en un estat de dret, que el Tribunal Suprem pretengui condicionar les respostes que han de donar funcionaris públics a una situació concreta, obeint el que es diu des de Nacions Unides, obeint el mandat del dret internacional –faria un llarg etcètera aquí–, i més encara quan ho fa d'una forma tan barroera, a través d'un WhatsApp dirigit, adreçat a mitjans de comunicació, que després ningú se n'ha volgut fer autor material del fet; és allò de tirar la pedra i amagar la mà.

Com deia, durant l'estat d'alarma la repressió de l'Estat no s'ha aturat, i ho estem vivint aquests dies també, doncs, en forma de petició de fiances milionàries, en aquest cas als diputats Josep Maria Jové i Lluís Salvadó, fiances imposades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I aquesta és una mostra més d'aquesta gran causa general contra l'independentisme, o de qui pensen que pot ser proper a la causa independentista, que no s'atura ni durant la pandèmia. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya els ha processat per l'organització de l'U d'Octubre i seran jutjats pels delictes de desobediència, prevaricació, malversació i revelació de secrets.

Malgrat tota la situació generada per l'emergència sanitària a causa del Covid, la repressió, com deia, segueix vigent. Els drets es paren, la repressió continua. La repressió, doncs, no s'atura.

Doncs tampoc podem oblidar que les preses i presos polítics han hagut també de passar el confinament tancats. I també s'ha utilitzat una doble vara de medir. Ja en parlarem, d'aquest tema, tindrem temps, i en podrem parlar durant molt temps. Però saben vostès que cap convicció –i m'ho han sentit dir moltíssimes vegades, ho dic ja..., ho torno a repetir–, ni del president de la Generalitat, ni de les conselleres i consellers de govern, ni de cap funcionari públic, cap convicció personal o ideològica podrà canviar la sentència del Tribunal Suprem. Ho dic també perquè quedi clar. No fem una altra cosa que aplicar la llei.

És per això que calen solucions polítiques. La repressió no és la solució. La solució és una solució política, que aposta pel diàleg i, òbviament, per l'amnistia. Ho he dit mil i una vegades, i no em cansaré de dir-ho i repetir-ho arreu: la solució passa, doncs, per fer un front comú per l'amnistia. Ens trobem davant d'un conflicte polític que ha de trobar solució políticament, i, sens dubte, l'amnistia forma part d'aquesta solució.

Diputades, diputats, com deia, el Govern de Catalunya és un govern plenament compromès amb la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques. I ara, al retrocés accelerat en drets civils i polítics que hem viscut aquests darrers anys –aquests darrers anys, no ara, ja ve de lluny–, s'hi suma, com deia, una situació d'emergència i excepcionalitat social a causa de la pandèmia generada pel Covid-19, que posa en risc també drets fonamentals i llibertats públiques.

Diputada, comparteixo amb vostè la preocupació que ha mostrat davant de l'impacte que poden tenir en els drets i les llibertats les mesures que hem anat prenent. Les mesures d'emergència sempre s'han de limitar a allò que sigui estrictament necessari per a combatre la pandèmia i han de ser proporcionades i limitades. Tenim el deure de vetllar perquè no tinguin una incidència excessiva, no vulnerin els drets i les llibertats que tant, tant costen d'aconseguir i per les que sempre hem d'estar permanentment alerta. I, en definitiva, perquè les hem de continuar gaudint i han de tenir la màxima protecció a tots els nivells: Govern de Catalunya, estatal, europeu i, òbviament, a nivell internacional, en els organismes internacionals. I així també s'ha

manifestat Nacions Unides, que ha recalcat, des de l'inici del brot de Covid-19, la importància de protegir el dret de les persones, els drets de les persones.

El coronavirus no pot ser un pretext per la retallada de drets fonamentals. La protecció de la salut ha d'anar sempre de la mà de més aprofundiment democràtic i de normes profundament democràtiques. Durant aquests mesos hem viscut un confinament que ha estat dur i ha tingut un impacte important en els drets de tothom; ara cal que hi pensem i reflexionem. El dret a la manifestació i protesta havia de ser controlat, com ha estat controlat; i el dret a la llibertat de poder deambular, de moure's? Hem d'acceptar que s'apliqui la llei mordassa, durament combatuda des del Govern de Catalunya, emprada per l'emergència sanitària? L'activitat judicial ha de quedar suspesa llevat d'aquelles situacions excepcionals? Preguntes que ens hem de fer, que ens haurem de fer i que les hem de contestar i les hem de saber contestar.

Tenim el deure de protegir la vida, però ho hem de fer preservant també els drets fonamentals. I ara, després d'aquests mesos, cal que ens preparem per a evitar que ambdues coses siguin incompatibles. No ho són; són perfectament compatibles i les hem de garantir. És la coneguda tensió entre seguretat i llibertat. Tensió que en situacions d'emergència arriba a les seves cotes màximes, amb el perill sempre d'abocar-nos a la regressió dels drets i les llibertats, que no és acceptable, que no podem acceptar. Correm, com deia vostè, el perill d'obrir portes que no sabrem com tancar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* És per aquest convenciment –vostè em preguntava pel comitè d'experts–, el convenciment del Govern de Catalunya, i des d'aquest convenciment, que vaig acceptar l'encàrrec del vicepresident Aragonès per tal de crear un grup d'experts que després, en el segon torn m'hi referiré.

I acabo amb una cita de Gramsci: «La indiferència actua amb determinació a la història; passivament, però actua.» Per això, com els deia, el Govern de Catalunya no pot restar indiferent davant del retrocés dels drets fonamentals i les llibertats públiques.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Entenc que hi ha rèplica. Per tant, té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, consellera. Li explicava en el primer punt de la intervenció, en la primera part de la intervenció, com segueix la repressió, que també vostè ha constatat, malgrat la situació de coronavirus. I compartim amb vostè la proposta o el camí que apuntava, que el que hauria de seguir més vigent que mai no és la repressió, sinó que és l'exercici de la política i, per tant, la cerca de solucions polítiques, el poder trobar aquestes solucions democràtiques a través, doncs, de les urnes, i ja coneix la nostra proposta, una proposta del Grup Republicà, però que reposa i que s'aguanta sobre els grans consensos de país, com vostè apuntava, que és l'exercici del dret a l'autodeterminació i aquesta amnistia que ha de poder acabar amb aquesta causa general.

Però vostè també apuntava: no només és la repressió que segueix més vigent que mai. Malauradament, estem molt preocupats davant de la restricció dels drets i de les llibertats en temps de coronavirus, que s'han produït, aquestes restriccions, que s'han afegit, doncs, en aquests últims mesos i setmanes. I som absolutament crítics de com en nom de la protecció de la salut s'hagin pogut restringir aquests drets, i com també l'estat d'alarma, el decret d'estat d'alarma, ha sigut agressiu i nociu en aquest sentit. I compartim amb vostè aquest fals dilema, aquest fer-nos triar entre la salut i la restricció dels drets, entre la vida i els drets més fonamentals. Perquè ha de poder ser tot alhora i hem de poder garantir els drets en el seu conjunt, on també, òbviament, hi ha el dret a la vida.

I diem tot això perquè hem vist com l'Estat ha apostat per la recepta de la recentralització, de l'autoritarisme, de la imposició, i ens hem, doncs, trobat amb un govern de l'Estat que no només no ha qüestionat la laminació de drets civils i polítics que ja venien d'abans, sinó que ha contribuït a restringir-los, siguin els que ja venien heretats o sigui també amb aquests nous exemples de restricció de drets: llibertat de circulació, vostè també n'apuntava algun..., fins i tot de llibertat religiosa, podríem parlar. Alguns drets, aquests, s'han restringit; alguns altres s'han suspès, s'han suprimit *de facto*, com el mateix dret a la manifestació. I fins i tot un centenar de juristes progressistes, doncs, de l'Estat van fer un manifest en què alertaven d'aquesta retallada de llibertats.

Per això vam exigir, doncs, aquest fi de l'estat d'alarma, aquesta finalització de l'estat d'alarma, i per això també vam exigir la cerca d'alternatives que ens poguessin garantir que no es vulneren, que no es restringeixen els drets en situacions d'emergència, encara que sigui emergència sanitària o emergència humanitària.

El que volem aprofitar també per denunciar, consellera, és que no podem assumir acríticament aquesta situació. I és més encara: el que no podem tolerar de cap de les maneres és deixar el lideratge de la reivindicació d'aquests drets i d'aquestes llibertats a la dreta, a les dretes, que és qui ho ha fet aquests últims mesos i setmanes, perquè és el món al revés. Convé, per tant, que ens conjurem tots i totes plegades, que no podem deixar que qui lideri la defensa dels drets i les llibertats sigui la dreta, l'extrema dreta o fins i tot Vox. És que és una contradicció en tota regla, un oxímoron flagrant! Com ens han de poder defensar els drets i les llibertats aquells que sistemàticament ens els estan negant? Com han de poder sortir a defensar les llibertats públiques i individuals aquells que han fet una acusació al judici farsa contra persones innocents, o aquells que neguen els drets de les dones en diverses ocasions o fins i tot els drets de les persones migrades? Convé, per tant, com li deia, que reflexionem i que no deixem de poder liderar aquesta defensa dels drets i de les llibertats des de les esquerres, des de les formacions progressistes.

Finalment, i com li deia, voldria, doncs, posar en valor, felicitar-la també, felicitar el Govern, i a vostè, òbviament, i preguntar-li el màxim d'informació d'aquesta constitució del grup d'experts, d'aquest comitè d'experts per a garantir els drets fonamentals en situació d'emergència justament. I, per tant, demanar-li també o avançar-nos a que pugui venir, quan tinguin els treballs fets, doncs, a poder donar les conclusions o a explicar, justament, les reflexions aquí, a la cambra parlamentària, perquè creiem que és molt necessari que d'aquesta crisi en puguem sortir amb el màxim d'aprenentatges i, sobretot, superant aquests falsos dilemes.

Acabo, consellera, i diputats i diputades. Si estem també pensant ara que hem de redissenar el país, això vol dir també superant allò que ha fet fallida, superant aquella part del sistema que no funciona i, per tant, posant en valor també, defensant no només combatre les desigualtats, sinó defensant els drets i les llibertats, encoratjant-los, com li deia, doncs, a que el Govern de la Generalitat segueixi construint aquesta nova realitat, que no nova normalitat, apostant per la corresponsabilitat i la pedagogia amb la ciutadania i posant aquestes noves bases de la nova realitat, que han de posar al centre la recuperació de la vida, la defensa dels drets i de les llibertats, i que puguin ser, aquests fonaments, doncs, les parets mestres d'aquesta república catalana que volem, òbviament, garant dels drets i de les llibertats.

Moltes gràcies, consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Té la paraula, per acabar la rèplica, la consellera.

La consellera de Justícia

Gràcies, diputada; gràcies, president. Com li deia, hem impulsat un grup d'experts per a la garantia dels drets fonamentals en situació d'emergència. El grup està configurat per les següents persones: el senyor Enoch Albertí, Xavi Antich, Anna

Badia, Mercè Barceló, Josep Casadevall, Agustí Cerrillo, senyora Francina Esteve, senyora Anaïs Franquesa, Josep Maria Vilajosana, senyora Núria Terribas i senyor Josep Maria Tamarit. Un grup integrat molt majoritàriament per juristes, però també, com hem pogut veure, tenim la sort de comptar amb la visió dels filòsofs, amb la participació del senyor Xavier Antich, ja que entenem que la qüestió requereix també una anàlisi des de l'ètica i des dels valors. Entre els juristes, la majoria d'ells són de l'àmbit acadèmic, però també comptem amb professionals de la pràctica del dret. Alguns, que han tingut responsabilitats molt importants en els àmbits d'òrgans jurisdiccionals de primer nivell, cas de l'advocat Josep Casadevall, exvicepresident del Tribunal Europeu de Drets Humans, o Anaïs Franquesa, advocada penalista que forma part, a més, del centre Irídia per a la defensa dels drets humans. Es tracta, a la vegada, d'un grup no excessivament nombrós, és ampli, paritari, i que estic convençuda que permetrà combinar visions, perspectives i sensibilitats diferents d'una forma molt enriquidora.

Vull aprofitar des d'aquí, el faristol del Parlament de Catalunya, per agrair-los a ells molt sincerament que hagin acceptat de participar-hi. Vull agrair la seva generositat i la bona disposició de totes elles i ells per ser-hi, per fer aportacions, per voler col·laborar de forma altruista en una època que és molt difícil.

Aquest grup de treball, a més de l'anàlisi i la reflexió, elaborarà un informe que contindrà les orientacions necessàries per a garantir el respecte als drets fonamentals i les llibertats públiques en situació d'excepcionalitat política i social. Serveix per al que ens està passant, però serveix per a qualsevol altra situació, és a dir, per a garantir que aquests drets no siguin ni menystinguts ni sacrificats; per a saber, d'acord amb el test de proporcionalitat, aquest test de proporcionalitat i aquest sedàs que una mesura restrictiva i limitadora pot ser buscar si és excessiva o no és excessiva; per a cercar fórmules que ens permetin assolir els mateixos resultats, però sense comportar una afectació excessiva dels drets i les llibertats, d'altres països del nostre entorn així ho han fet.

Ens sembla un informe delicat, és un informe delicat des del punt de vista polític i institucional, perquè a ningú li agrada ser examinat, auditat, o que es pugui qüestionar alguna mesura que s'ha pres. Potser és això el que explica que no s'hagin constituït altres grups d'experts com aquest ni dins ni fora de l'Estat espanyol, fins a on jo sé –almenys a l'Estat espanyol, no. Però, sigui com sigui, entenc que un govern responsable, transparent, que té profundes conviccions democràtiques, no pot deixar de fer aquesta reflexió, estem obligats a fer aquesta reflexió.

Dèiem abans que amb la restricció de drets, quan hi ha hagut una onada de restricció de drets i llibertats, s'obren portes que mai més es tornen a tancar. Si no, recordem què va passar amb l'esfondrament de les Torres Bessones i com hem claudicant en molts dels drets i les llibertats que pensàvem que mai qüestionàriem o que mai es tocarien. Ens cal aquesta orientació i és millor disposar-ne abans d'haver d'adoptar unes o altres mesures, d'haver-les de corregir amb posterioritat.

L'informe estarà llest aquesta tardor, i és el meu compromís lliurar-lo al president del Govern, però també al president de la cambra i a disposició dels diputats i diputades per també, si ho creuen adient, escoltar de primera mà, doncs, el que han pensat i el que han dit els membres d'aquesta comissió i el que definitivament escriuran.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera.

Finalitzat aquest punt de l'ordre del dia, passam al vint-i-unè, que és la interp·l·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, consellera, senyores i senyors diputats. Conseller Buch..., una vez más, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans, queremos mostrar nuestra preocupación por una cuestión esencial, como es la seguridad ciudadana en nuestros barrios y municipios. Lo hemos hablado muchas veces, *conseller*, pero no me cansaré de repetirlo: la seguridad ciudadana es la garantía de que los ciudadanos puedan disfrutar y ejercer sus derechos y desarrollar sus actividades cotidianas en paz y libertad.

En un estado social y democrático de derecho, descentralizado, como el nuestro, la herramienta para conseguir la seguridad ciudadana es la gestión eficaz de la seguridad pública. Garantizar una gestión eficaz de la seguridad pública para que todos los ciudadanos puedan ejercer sus derechos fundamentales y libertades públicas en paz y libertad es una competencia del Gobierno de España que en el caso de nuestra comunidad autónoma, como en otras, ejerce por delegación, en nuestro caso, el Gobierno de la Generalitat y usted gestiona como responsable del Departamento de Interior. En eso podemos estar de acuerdo. Le digo más: debemos estar de acuerdo, porque ese es el marco legítimo y democrático desde el que hemos de conseguir el mantenimiento y disfrute de la seguridad ciudadana en nuestros barrios y municipios, en todo el territorio de nuestra comunidad autónoma.

Hoy, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans, nos vemos obligados a traer de nuevo a colación esta cuestión fundamental. Y, mire, *conseller*, miren, señoras y señores diputados, la seguridad ciudadana que tiene encomendada quien ejerce la competencia de la seguridad pública es uno de los elementos esenciales de cualquier estado democrático de derecho, como el nuestro. En cualquiera de los estados democráticos de nuestro entorno, el mantenimiento de la seguridad ciudadana es la mejor garantía de que los derechos y libertades reconocidos y amparados por las constituciones y los ordenamientos democráticos que los rigen puedan ser ejercidos libremente por la ciudadanía y no se queden en meras declaraciones formales, carentes de eficacia jurídica.

Para que quede claro de qué estamos hablando, voy a recordar lo que usted y yo sabemos sobradamente, *conseller*: la seguridad pública es competencia exclusiva del Estado, su gestión y mantenimiento le corresponde al Gobierno de la nación; el Gobierno de la Generalitat participa en el mantenimiento de la seguridad pública en los términos establecidos por la ley, como lo hacen las corporaciones locales en los ámbitos de sus municipios respectivos. Estos tres niveles de la Administración pública –el central, el autonómico y el local– son corresponsables y competentes, cada uno en su nivel, de garantizar los derechos fundamentales y las libertades públicas de todos los ciudadanos con el instrumento que el estado de derecho pone a su disposición: la seguridad pública.

Hoy traemos a este Pleno de nuevo esta cuestión, porque compartimos con muchos ciudadanos la preocupación por la situación real de la seguridad ciudadana, de la gestión de la seguridad pública, una realidad que es heterogénea. La creciente sensación de inseguridad que sienten y padecen muchos ciudadanos es desconocida para otros muchos, porque la inseguridad, el no disfrutar de la seguridad ciudadana necesaria para desarrollar la vida cotidiana con pleno disfrute de los derechos fundamentales y de las libertades públicas, no es homogénea. La inseguridad, la falta de un nivel adecuado de seguridad va por barrios y por municipios.

No sé si estará de acuerdo conmigo, *conseller*, probablemente sí, pero para nosotros, para Ciutadans, el fenómeno de la inseguridad está directamente afectado por el deterioro del tejido social, por la desigualdad social, por la falta de oportunidades laborales y educativas, por las enormes bolsas de precariedad laboral y de pobreza sistémica. El problema de la desigualdad en nuestra sociedad, un problema, no ya enquistado, sino creciente, es una de las causas de la inseguridad. Como también lo son la existencia y la presencia de delincuentes, que hacen del delito su *modus vivendi* con independencia del entorno social en el que viven.

Las administraciones públicas que tienen a su cargo la seguridad ciudadana, *conseller*, todas las administraciones públicas –la local, la autonómica, la central–, tenemos que luchar contra el crimen y la delincuencia para minimizar ese foco delincencial de inseguridad; una lucha que hay que afrontar con las leyes y con las fuerzas y cuerpos de seguridad en los ámbitos legislativo, gubernativo, policial y judicial. Pero también, *conseller*, todas las administraciones públicas tenemos la obligación de atacar y paliar las causas fundamentales que crean desigualdad social, dificultan la igualdad de oportunidades laborales y educativas y provocan precariedad laboral y pobreza.

Usted sabe, igual que yo, que en algunos de nuestros barrios y municipios –a nuestro entender, demasiados– no hemos conseguido que los ciudadanos disfruten de los niveles adecuados de seguridad ciudadana para desarrollarse de acuerdo con sus propios proyectos de vida. Con frecuencia en este Parlamento, y en otros ámbitos institucionales, algunos grupos políticos se rasgan las vestiduras cuando se citan esos barrios y esos municipios en los que la inseguridad se ha convertido en un problema crónico y, a la vista de quienes la padecen, sin aparente solución. Se recurre al recurso fácil de la estigmatización. No se puede hablar del barrio de la Mina, en Sant Adrià del Besòs, o de Sant Roc, en Badalona, o de Rocafonda o Cerdanyola, en Mataró, o de Fondo, en Santa Coloma de Gramenet, o de Mas Pellicer, en Reus, o de Santa Eugènia de Ter o Font de la Pólvera, en Girona, o de Sant Joan y la Marca de l'Ham, en Figueres, y un largo, larguísimo etcétera. No se puede hablar porque, según algunos, se les estigmatiza.

Conseller, a ojos del Grupo Parlamentario de Ciutadans, el verdadero estigma que padecen muchos, la gran mayoría de los ciudadanos que viven en esos barrios, es la cruz de la inseguridad con la que cargan todos y cada uno de los días de su vida. Fíjese, *conseller*, que no le estoy hablando de estadísticas, no le estoy hablando de números, más o menos ajustados, que no reflejan con la precisión adecuada la realidad; porque de nada sirve que en un municipio, como por ejemplo uno que conoce muy bien, Premià de Mar, las estadísticas de criminalidad arrojen un saldo aparentemente positivo, comparado con su entorno o con el conjunto de los municipios de Cataluña, si la sensación de inseguridad se acrecienta entre sus vecinos. Usted mismo, *conseller*, y el alcalde Méndez, tras la junta local de seguridad del pasado día 8 de junio, ofrecieron una rueda de prensa en la que hicieron gala de este hecho que muchos conocemos, la estadística aparentemente favorable en cuanto a la seguridad; pero el gobierno municipal de Premià era ya consciente de que la sensación, la percepción de inseguridad, crecía entre sus vecinos y tenían perfectamente identificado el riesgo de que estallara un brote de violencia como el del domingo por la noche, un brote que desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans condenamos rotundamente.

Porque cuando los problemas de inseguridad se enquistan, *conseller*, por pequeños que sean o parezcan, pueden provocar la reacción descontrolada de individuos que busquen la justicia por su mano, que se autoorganicen en busca de una falsa seguridad y actúen al margen de la ley. Ese es el verdadero alcance de la situación enquistada de inseguridad que se padece en algunos, en muchos, en demasiados barrios y municipios de Cataluña. Vecinos que sufren la acción aparentemente impune de clanes e incluso mafias organizadas, que convierten la ocupación ilegal en

una indústria productiva, que cultiven, produeixen i distribueixen estupefacients, que generen continus problemes de convivència amb conductes incíviques, que fins i tot durant els períodes de confinament que hem viscut els últims mesos estaven de festa continua a la carrer fins a hores avançades de la matinada, com ha passat pràcticament a diari, per exemple, al barri de Mas Pellicer, a Reus. Un barri on el incivisme i l'actuació impune se llueixen patint dècades, però que disten molt de ir a menys. Un barri on la majoria dels seus ciutadans pateixen a diari el estigma de l'actitud incívica i de l'activitat delinquant de part dels seus veïns, que tan prompte ocupen una plaça o una carrer per al seu propi gaudi, impidint-ho al rest, com vandalitzen vehicles o mobiliari urbà, donant la sensació de que l'ordenança de civisme i les lleis no reguen per ells.

Conseller, ¿com pensa el seu departament i el Govern de la Generalitat afrontar esta situació?, ¿com pensen acabar amb els reduts de criminalitat i incivisme que se han fet forts en alguns, en molts, en massa dels nostres barris i municipis?

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació té la paraula el conseller d'Interior, senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Diputades i diputats, bona tarda a tots i a totes. Diputat, n'hem parlat més d'una vegada i ho he explicat, una cosa és la percepció de la seguretat i l'altra són les dades de la seguretat i per molt que m'ho torni a dir, si vol, l'hi torno a recordar. Són dos elements que són diferenciats: una cosa són les dades i l'altra cosa és la percepció de seguretat o d'inseguretat o, fins i tot, la victimització.

Ho he dit més d'una vegada i l'hi torno a dir: vostè ha parlat dels números que no reflecteixen la realitat. A mi m'agradaria que m'expliquéssiu si és que ho basa en què hi ha una xifra negra, que hi ha persones que no denuncien, o si és que suggereix o explica que es falsegen les dades. M'agradaria que m'ho diguéssiu, perquè és bo per al debat, doncs, que expliqui quin és el motiu per què vostè creu que les dades no són reals, no són les dades del que està passant, perquè, clar, una cosa és lluitar contra una xifra negra i animar la ciutadania a que denunciï i l'altra és que cregui que, en aquest cas, els cossos policials falsegen les dades que obtenen i, a partir d'aquí, clar, s'ha d'actuar de formes diferents.

M'ha interessat molt quan ha citat Reus, perquè precisament a Reus, a partir del 2 d'abril, va començar a patricular la Policia Nacional. A partir del 2 d'abril, a la ciutat de Reus va començar a patricular la Policia Nacional amb un acord amb l'alcalde. Va sortir als mitjans de comunicació públics i, per tant, jo li dic la informació que vaig poder obtenir per les dades. Per tant, doncs hi ha ciutats en què, ja ho veu, patrullen altres cossos policials que a vostè potser li poden agradar més.

Respecte a les dades, jo li vull comparar les dades, les dades reals, les dades que tenim. Si vostè agafa les dades de l'evolució d'aquestes setmanes, l'acumulat de l'any 2019 vers l'acumulat de l'any 2020 tenim 6.165 fets al 2019 respecte 4.151 al 2020, una reducció d'un 33 per cent. És cert que aquí hi ha un element que és bàsic, que és que hem estat tres mesos confinats. Això està clar, és rotund, vull dir, els tres mesos de confinament ens ha fet que les dades delinquencials ens hagin baixat d'una manera bàrbara.

Si comparem la setmana vint-i-tres del 2019 vers la setmana vint-i-tres de l'any 2020, la reducció és d'un trenta-quatre. Li agafo una setmana concreta; podria agafar qualsevol altra, però els números són aquests, la mitjana és del trenta-tres. I si comparem la setmana vint-i-dos de l'any 2020 amb la setmana vint-i-tres de l'any 2020, o sigui, comparem setmanes actuals d'aquest any, la setmana vint-i-dos i la setmana vint-i-tres, hi ha un augment de la delinqüència del 13 per cent. Amb aquestes tres dades, què li vull dir? Que la Covid ha afectat, ha baixat els nivells delin-

qüencials. No hi ha hagut tanta activitat delinqüencial, però que a mida que anem tornant al desconfinament, a mida que ens anem desconfinant, la delinqüència puja. Puja la mobilitat, puja el retorn al llocs de treball i també puja la delinqüència.

Una dada perquè puguem comparar els robatoris en via pública, que és un element que és bàsic, els furts, que és el delicte més comès a Catalunya, ens baixa moltíssim. Si no hi ha ciutadania, no hi ha furts i els robatoris violents –i li explicaré per què cito aquesta dada concreta– ens baixen el 2019 de 939 al 2020, 406. Per tant, estem parlant de per sota de la meitat. No hi ha ciutadania, no hi ha furts, no hi ha tampoc robatoris violents a la via pública. Per què li dic aquesta dada? Doncs perquè hem notat un creixement del que és el robatori amb violència i intimidació al carrer *versus* els furts. Normalment, els furts oscil·laven entre un 80 per cent respecte un 20 per cent de robatori amb violència en un any normal, 70-30, 80-20. Aquest any estem augmentant a un 50-50. Això és un fet, que és que hi ha menys gent, la gent està menys distreta, per tant, el furt és més difícil de cometre. Aquest és més difícil d'efectuar i, per tant, doncs, el delinqüent opta pel robatori amb violència, fet que ja estem treballant.

I una última dada, una dada també fefaent, que és que el 15 de març..., del 15 de març al 8 de juny de l'any 2019 es van comptabilitzar 2.763 fets i es van fer 529 detinguts. Això l'any passat, per tant, un 19,15 per cent d'efectivitat policial. Si ho comparem amb l'any 2020 –ho dic per la percepció d'inseguretat, que vostè diu que està creixent– doncs, si ho comparem amb l'any 2020, s'han realitzat 766 fets. Fixi's, l'any passat 2.763, aquest any 766, i s'han detingut 282 persones; l'any passat, 529. Més fets, més detinguts, aquest any menys fets, menys detinguts. Però si comparem les dades, així com l'any passat estàvem en una detenció d'un 19,15 per cent, aquest any estem en un 36,81 per cent. Per tant, un augment d'un 16 per cent en les detencions. I vostè pot dir: «Home, clar, és més fàcil detenir, perquè hi ha menys gent.» No li dic que no, és cert. Segurament l'activitat policial, segurament els ha estat més fàcil. Escolti'm, jo no vull entrar a desmerèixer l'activitat que ha fet la policia; és un raonament que podia haver fet vostè, no li contradiré, no aniré per aquí.

Aquestes són les dades que tenim reals. Deixi'm posar també una sèrie de dades que també van en contra de l'activitat policial i amb aquesta percepció d'inseguretat, que podem arribar a compartir que pot tenir una part de la ciutadania. L'any 2014 hi va haver un dispositiu de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra en el transport metropolità –2014. Ho va fer concretament el Grup de Multireincidentes dels Mossos d'Esquadra. S'investigaren noranta-vuit persones, noranta-vuit persones que acumulaven –aquestes noranta-vuit– 4.417 detencions i 3.180 denúncies. Per tant, no reincidentes, multi-, multi-, multireincidentes.

Vostè sap que l'any 2015 hi va haver una modificació del Codi penal, endurant aquests delictes menors, aquests furts. Endurant-los, per què? Doncs, perquè com que eren delictes menors, el delinqüent no acabava d'entrar a la presó i estava pendent de judici, i tot és formalitzava molt lentament. L'any 2017 hi va haver una sentència del Suprem amb la qual s'anullava aquesta modificació del Codi penal. Per tant, els delictes menors, els furts no estan penats amb presó. Què significa això? Que l'any 2019 tenim individus, persones amb vint-i-quatre detencions, l'any 2019, eh? L'any 2019, vint-i-quatre detencions, dues detencions per mes, que en el global del seu conjunt delictiu sumen cinquanta-quatre detencions i cinquanta identificacions, bàsicament, amb robatori amb força a establiment i furts. Una altra persona, vint detencions, l'any 2019, amb quaranta antecedents policials, vuitanta identificacions, amb robatori amb força a establiment, estafa, robatori amb força en vehicle.

M'aniré a una altra ABP, una altra àrea bàsica policial: trenta-cinc antecedents policials, seixanta-nou antecedents policials, trenta-tres antecedents policials, trenta-un... Me n'aniré a una altra: 24, 26, 21, 72... Tot això són persones que dediquen la seva activitat delictiva permanent i que permanentment estan delinquent. I la policia fa la feina, perquè, si no, aquestes dades, aquestes detencions no s'efectuarien i

s'estan detenint. Però, ai, la sensació que té la ciutadania –no sé si ho ha sentit mai– que «per una porta entren i per l'altra surten», doncs, la sensació també la tenen els cossos policials.

S'han fet dispositius al transport metropolità, s'ha actuat..., però, clar, aquí hi ha una realitat que és difícil de lluitar-hi, que és que si les persones que es dediquen pràcticament a la delinqüència com a fet habitual, com el seu, per entendre'ns, ofici o feina, si no podem retirar-los del carrer, doncs, evidentment, continuaran delinquant.

Què li vull dir amb tots aquests nou minuts, pràcticament, en què li he estat parlant? Doncs que el confinament ens ha fet baixar els fets delictius, és cert. Segona, que a mesura que anem desconfinant-nos, els fets delictius ens van pujant. Però que hi ha hagut activitat policial, no han estat de braços creuats i la dada de les detencions ho demostra. Per tant, la Policia ha continuat actuant, inclús amb major efectivitat.

Però aquesta activitat no és efectiva; no és efectiva, bàsicament, perquè les persones que detenen no van a la presó, no se'ls priva de llibertat. Això què vol dir? Doncs que genera inseguretat, com diu vostè, que genera victimització, com diu vostè, i també genera impunitat en els delinqüents, també els genera impunitat.

Per tant, miri, i no és feina de la Policia, no és feina de la ciutadania; és feina del poder legislatiu, canviar les lleis. I en això, aquí, nosaltres no podem mirar cap a un altre costat, perquè la responsabilitat és nostra; concretament, del Congrés, però és nostra també. O canviem el Codi penal i empresonem els delinqüents o, si no, la sensació d'impunitat que tenen i la sensació de victimització que té la ciutadania continuaran efectuant-se al nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té ara la paraula, una altra vegada, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Sí, conseller, veig que ens podem posar d'acord en algunes qüestions, però li he d'insistir...: usted tiene a su cargo en Cataluña la seguridad pública para proporcionar a todos y cada uno de los catalanes la seguridad ciudadana a la que tienen derecho. Una tarea que les corresponde a todas las administraciones públicas, una tarea colectiva en la que no se están consiguiendo los niveles de eficacia que la sociedad demanda. No me he querido centrar en les estadístiques, entre otras muchas cosas, porque nada o muy poco dicen de las causas fundamentales que provocan la dificultad de conseguir la ansiada seguridad ciudadana que permita el normal desarrollo de los proyectos de vida personales en el barrio o en el municipio que cada ciudadana no elija libremente.

He echado en falta una encuesta que está pensada como complemento de las estadísticas policiales. Me refiero a la Encuesta de seguridad pública de Cataluña, de carácter bienal, que podría ayudar al Departamento de Interior a centrar la cuestión de la que estamos tratando. La última conocida es la de 2017. ¿Por qué digo que es importante esa encuesta para su departamento? Porque la fría estadística, la que nos habla de números y variaciones porcentuales de diferentes tipos de delitos, no casa con la percepción sobre la seguridad en algunos de nuestros barrios y municipios; una percepción que en ocasiones es consecuencia además de la victimización real del encuestado.

Así, aunque podamos decir que Reus es una ciudad segura y encontremos argumentos para sustentar esa afirmación, la percepción que tienen muchos, demasiados de sus vecinos, es divergente con la fría estadística, y lo es porque no disfrutan del nivel de seguridad ciudadana al que tienen derecho; del nivel de seguridad ciudadana que les permitiría disfrutar de su casa, de su calle, de su barrio, de la zona de su

ciudad en la que viven en condiciones idóneas para desarrollar su proyecto vital en convivencia, en paz y en libertad. Y por más que la estadística oficial se empeñe en decir lo contrario, la realidad es que muchos ciudadanos de Cataluña –que serían demasiados, aunque fuesen pocos– no gozan de la seguridad ciudadana de que sí disfrutaban otros ciudadanos catalanes, incluso dentro de su mismo municipio. Y tienen el mismo derecho. Ni más ni menos, el mismo.

Usted conoce como yo la problemática y alguna la ha expresado. La ocupación ilegal e incívica, la que controlan determinadas mafias, que se ha convertido en un problema enquistado en nuestra sociedad. El acceso a una vivienda digna es un derecho, pero la vía no es la ocupación ilegal, en ocasiones con el agravante de utilizar las viviendas o locales ocupados para la comisión de otros delitos. Un problema enquistado que en determinadas zonas se manifiesta a diario con aparente impunidad.

La multireincidencia, el hecho de que delincuentes habituales campen a sus anchas en determinados barrios haciendo gala de su condición y coaccionando a los vecinos que quieren simplemente vivir en paz y en libertad. Otro problema enquistado.

El progresivo aumento de la violencia, que usted mismo ha citado, en la comisión de determinados actos delictivos, como los robos, atracos, asaltos, tirones..., los vemos con frecuencia. La abuela que va al mercado y le pegan el tirón y acaba en el hospital; las chicas, que tienen que extremar las precauciones para volver a casa en cuanto anochece; las familias que vuelven a su casa de una escapada de fin de semana y se encuentran con la casa ocupada o desvalijada en el mejor de los casos. El incivismo crónico y el vandalismo coactivo que se practica con aparente impunidad hacen difícil, cuando no imposible, la convivencia en algunos barrios. Usted sabe como yo, *conseller*, que esta es una preocupación creciente para buena parte de los ciudadanos de Cataluña y compete a las administraciones públicas poner en marcha las acciones necesarias para, en el ejercicio de la competencia de la seguridad pública, garantizar la seguridad ciudadana para todos y cada uno de nuestros conciudadanos.

Faltan efectivos policiales, sí; están mal distribuidos, también, y también mal gestionados. Hay que elaborar un mapa actualizado de la seguridad y adecuar el despliegue actual de Mossos a las necesidades reales que se detecten. Tiene que esforzarse en mejorar los mecanismos de colaboración entre las administraciones competentes –que le vuelvo a recordar, *conseller*, que son todas–, y su Gobierno, *conseller*, el Gobierno de la Generalitat tiene que esforzarse, junto al resto de las administraciones públicas, en satisfacer adecuadamente las necesidades sociales de los catalanes que sufren la violencia estructural de la falta de oportunidades, de la precariedad laboral, del paro o de la desigualdad y que no disponen de los recursos necesarios para cubrir sus necesidades básicas.

Insisto, *conseller*, ¿cómo piensa su departamento, y el Gobierno de la Generalitat, afrontar esta situación?

El vicepresidente primer

Gràcies, diputat. Per finalitzar, té la paraula novament el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies. Senyor diputat, cada vegada que puja aquí al faristol i parla d'alguna interpel·lació o alguna cosa amb mi em recorda permanentment que la competència en la seguretat pública és de l'Estat, cada vegada, cada vegada que hi puja. Ja m'ho he après, no cal que m'ho torni a dir. Ja m'ho he après, ja ho sé.

Ha parlat de desigualtat i de problemes socials que porten a la delinqüència. Jo hi estic d'acord. Una manca de treball, una generació de pobresa ens pot portar a una certa marginalitat, i una marginalitat ens pot portar a la delinqüència, i aquí s'ha de fer una feina, però no des de la vessant policial, aquí hem de treballar des de la vessant social, d'acord? Per tant, hem de creure que en aquest país no s'afronta la delin-

qüència només des de l'òptica policial, sinó també construint un país, construint-lo socialment, eh?, i, doncs, generant llocs de treball, generant arrelament al territori, eh?, etcètera. Per tant, la feina no només la pot enfocar des de la visió policial, perquè des de la visió policial, miri, resoldrem el problema d'uns quants però demà en tindrem uns altres. Per tant, hem de lluitar per tenir, doncs, un país en igualtat de condicions per a tothom, d'acord?

I acabo. M'ha parlat de les ocupacions, m'ha parlat de la gent que es dedica a les substàncies estupefaents i m'ha parlat també del Codi penal. Les tres depenen del Congrés. I com que fa molt de temps que jo estic dient que això canviï i veig que no canvia, estarà amb mi que la moció subsegüent que faci vindrà a les nostres i demanarà la independència de Catalunya per poder-nos legislar nosaltres.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller.

Interpел·lació al Govern sobre la política industrial

300-00273/12

Passem al punt vint-i-dosè de l'ordre del dia, que és la interpел·lació al Govern sobre la política industrial, presentada pel Subgrup del Partit Popular de Catalunya. Per exposar la interpел·lació, té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera, conseller... Preventivament, donaré dades –ja han fet alguna interpел·lació sobre indústria–, dono dades per intentar fer una avaluació en el moment en què està la indústria. No ho faig –no ho faig– des del punt de vista catastròfic ni de desastre, no. Ho faig simplement per avaluar la situació, per poder tenir coneixement d'on estem, i per interpел·lar-la a vostè, per saber exactament també a on anem.

En fèiem una fa tot just un any, aquesta mateixa setmana fa un any, i li dèiem que estàvem preocupats per un lent declivi de l'activitat industrial, que jo crec que un any després s'ha confirmat, no?

Ja el 2018 es posava de manifest una desacceleració més intensa del sector industrial a Catalunya que al conjunt de l'economia, que començava a patir una desacceleració, en situació de creixement però una desacceleració. El 2019 el PIB a Catalunya tanca amb un increment del 2 per cent; el PIB industrial, en canvi, tanca amb un decreixement del 0,1 per cent; l'índex de producció industrial cau l'any 2019 l'1,2 per cent; la inversió industrial creix sensiblement, l'1,5 per cent, davant el 9,2 que havia crescut l'any 2018, i al final –al final–, l'any 2019 es van acabar perdent deu mil llocs de treball nets en el sector industrial.

I el 2020 –sé que és evident que no és comparable, eh?, és evident que no és comparable, perquè estem immersos en aquesta crisi sanitària i això ha trastocat tota l'economia, no?–, el PIB del primer trimestre, avaluat interanualment, ha caigut un 4,2 per cent. En canvi, la indústria, en aquest primer trimestre, ha caigut només un 2,4 per cent, ha tingut un millor comportament, lògic, el que la caiguda més important, evidentment, l'ha patit el sector del comerç, de l'hostaleria i del transport, que ha caigut un 9,6 per cent. I alguna vegada, doncs, hem parlat de que, efectivament, el turisme havia quedat tancat, havia quedat a zero, i, en canvi, el sector industrial havia tingut un nivell d'activitat, encara que sigui mínim, i amb molts inconvenients, amb dificultats de proveïments, amb dificultats de mobilitat dels seus treballadors, però havia tingut encara una certa activitat. L'índex de producció industrial ha caigut el mes d'abril el 31,7 per cent; la inversió industrial ha caigut el 4,2 per cent; s'han perdut –i això ja ens preocupa més– sis mil llocs de treball en aquests quatre

primers mesos de l'any, al marge –al marge– dels expedients de regulació temporal d'ocupació.

I aquest és el panorama. No li estic retraient re, i, evidentment, les dades són dolentes perquè la situació sanitària ha sigut dolenta, i, per tant, aquí hem tingut un problema afegit que ho ha trastocat absolutament tot. Tenim una eina important; ja la teníem l'any passat, fa uns quants anys, que és el Pacte per a la indústria, amb patronals, amb sindicats, amb Govern, els partits, i l'any passat en parlàvem, i vostès havien presentat al mes de maig un informe en el que afirmaven que –al mes de maig del 19– el grau de compliment era del 86,7 per cent, i, en canvi, al mes de juliol –dic «en canvi», ho contraposo, tot i que sé que són dades diferents–, vostès, en el Consell Català d'Empresa, afirmaven que l'execució pressupostària del Pacte per a la indústria era d'un 43,4 per cent, cosa que s'assembla bastant al que podíem arribar a intuir, atès que, el pacte, quan es va signar, els pressupostos del 2017 ja estaven tancats; no hi havien hagut pressupostos el 2018; no hi havien hagut pressupostos el 2019.

I el 2020 la situació no millora gaire, eh?, perquè, doncs, miri, precisament tenen pressupost, però el Programa de suport al sector industrial baixa 2 milions amb relació a l'any 2017. I això, en aquest entorn, diguem-ne, l'entorn del lent declivi que li parlava al començament, no del sotrac que tenim ara entremig, doncs, a nosaltres ens preocupava.

Tenim el repte d'impulsar la transformació 4.0. Tenim l'obligació de transformar com a Administració, com a parlamentaris, l'obligació d'intentar transformar els riscos en noves oportunitats. I vostè ahir responia una pregunta, a la sessió de control, que fèiem amb relació al que havia fet el seu departament durant la crisi sanitària. Per cert, vostè parlava del programa Proacció 4.0, i que s'havia ja esgotat. Tenia una dotació minsa, de 2 milions d'euros. Crec que la valoració que se n'ha fet és bona –precisament per això s'ha esgotat– i, per tant, ens agradaria saber la continuïtat que podrà tenir aquest programa.

Però, el que li deia, ahir li preguntaven pel que havia fet el seu departament durant la crisi sanitària, a nosaltres el que ens interessa saber és què farà el seu departament amb els efectes de la crisi sanitària i, per tant, després de la crisi sanitària, per intentar recuperar part d'allò perdut durant aquests tres mesos, o quanta més part evidentment millor.

Evidentment, no podem parlar d'indústria avui o aquestes setmanes, sense parlar del sector de l'automoció; 10 per cent del PIB, 143.000 llocs de treballs; dos grans nuclis generadors, tractors de treball, però també dos tendències diferents: SEAT i Nissan; SEAT amb una tendència clarament ascendent, apostant també d'una forma intensa per la indústria 4.0; Nissan amb una trajectòria descendent, tot i que, per exemple, Nissan sí que té una línia de producció de vehicles completament elèctrics, cosa que, en principi, SEAT no té prevista en els propers anys, no ho té previst. Aquestes són les notícies, però evidentment ens preocupa el sector i com tenim..., vostè va presentar al mes de febrer, just abans de la crisi sanitària, va presentar el Programa de suport a la indústria d'automoció i a la mobilitat, a què vostès s'havien compromès amb el sector, i que el que ens diuen és que el compromís era de dotar-lo amb 20 milions d'euros. Clar, i ens ha sorprès que arriben els pressupostos amb 2,9 milions d'euros, doncs li agrairia si ens poguéssim donar unes explicacions amb relació a aquest programa, tant al seu contingut com a la seva dotació pressupostària.

Aprofito per agrair-li la deferència que va tenir amb els grups parlamentaris per reunir-nos amb videoconferència per tal d'exposar-nos l'última hora de la situació de Nissan. Agrair-li també que ens avisés amb antelació a que es produís l'anunci de quina era la situació i, per tant, ens mantingués informats de què estava passant i li agraeixo molt sincerament que fes això, igual que ho he agrait a altres consellers, i no li puc agrair a la consellera de la que crec que haguéssim esperat més informa-

ció, que és la consellera de Salut. Ja ho he dit altres vegades. Doncs, avui ho he de repetir.

I en aquella reunió li vaig fer una pregunta, i avui aprofito per fer-li també públicament, perquè hi ha un altre centre important amb relació a l'automoció, que és Idiada, que és coneixement pur i que és atracció d'empreses i atracció de molta activitat a l'entorn de l'automòbil. I hi ha una preocupació perquè el concurs d'explotació venç d'aquí a uns anys, no sé si són tres o quatre anys. El concessionari té intenció de fer inversions, però no té temps de recuperar aquestes inversions en aquests pocs anys que queden de concessió, no? I, per tant, això preocupa el sector de l'automòbil, per un costat però especialment també preocupa el territori. I al Baix Penedès estan extraordinàriament preocupats pel futur d'Idiada i pels problemes que pugui trobar Idiada per al seu creixement i per poder avançar en la línia que ja s'ha fet.

Jo ho deixo aquí. Em queda una altra qüestió que aprofitaré la contrarèplica per introduir-l'hi i també per interpellar-la.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Per respondre la interpellació, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, senyora Maria Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, vicepresident, diputats, diputades. Diputat, moltes gràcies. Evidentment, al principi parlava vostè de xifres. Jo també voldria comentar-n'hi algunes, i és que a banda de comparar-nos evolutivament a nivell d'evolució industrial amb altres territoris de l'Estat, a mi m'agrada sobretot comparar-me amb Europa. Per què? Doncs, perquè som un territori industrial, la nostra mitjana de PIB industrial està per damunt de l'espanyola, amb un 15 per cent; nosaltres tenim el 20 per cent, i és amb Europa que ens comparem. I, com deia, ja recomana Europa aquest 20 per cent de PIB industrial, aquest és el que teníem i el que tenim. I des de llavors..., i si ens comparem amb l'Estat espanyol, la taxa d'atur a Catalunya es va reduir per sisè any consecutiu, es va situar al voltant de l'11 per cent; a la resta d'Espanya, quatre punts per damunt.

També, pel que fa a l'obertura a l'exterior, les exportacions catalanes creixien el 2019, en 3,1 per cent, rècord per novè any consecutiu; rècord històric en exportacions del sector alimentació; també la xifra d'empreses exportadores bat rècords, lideraven també el nombre d'empreses exportadores regulars. I tot això és perquè el nostre ecosistema és diversificat, té presència en moltes cadenes de valor. Tenim els centres tecnològics i de recerca, massa crítica amb empreses operant amb noves tecnologies claus, i l'ecosistema de *startups* –i sempre hi faig referència. A més, Catalunya concentrava aquest 2019 el 22,8 per cent de la inversió estrangera en indústria de tot l'Estat. Presentàvem fa poc el Catalonia Industry Suppliers per tal de continuar diversificant i internacionalitzant la nostra economia. I ja he dit també varies vegades que el *Financial Times* ens reconeix com a millor regió on invertir al sud d'Europa aquest any passat.

Per tant, conscients de l'ecosistema que tenim, el posem en acció en aquest nou context global. Però evidentment la situació es transforma a escala simultània, de manera simultània i global, doncs arran de la pandèmia i, evidentment –vostè n'apuntava alguns–, tenim indicadors preocupants, però no només nosaltres sinó el conjunt d'Europa. En aquest primer trimestre de 2020 l'economia catalana es contrau un 3,9 interanual, sobretot cau el PIB en sectors com la construcció, amb un 8,2, i el PIB de Catalunya, segons previsions de la Generalitat, pot caure un 8,8 per cent i la taxa d'atur pot arribar a disparar-se, doncs, un 18 per cent. L'índex de producció industrial corregit, amb els efectes del calendari, cau un 17,4 per cent, i la producció industrial cau sobretot en l'automoció, en tèxtil, maquinària i metallúrgica, i només puja la «farma», alimentació i indústria.

El 20 per cent de la població ocupada està afectada per ERTOS, les exportacions catalanes cauen un 13 per cent i per posar també en relleu el que està passant a Europa –com li deia abans, això no ens passa a Catalunya, ens passa a Europa–, doncs a altres països com França cauen un 16 per cent, a Itàlia un 13,5 per cent, a Alemanya un 7,9 per cent i a Anglaterra un 15,4 per cent.

Per tant, teníem una situació bona, una bona situació, un bon punt de partida abans de la crisi, derivada de la pandèmia, l'estem patint ara i què estem fent i què cal fer. Doncs en aquest context, que no és exclusiu de Catalunya sinó d'arreu del món, tenim una bona base. Hem identificat a temps, doncs, quins són els perills que podem patir i, per tant, comencem a actuar per tal de garantir la pervivència de llocs de treball i evitar la destrucció del teixit productiu.

Aquesta setmana presentàvem aquesta línia d'ajuts de gairebé 11 milions d'euros per micro- i petites empreses. Aquests ajuts van destinats a finançar una part de les despeses estructurals i fixes d'aquestes empreses com a conseqüència de la caiguda de l'activitat de la Covid. I tenim molt i molt present que a Catalunya, actualment, de les 620.000 empreses, 24.500 són industrials i, d'aquestes, un 92 per cent constituïdes per petites i microempreses. No estem subvencionant els resultats de comptes d'aquestes empreses, estem subvencionant, en aquests moments tan crítics, despeses estructurals que poden comportar el tancament de moltes d'elles.

Per tant, què estem fent ara? En primer lloc, aquests ajuts d'emergència, que els hem fet en diferents sectors i en la indústria també. Aquests ajuts són suficients? No; ja li responem clarament. No són del tot suficients, ans el contrari, s'esgoten en molt poques hores, gairebé ni dies. A partir d'aquí, aquests ajuts es complementen amb d'altres que fem; no hem aturat ajuts que consideràvem importantíssims per tota l'estructura del nostre teixit productiu com són els programes Proacció 4.0. –vostè l'apuntava–, el tenim esgotat, efectivament, de dotació pressupostària; el Catalonia Exponential; Innotec; els nuclis de recerca i desenvolupament; Tecniospring, o els cupons que ara presentàvem per més de 50 milions d'euros, ajuts territorialitzats, per a la descarbonització de les empreses. Per tant, hi ha un conjunt d'actuacions, més aquest conjunt adreçat al que és atendre les necessitats més greus que tenen ara les empreses.

Tenim clar el model –tenim clar el model–, basem aquest creixement en el coneixement, en l'aposta per la innovació i el desenvolupament, establim aliances i creem sinergies amb universitats i centres tecnològics. I també volem ser sostenibles energèticament –m'hi refereixo moltes vegades–, amb l'economia integradora, sostenible, innovadora i oberta al món.

Fa poc també, acompanyant tota aquesta estratègia, aprovàvem per unanimitat el Pacte nacional per a la societat del coneixement, com a eina marc consensuada per tal de definir aquesta relació entre el món productiu i el del coneixement.

S'ha referit vostè a la situació de Nissan. En aquest sentit, les nostres actuacions ara, doncs, estan dedicades sobretot..., i aquest matí rebia a la conselleria la visita dels sindicats on els informava amb tota transparència de quin era el pla d'ajuts que havíem donat a Nissan, més les actuacions que estàvem fent adreçades a un primer pla de contingència, sobretot per tot el parc de proveïdors. Haurem de dedicar un gran esforç també a la formació, més, com deia, a aquesta xarxa de proveïdors que hem d'ajudar-los a transformar i adaptar-se a les noves necessitats del mercat, a cercar nous canals, estem ja ara ajudant-les a trobar nous clients i línies d'exportació. Per tant, identifiquem, donem suport i acompanyament a aquestes indústries en risc.

El sector d'automoció és un sector en plena transformació –i ara recupero la seva pregunta d'Idiada. Evidentment, el vehicle elèctric autònom, el vehicle connectat, el vehicle compartit estan transformant el sector. El primer que vam fer des del departament i amb personal propi va ser identificar totes les cadenes de subministrament de les cadenes de valor, i així, a partir d'aquí, començar a actuar. Per exemple, què passa o com es veuran afectades aquestes dues-centes onze empreses que ara estan

produint components vinculats al motor de combustió i que per l'evolució del vehicle elèctric deixaran de fer-ho? Per tant, comencem a actuar també sectorialment anys abans que passi el que succeiria si no actuéssim. Idiada és per nosaltres un element clau per a aquesta nova indústria de l'automoció, perquè una infraestructura com aquesta, mundial, a més ocupa a moltíssima gent, vora mil persones, totes elles d'un perfil professional, doncs, d'alta qualificació, era molt important preservar Idiada com a centre neuràlgic de testeig i homologació de diferents marques a nivell mundial al sector automoció.

Per tant, aquest any passat vam destinar del departament 4 milions i mig per renovar les instal·lacions. I, com vostè comenta, les noves que han de tenir lloc, l'empresa concessionària, doncs, diu, «ens queden ara tres, quatre anys, encara, per tornar a licitar», i això presentava un risc, i era el risc que no es produïssin aquestes inversions.

Arran de reunions que hem fet a Idiada, també presidides per l'honorable president Torra, vam determinar el ferm compromís del departament. Serà el departament, a través, doncs, de fons propis i garantint aquesta inversió en els successius anys. Per tant, aquest nou circuit, de testeig, d'homologació, de proves vinculades al vehicle elèctric i al vehicle connectat de futur, doncs, a través de la societat Avançsa, està completament garantit, ho repeteixo, des del departament. Així ens evitem haver de dependre de qualsevol risc i voluntats de possibles inversors. Després, en la contrarèplica, hi continuem aprofundint.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Per a la rèplica del diputat, té novament la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Molt bé. Gràcies, consellera. Jo, avui..., veig que vostè anava preparada, com en la interpellació anterior, amb dades, amb comparatives, jo avui no li he fet les comparacions, bàsicament, perquè en la base de la que partíem en l'altra interpellació hi havia un element que afeblia i que afebleix el sector econòmic, que era el procés, i que estava, diguem-ne, per dir ho d'alguna manera, dintre del guió.

Segona qüestió, molt breu. He parlat de Nissan, i m'he oblidat –i no vull fer-ho– de donar suport a tots els treballadors i a totes les famílies que estan passant per aquest mal tràngol. No li he citat, perquè és molt recurrent..., hem aprovat moltes resolucions, hem aprovat moltes mocions sobre el Centre de Formació de l'Automoció de Martorell.

I, amb relació a Idiada, veig que m'ha donat una resposta que crec que és diferent a la que d'alguna manera em va donar, perquè avui em diu que serà la mateixa Generalitat que assumirà les inversions. Quan vam parlar, la resposta era una altra; era que es garantia a l'empresa, de la qual la Generalitat té un percentatge petit, però es garantia a l'empresa el retorn de les inversions en cas de no resultar novament adjudicatària. Ja ens ho detallarà.

Però, miri, fa un any també, precisament en aquella interpellació sobre indústria, jo vaig començar felicitant-la, felicitant-nos, tots plegats, perquè s'havia anunciat la concessió d'una subvenció europea per al supercomputador de Barcelona, i era una molt bona notícia.

I a mi m'hauria agradat començar aquesta interpellació també felicitant-la, doncs, per una altra fita en el coneixement, que és Pacte pel coneixement, no? Vam tenir al plenari el 13 de maig i el Govern aprovava el Pacte per a la societat del coneixement el 9 de juny, o sigui, fa pocs dies, fa una setmana tot just. Però, clar, el mateix dia ens assabentem que reorienten, eh?, després... (*veus de fons*), –no, vostè no, ja ho sé–, reorienten..., el Govern reorienta 114 milions de fons Feder, 53 dels quals van adreçats a centres d'investigació. És a dir, el mateix dia que el Govern

aprova el Pacte per a la societat del coneixement, el Govern reorienta 53 milions adreçats a centres d'investigació.

Clar, el president i el vicepresident del Govern, els dos, han dit reiteradament que ells no farien retallades –que ells no farien retallades. Jo sempre..., crec que vam ser els únics..., perquè això de dir «no farem retallades» queda molt bé, no?, però en un entorn en el que tens menys ingressos i en el que tens més despeses, home, d'una manera o d'una altra, alguna cosa has de fer quadrar els números, eh?, perquè els diners..., no tenim la maquineta de fer diners, i, per tant, alguna cosa has d'acabar fent, i, per tant, lo que has d'acabar fent és prioritzar. Bé, no se'n diuen «retallades», ara se'n diu «reorientar», eh? Bé, deu formar d'aquesta *neolengua* a la que últimament estem bastant acostumats.

Però, escolti'm, la nostra profunda discrepància amb relació a aquesta reorientació, o a aquest retall de fons adreçats als centres d'investigació, que, precisament, és el que sempre estem dient que hem d'intentar recuperar i que hem d'intentar impulsar per tal d'afavorir la transformació del sector industrial i per tal d'intentar afavorir la implantació de la innovació en els productes, no? Per tant, escolti'm, nosaltres discrepem absolutament d'això. Ens agradaria conèixer la seva opinió. Jo estic convençut de que vostè també en discrepa, perquè és la conselleria afectada. Jo no sé si es va negociar amb vostès o no, lo normal en un govern seria que, bé, entre consellers, doncs, hi hagués comunicació, i s'expliquessin les coses. Per tant, ens agradaria conèixer la seva la seva opinió.

I, miri, ja posats, si volen una proposta en aquest sentit, home, posats a retallar o a reorientar, doncs, mirin, tanquin Diplocat, tanquin ambaixadetes i coses d'aquestes, però, si us plau, no perdem recursos adreçats a la investigació, perquè, a més a més, són recursos que són motors, perquè van acompanyats d'altres mesures de cofinançament que si no es poden dur a terme amb aquests recursos segurament es perdran també altres recursos que permeten cofinançar inversions importants en l'estructura de recerca de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, té la consellera la paraula per a la rèplica.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, vicepresident. Diputat, començàvem parlant de transformació industrial, i en aquest sentit volia deixar clar un cop més que no només ajudarem les empreses ara, en aquesta situació tan crítica que hi ha mentre duri el Covid, que ja les ajudàvem abans i les seguirem ajudant en aquesta transformació industrial, perquè no és qüestió de garantir la seva pervivència ara, eh?; estan molt afectades per aquest descens d'ingressos per aturada d'activitat, i les despeses corrents, les tributàries, les financeres continuen. Per tant, dedicarem un especial esforç, i estem dedicant un especial esforç al nostre teixit de petita i mitjana empresa. És important garantir la seva pervivència, però el més important de tot –el més important de tot– és garantir la seva continuïtat en aquest nou context tan complex, perquè si no garantim la seva competitivitat, tard o d'hora, acabaran desapareixent.

Per tant, amb aquest doble vector d'ajudar-les a aconseguir liquiditat i de donar-los suport en aquests moments tan difícils, alhora hem de seguir desenvolupant l'estratègia industrial i adaptar-la a les estratègies també de cadascuna de les empreses. Per tant, ajuts per a la pervivència del sector, ajuts sectorials i ajuts també dedicats a la transformació industrial.

Vostè em comentava ara i em parlava del Pacte nacional per a la societat del coneixement. Jo aquí vull fer un agraïment a tots els grups parlamentaris pel suport, perquè aquest pacte va ser aprovat per unanimitat, amb un grau de consens majúscul. I potser ha passat desapercebut, però jo crec que és un model, un referent, de quina economia del coneixement volem, de com volem ser i apropar-nos a aquests

països europeus on gaudeixen d'un major estat del benestar, no perquè siguin més rics, sinó que són més rics perquè han apostat des de fa molt temps per aquesta nova economia del coneixement. Hem vist també, malauradament ha hagut de ser en un període com el de la pandèmia que estem vivint, que no només en depenem econòmicament, de la recerca, sinó que també en depenen les nostres vides. Per tant, es pot imaginar que, com a consellera d'Empresa i Coneixement, res més clar que l'aposta pels nostres centres de recerca, per l'activitat de recerca, per la recerca que es fa a les universitats i als centres tecnològics i pel conjunt d'actors de l'ecosistema.

Evidentment, el nostre pressupost en recerca no és el que ara voldríem. Per apropar-nos a aquestes societats, a aquests països que lideren l'economia del coneixement, ens caldria passar fins al 3 per cent del PIB dedicat a recerca. I aquesta és una fórmula que s'estableix en el pacte i justament l'eix –l'eix– dedicat a recursos vam voler que fos un eix pivotat pel Departament d'Economia. I, per tant, jo confio en que també hi ha la voluntat per part de tots els socis de govern d'arribar a aquesta recepta feta entre tots, que a poc a poc haurem de convertir aquest 0,6 per cent ara..., a arribar a l'1 per cent de PIB dedicat a la recerca, i el 2 per cent que resta, evidentment de fonts privades, i ara estan gairebé a la meitat. Per tant, vull entendre que hi ha aquest compromís.

I sobre el tema dels fons Feder i la seva reorientació, jo em quedo que està bé el que bé acaba. I ahir en una reunió que també va presidir el president Torra, en què hi havia el vicepresident Aragonès i jo mateixa, com a departament implicat, doncs, vam establir aquest acord en què garantíem al cent per cent aquests fons i..., un acord pel qual, com es pot imaginar, i com a consellera d'Empresa i Coneixement, doncs, n'estic molt i molt satisfeta.

He defensat, hem defensat, continuarem defensant, sempre, com deia abans, que la recerca no només ens ajuda a ser més competitius, és que la recerca ens està salvant vides.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Acabades les interpellacions, cridarem a votació i passarem a votar tots els punts pendents que s'han debatut durant la sessió d'avui.

(Pausa llarga.)

Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions (continuació)

202-00045/12

Molt bé. Som-hi, doncs. Passem al paquet de votacions d'avui, i comencem amb el punt cinquè de l'ordre del dia, que correspon a la Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, de 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, votarem conjuntament les tres esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i Grup Parlamentari Republicà, que és una esmena conjunta, en aquest cas. Per tant, passem a la votació d'aquestes tres esmenes a la totalitat de retorn.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat de retorn han estat aprovades per 94 vots a favor –que corresponen als 70 delegats i presencials, i 24 vots telemàtics–, 40 en contra i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat aprovades, aquesta iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions, per a la disminució de la càrrega fiscal de la ciutadania catalana (continuació)

202-00062/12

Passem ara al punt sisè, que és la Proposició de llei de modificació de la Llei 19/2010, de 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions, per a la disminució de la càrrega fiscal de la ciutadania catalana. Votem, com acabem de fer també en l'anterior, les esmenes a la totalitat de retorn presentades pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari Republicà i Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat de retorn a aquesta proposició de llei han estat aprovades per 94 vots a favor –que corresponen a 70 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, 40 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model educatiu (continuació)

302-00207/12

Passem ara a votar el punt setè de l'ordre del dia, que correspon a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model educatiu. Votem separatament alguns dels punts.

I votem en primer lloc el punt 1 de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, 34 en contra –corresponents a 13 vots presencials i delegats, i 24... Perdó (*veus de fons*), sí: 24 vots telemàtics. Per tant, són 37 vots en contra, disculpin; 92 a favor, 37 en contra i 5 abstencions. Sí?

Passem ara a votar el punt número 2 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 61 vots a favor, 40 en contra i 33 abstencions.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor –corresponents a 105 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, cap en contra i 5 abstencions.

Votem ara els punts 5, 7, 9, 10.a, 10.c, 10.d, 10.e i 10.f d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat, és a dir, 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor –corresponents a 70 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, 36 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 6.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 98 vots a favor –corresponents a 74 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, cap en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt 6, només l'encapçalament. L'encapçalament del punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 36 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 65 en contra –que corresponen a 41 presencials i delegats, i 24 telemàtics– i 53 abstencions.

Passem ara a votar el punt 10.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

Votem ara punt 10.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 101 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 10.h.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt 10.i.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció.

I votem ara, finalment, d'aquesta moció, el punt 10.j.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 98 vots a favor –corresponents a 74 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, cap en contra i 36 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'emergència educativa (continuació)

302-00209/12

Passem ara a votar el punt número 8 de l'ordre el dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'emergència educativa.

Votem alguns punts per separat, i comencem votant el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Votem ara el 21.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les discriminacions en els diferents àmbits (continuació)

302-00212/12

Votem ara el punt número 12 de l'ordre del dia, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les discriminacions en els diferents àmbits.

I votem, atenent a les peticions de votació separada, un primer bloc amb els punts 1, 2, 4, 6, 7, 13 i 14, incloent-hi totes les lletres d'aquests punts.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat amb 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor –corresponents a 70 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor, 4 en contra i 36 abstencions.

I votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor –corresponents a 53 presencials i delegats–, 4 en contra i 53 abstencions.

Votem ara en el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I votem ara el 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat també per 130 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Votem ara el 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara el 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor –corresponents a 70 presencials i delegats, i 24 telemàtics–, cap en contra, 40 abstencions.

I votem ara el punt dissetè.

Comença la votació.

El punt dissetè ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I finalment votem el punt divuitè d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures en l'àmbit econòmic i social en la situació actual (continuació)

302-00213/12

Passem, ara, a votar el punt número 13 de l'ordre del dia, que es tracta de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures en l'àmbit econòmic i social en la situació actual.

Votem en primer lloc el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, 31 en contra i 4 abstencions.

Votem... (*Remor de veus.*) No se'm despistin, eh?, diputats i diputades, que anem bé. (*Rialles.*)

Votem, ara, el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 72 en contra i 33 abstencions –corresponents a 9 delegades i presencials, i 24 vots telemàtics.

Votem, ara, el punt 1.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 98 vots a favor –corresponents a 74 presencials i delegats, i 24 telemàtics–, 32 vots en contra i 4 abstencions.

Votem, ara, el punt 1.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 105 en contra i 16 abstencions.

Votem, ara, el punt 1.d bis –1.d, de Dinamarca, bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor –corresponents a 78 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, 32 vots en contra i cap abstenció.

A continuació votem, ara, el punt 1.d. ter i 1.f., sí?

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 32 en contra i 33 abstencions –que corresponen a 9 vots delegats i presencials, i 24 telemàtics.

Votem, ara, el punt 1.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 72 en contra i 33 abstencions –corresponents a 9 delegats i presencials, i 24 telemàtics.

I votem, ara, el punt 1.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Votem, ara, el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor –que corresponen a 70 delegats i presencials, i 24 telemàtics–, cap en contra i 40 abstencions.

I votem, finalment, els punts 3 i 3 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat, és a dir, 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

No hi ha més punts a votar en aquesta moció ni en cap altra.

Per tant, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i onze minuts.